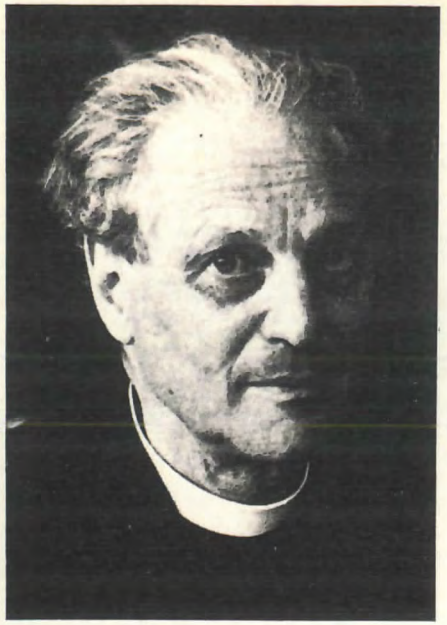

RICHARD WURMBRAND

Wurmbrand on saanut lukijoita.
Hän on ravistellut meitä sanomallaan.
Tämä teos on erilainen. Jos mahdollista, tämä ansaitsee vielä enemmän tulla kuulluksi.
Wurmbrand sanoo itse tästä kirjastaan:
"Olen puhunut Sinulle Jumalan sanan. Se auttaa Sinua, jos kuuntelet sitä. En tiedä, kuunteletko Sinä, mutta tämä kirja on auttanut minua.
Tultuani länteen olen kirjoittanut väsymättä kristittyjen vainoista kommunistimaissa. Siitä on jo kauan, kun pääsin vankiloista, mutta tähän asti vankilat eivät ole lähteneet minusta.
Ensimmäistä kertaa olen nyt kirjoittanut kirjan, jonka ainoa aihe on Kristus. Sen avulla mieleni on parantunut, mieleni, joka oli jatkuvasti kommunismin ja vankiloiden raskauttama.
Vangit eivät ole ainoita kärsiviä ihmisiä. Sinulla on omat kärsimyksesi. Älä jää katsomaan sitä kauheaa kuvaa, joka ehkä ilmestyy sielusi silmien eteen. Aivan lähelläsi on ihana kukka. "Minä olen Saaronin kukkanen..." Jeesus on kuin kukka. Katso Häneen. Olet oleva voittoisa omassa elämässäsi."

ISBN 951-619-087-1

Os. 20

UUSI TIE

RICHARD WURMBRAND

VOITTOISA USKO

VOITTOISA USKO

RICHARD WURMBRAND

Richard Wurmbrand

VOITTOISA USKO

UUSI TIE
HELSINKI

Alkuperäisteos
VICTORIOUS FAITH

Suomennos
RITVA MIETTINEN

Kansi
VEIKKO SILVENNOINEN

ISBN 951-619-087-1

K. J. Gummerus Osakeyhtiön Kirjapainossa
Jyväskylässä 1977

ESIPUHE

Olin neljätoista vuotta vankilassa kommunistisessa Romaniassa. Aikaisemmin olin ollut natsien vankina. Joskus olin eristyssellissä kymmenen metrin syvyydessä maan alla saamatta nähdä aurinkoa, puita ja ruohoa, saamatta edes kirjaa luettavakseni.

Sellaisessa tilanteessa ihmisen täytyy valita. Selitän valintani kertomalla eräästä japanilaisesta maalauksesta, joka on säilynyt mielessäni siitä lähtien, kun ensimmäisen kerran näin sen. Taulu esittää olohuonetta, jonka pöydällä on tavattoman kaunis kukkamaljakko ja siinä koristeellinen ja taiteellinen kukka-asetelma. Pöydän lähellä on televisio, jonka kuvaruudussa näkyy vertahyytävä tilanne: ihminen tappamassa toista ihmistä. Koko perhe ja vieraat tuijottavat kiinteästi televisiota, kukaan ei katso ihmeen kauniita kukkia.

Vankilassa voi tuijottaa harmaita seiniä, rautakaltereita, kahleita käsissään ja jaloissaan, kiduttajia ja heidän välineitään. Mutta siellä voi myös katsella Jumalaa ja enkeleiden maailmaa, voi mielessään elää uudelleen oman elämänsä onnellisia hetkiä. Kristus auttoi minua valitsemaan jälkimmäisen vaihtoehdon. Tällä tavoin minä ja monet muut säilytimme uskomme, rauhamme ja ilomme vankilassakin. Kommunistien kidutukset eivät murtaneet meitä.

Kun Stefanus, ensimmäinen kristitty marttyyri,

oli häntä kivittävän väkijoukon piirittämänä, hän ei katsonut ihmisiin, vaan Jeesukseen, joka seisoi Isän oikealla puolella ja viittasi häntä tulemaan luokseen. Ja Raamattu sanoo: »Hän nukkui pois» – ihanaan, rauhalliseen uneen.

Tähän kirjaan olen merkinnyt muistiin niitä voittoisia, riemullisia ajatuksia, joita Jumala antoi minulle ollessani vankeudessa, ja myös sellaisia, joita olen saanut vapautumiseni jälkeen.

En pyri johdonmukaisuuteen kertoessani niitä ajatuksia ja tarinoita, jotka virvoittivat sieluani vankilassa. Vanki, joka on nälkäinen, viluissaan, piesty, nöyryytetty, valvotettu, ei ajattele johdonmukaisesti. Hän saa jonkin ajatuksen, muistaa jonkin kertomuksen – sitten nälän tuskat ahdistavat häntä jälleen, kauheat mielikuvat kiusaavat häntä, hän kärsii lyömisen aiheuttamia kipuja. Blaise Pascal ja Sören Kierkegaard ovat kirjoissaan esittäneet irrallisia ajatuksia, ja minä olen tehnyt samoin tässä kirjassa.

Olisin tyytyväinen, jos lukijani oppisivat edes tämän yhden asian kirjastani. Vangit eivät ole ainoita kärsiviä ihmisiä. Lukijoillani on omat kärsimyksensä, on epäilyksiä, huolia, pelkoja, sairautta. Älä jää katsomaan sitä kauheaa kuvaa, joka ehkä ilmestyy sielusi silmien eteen. Aivan lähellä on ihana kukka. Korkeassa veisussa sanotaan: »Minä olen Saaronin kukkanen, olen laaksojen lilja» (2:1). Jeesus on kuin kukka, kuin lilja. Katso Häneen.

Olimme onnellisia vankilassakin. Myös sinun uskosi on oleva voittoisa omassa elämässäsi!

VOITTOISA USKO

Olipa kerran prinssi, joka sai lahjaksi harvinaisen ja kauniin linnun. Hän antoi sille nimen Tvit-Tvit ja pani sen kultaiseen häkkiin. Mutta häkin kulta ei tehnyt mitään vaikutusta lintuparkaan, joka rukoili takaisin vapauttaan. Prinssi piti linnusta kuitenkin niin paljon, ettei voinut luopua siitä. Silloin Tvit-Tvit pyysi häntä ainakin kertomaan metsässä asuville sukulaisilleen, että se oli vielä elossa, vaikkakin vankina.

Prinssi vei viestin linnun sukulaisille. Kuullessaan uutisen Tvit-Tvitin sisko putosi maahan kuin kivi, ja prinssi käsitti, että se oli kuollut surusta kuullessaan vapautta rakastavan Tvit-Tvitin olevan häkissä. Prinssi palasi murheellisena Tvit-Tvitin luokse ja kertoi sille, että sen sisko oli kuollut. Tvit-Tvit kaatui kuin salaman lyömänä häkin nurkkaan. Prinssi otti lintuparan käteensä ja heitti sen ikkunasta ulos; mitä hyötyä siitä oli kuolleena? Hetkessä Tvit-Tvit lensi tiehensä ja visersi puun oksalta: »Luulit kertovasi minulle huonoja uutisia, mutta sepä olikin opetus! Sisareni osoitti minulle, että teeskentelemällä kuollutta voi päästä pakoon!»

Jeesuksen ristinkuoleman merkitystä ei voida milloinkaan selittää tyhjentävästi. Viisaat ihmiset ovat aina opettaneet tekojensa avulla. Kun Jeesus kuoli

omasta tahdostaan 33-vuotiaana, nuorena ja täydessä voimassaan, Hän osoitti meille, kuinka elämän ongelmia on käsiteltävä: kuole niille!

Houkutteleeko synti sinua? Tekisitkö syntiä, jos olisit kuollut? Varmasti et. Siispä kuole! Maailma vetää sinua mukaansa kilpajuoksuun, joka päättyy tuhoon – kuole maailmalle! Uskonnot pyrkivät valamaan elämäsi omaan muottiinsa tai painavat sinut lain alle – kuole laille! Jeesus kuoli synnille, laille ja maailmalle, ja sen takia Hän elää tänään. Sinä, vanki, voit vapautua seuraamalla Hänen esimerkkiään. Ahdistavatko ongelmasi sinua? Suhtaudu niihin yhtä välinpitämättömästi kuin jos olisit kuollut!

Muista, miten kertomuksemme lintu sai vapautensa. Tämän kirjan tarkoitus on osoittaa tie vapauteen.

*
* *

En tahdo ilmaista ihmisten ajatuksia ja tunteita tässä kirjassani. Pitkäpiimäiset saarnat tai puheet, joissa saarnamiehet selittävät *omia* näkemyksiään ja *omia* mielipiteitään, kyllästyttävät minua. Samoin poliittiset kampanjat, joiden avulla julistetaan hyviä tai huonoja aatteita. Toivoisin, ettei kukaan avaisi suutaan, ellei hän tunne totuutta, puolueetonta totuutta.

Muinaisina aikoina juutalaisten keskuudessa eli miehiä, joita kutsuttiin profeetoiksi. Kun he kirjoittivat tai puhuivat, he aloittivat sanoilla »näin sanoo

Herra».

Kirjoittaessani tätä kirjaa sydämessäni on varmuus siitä, että minä olen vain ääni; Jumala itse puhuu kauttani.

Jotkut nauravat tällaiselle väitteelle. Pidän siitä, että ihmiset nauravat, jopa siitä, että he nauravat minulle. Nauru on terveellistä. Tässä maailmassa on niin vähän aihetta nauruun. Miksi ihmiset eivät saisi nauraa minulle? Pitäköötkin he minua naurettavana, jos haluavat, mutta tämän kirjani kautta Jumala puhuu sinulle.

Kuinka minä voin tietää sen? Eikö Jumala ole jotain muuta kuin minä, jotain täysin erilaista kuin minä? Joskus yhteyteni Hänen kanssaan sujuu hyvin, mutta se voi myös häiriintyä: minä saatan ymmärtää Hänet väärin.

Jeesus huusi ristillä: »Eeli, Eeli (hepreaksi: Jumalani, Jumalani)!» Ristin juurella seisovat luulivat Hänen huutavan Eliasta. Tällaisia erehdyksiä sattuu elämässämme joka päivä.

Kuinka sitten voin olla varma, että minä, Richard Wurmbrand, kirjoitan juuri sen, mitä Jumala haluaa minun välittävän lukijoilleni? Kuinka profeetat saattoivat olla varmoja?

*
* *

Täysin erilaisten asioiden sekoittaminen toisiinsa aiheuttaa nykyään paljon hämminkiä. Esimerkiksi kielioppi ja uskonto ovat kaksi aivan erillistä aluetta.

Jos oppilaalta kysytään koulussa verbin taivutusta, ja hän vastaa sanomalla, että Jumala on rakkaus ja jokainen Häneen uskova on Jumalasta syntynyt, hän saa huonon arvosanan, olipa opettaja kuinka uskonnollinen tahansa. Uskonto ei kuulu kielioppikokeeseen.

Sama pitää paikkansa myös päinvastaisessa tapauksessa: kielioppia ei saa sotkea uskontoon. Käytännön elämässä meidän tulee taivuttaa verbejä, ja sitä varten tarvitsemme persoonapronomineja. Meidän tulee erottaa omistussuhteet, *minun* taloni, *minun* kirjani, *minun* vaimoni, ja toisaalta se, mikä kuuluu muille. Näin meidän tulee käyttää sanoja »minä», »sinä», »hän». Mutta jättäkäämme pronominit kieliopin alueelle, jonne ne kuuluvat, yrittämättä sekoittaa niitä uskontoon!

Kun Jeesus Kristus tapasi Damaskon tiellä Saulus Tarsolaisen, kristittyjen vainoojan, Hän kysyi: »Saul, Saul, miksi vainoat *minua*?» Saul olisi voinut vastata totuudenmukaisesti: »En ole koskaan vainonnut *Sinua*. Olen vainonnut opetuslapsiasi.» Mutta Jeesuksen mukaan Hän ja Hänen opetuslapsensa ovat niin kiinteästi yhtä, että jos opetuslapsia vainotaan, Hän itse kokee olevansa vainottu. Hän itkee kun joku Hänen opetuslapsistaan itkee ja iloitsee, kun joku heistä iloitsee.

Jeesus sanoi, että viimeisellä tuomiolla jumalattomat kuulevat tämän syytöksen: »*Minä* olin nälkäinen, sairas ja vankeudessa, ettekä te käyneet *minua* katsomassa.» Sitten Hän selitti, että kun joku Hänen vähimmistä veljistään kärsi ahdistuksia, Hän itse koki samat kärsimykset.

Herra Jeesus on johtajamme, mutta kielioppikoetta Hän ei ehkä läpäisisi, koska Hän käyttää persoonapronomineja »hän» ja »minä» aivan samoissa tilanteissa.

Kristillinen usko on käytännössä sitä, että ihminen on rakkauden huumaama. Huumatut sekoittavat ihmisiä ja asioita toisiinsa, sanojen »minä», »sinä» ja »hän» ero häviää. Jos olen huumaantunut rakkaudesta, niin Jumala puhuu kauttani silloin kun minä puhun.

*
* *

Jeesus sanoi kaksi tuhatta vuotta sitten: »*Minä* olen totuus.» Kaksi tuhatta vuotta Hänen sanojaan on vääristelty, ne on ymmärretty ikäänkuin Hän olisi sanonut, että *Hän* on totuus. Jeesus ei ole koskaan sanonut, että *Hän* on totuus, vaan Hän sanoi: »*Minä* olen totuus.» Jos Jeesuksesta tehdään *Hän*, vaikkapa isolla alkukirjaimella, on eksytty totuudesta.

Mitäpä sanottavaa »hänellä», Jeesuksella, Jumalalla kaksi tuhatta vuotta sitten eläneen palestiinalaisen puusepän hahmossa voisi olla meille nykyaikaisista menetelmistä, sosialismista, demokratiasta, sotilasdiktatuurista? Voiko Hän osoittaa meille, mikä järjestelmä on paras, tai pitääkö meidän hyväksyä Teilhard de Ghardinin filosofia vai Einsteinin teorian filosofiset sovellutukset? Voiko hän osoittaa meille oikean ratkaisun fundamentalismin ja modernismin välillä?

Voiko Jeesus, mies, joka eli kaksi tuhatta vuotta sitten Palestiinassa, sanoa mitään kehitysteoriasta? Voiko hän sanoa, kenen kanssa sinun on mentävä naimisiin? Voiko hän neuvoa sinua missään käytännön asiassa?

Jeesus ei koskaan halunnut olla »hän». Voidakseen olla totuus Hänen täytyy aina olla »minä». *Minä* olen totuus, ei *hän*. Jos minä haluan pysyä totuudessa ja olla totuus, Jeesuksen täytyy olla minulle »minä».

Ei niin, että Hänestä täytyisi *tulla* minä. Hän *on* minä. Luther on sanonut: »Kristitty on Kristus.» Tämä on tosiasia, vaikka et ehkä vielä käsitä sitä. Kun silmämme avautuvat, sanomme kuin Paavali: »Minä elän, en kuitenkaan minä, vaan Kristus elää minussa.» Silloin voimme olla varmoja mielipiteistämme. *Minä* kirjoitan kirjan – se tarkoittaa, että Jumala puhuu kirjassani.

Jumalan miehet ovat aina ajatelleet näin. Luther kirjoitti: »Minun täytyy erottaa itseni ja kutsumukseni toisistaan. Itseäni pidän vähäpätöisimpänä kaikista ihmisistä, mutta kutsumukseni on kaiken yläpuolella . . . Kenelläkään ei saisi olla korkeaa käsitystä omasta itsestään, mutta jokaisen tulisi ylistää omaa kutsumustaan Jumalan kirkkaudessa. Vieläkin enemmän: ihmisen, jolla on tämä asema, ei tarvitse edes todistaa sanojaan, vaan häntä tulee kuunnella kuin Jumalaa itseään.»

*
* *

Kun ihmisestä tulee kristitty, hänestä tulee Kristuksen kaltainen. Millä tavoin? Eiväthän kaikki ole juutalaisia kuten Jeesus, kaikki eivät ole puuseppiä, kaikki Hänen opetuslapsensa eivät ole miehiä. Mitä siis merkitsee olla Hänen kaltaisensa?

Koko ihmiselämänsä ajan Hän oli täysin varma siitä, että Hän oli oikeassa. Hänen aikanaan oli satoja uskontoja kuten nykyäänkin. Hän ei koskaan valinnut mitään niistä, vaan oli sitä mieltä, että ihmisten täytyi valita *Hänen* uskontonsa. Palestiina oli jakautunut moniin ryhmittymiin: selootteihin, herodialaisiin, essealaisiin ja muihin. Jeesus ei liittynyt yhteenkään näistä ryhmistä. Hän puhui maallisista asioista, mutta Hän odotti ihmisten hyväksyvän *Hänen* mielipiteensä sen sijaan, että Hän olisi taipunut heidän kannalleen. Hän tiesi olevansa totuuden ruumiillistuma. Kristityn täytyy olla Kristuksen kaltainen, ihminen, joka uskoo lujasti omaan sanomaansa ja tietää, että Kristus ei ole vain »hän». Kun tällainen ihminen puhuu, Kristus puhuu.

Kun puhun ihmisten kielellä hengellisen elämän tosiasioista, minun täytyy käyttää persoonapronomineja, mutta sanani ovat läpinäkyviä. Niiden läpi täytyy näkyä totuus: Herra itse kutsuu sinua luokseen. Vain silloin, kun tulet Hänen luokseen, Hän lakkaa olemasta sinulle »hän».

Minun täytyy jälleen selittää, mitä tarkoitan. En kutsu sinua tulemaan Hänen luokseen. Pyhät sanat

kuuluvat: »Tulkaa *minun* tyköni.» Älä tule »hänen» tykönsä, älköön palvontasi kohde olko vain »hän». Pyri enempään.

Koko subjektin ja objektin käsite on illuusio, jota kielitieteen rakenteet ovat vain vahvistaneet. Siksi minunkin täytyy käyttää pronomineja »väärin». Opetelkaamme ajattelemaan käsitteiden »minä», »sinä», »hän» ulkopuolella. Ajattelija, ajatus ja ajattelemistapahtuma ovat yhtä.

On olemassa vain yksi kaikkivoipa »Minä». Kymmenen käskyä alkavat sanoilla »Minä olen Jumala». Tässä ainoassa Jumalassa me elämme ja liikumme ja olemme (Apt 17:28). Me olemme osa Jumalan sisäistä elämää, emme ole Hänen ulkopuolellaan.

Usein pidämme omaa minäämme Jumalan »Minän» vastakohtana, mutta Hän osoittaa meille yhä uudelleen, että tämä käsityksemme on väärä. Jeremia ei halunnut suostua, kun Jumala kutsui hänet profeetaksi. Hän sanoi: »Minä olen nuori.» Mutta Jumala vastasi: »Älä sano: Minä olen nuori . . . sillä minä olen sinun kanssasi» (Jer 1:6–8). Tärkeitä ovat tässä Jumalan sanat: »Älä sano: Minä . . . sillä *minä* . . .» Kun Jumalan »Minä» puuttuu asioihin, meidän minämme tila ei merkitse mitään.

Kun enkeli kertoi Sakariaalle, että hän saisi pojan, tulevan Johannes Kastajan, tämä vastasi taivaalliselle olennolle: »Minä olen vanha.» Enkeli kumosi tämän vastaväitteen sanoilla: »Minä olen Gabriel (Luuk 1:18–19).» Ihmisen on järjetöntä puhua oman minän mahdollisuuksista silloin, kun hän kuulee äänen taivaasta. Asian ratkaisi »minä, enkeli» eikä »minä, Sakarias».

Oli eräs ihminen, jota Jumala sanoi mielettömäksi (Luuk 12:16–20). Hän ajatteli vain maallista rikkauttaan. Kenen tahansa olisi ollut helppo huomata hänen mielettömyytensä, sillä kolmessa jakeessa hän käytti sanoja »minä» ja »minun» yhdeksän kertaa tietämättä, että tämän »minän» piti kuolla seuraavana yönä, ja kaikki »minun» siirtyisi muiden omistukseen.

Palaamme tähän aiheeseen myöhemmin. Kun ihmistä kutsutaan Jumalan luokse, häntä samalla oikeastaan kutsutaan palaamaan oman itsensä luo, takaisin todelliseen olemukseensa, Häneen, jonka kuva ja kaltaisuus on jokaisessa ihmisessä, takaisin ainoan todellisen »Minän» yhteyteen.

Jeesus sanoi Katariina Sienalaiselle: »Minä olen Hän, joka on; sinä olet hän, jota ei ole.»

*
* *

Omassa seurakunnassani Bukarestissa oli venäläinen mies, joka ei osannut sanaakaan romaniaa, kieltä, jolla kaikki jumalanpalvelukset pidettiin. Hän ei koskaan jäänyt pois kirkosta, vaan luki saarnan aikana venäjänkielistä Uutta Testamenttiaan.

Tunsin olevani vastuussa hänestä. Menin eräänä päivänä hänen luokseen ja sanoin: »Olen pastorinne. Haluaisin tietää, mitä ymmärrätte tästä kirjasta. Valitkaa jokin kohta, minkä haluatte, ja selittäkää se minulle.»

Hän luki minulle 1. Korinttolaiskirjeen ensimmäisen luvun ja selitti sitten: »Apostoli kirjoittaa, että Paavali kylvi evankeliumin siemenen ja joku Apollos kasteli sitä, mutta Jumala sai sen kasvamaan. Tästä hän tekee sen johtopäätöksen, ettei Paavali ole mitään, eikä myöskään Apollos, vaan Jumala yksin. Jos Paavali ja Apollos eivät ole mitään, niin minkä arvoinen te sitten olette, pastori Wurmbrand! Jumala kutsuu olemattomat niinkuin ne olisivat. Tyytykää siihen, että ette ole mitään!»

Syleilin häntä ja onnittelin häntä siitä, että hän ymmärsi Raamattua paremmin kuin minä.

*
* *

Jeesus sanoi: »Tulkaa minun tyköni.» Ota kutsu vastaan! Älä koveta sydäntäsi kylmäksi ja tunteettomaksi kuin vankilan kivilattia, jolla Jeesus ehkä nukkui sinä yönä, jona Hänet pidätettiin Getsemanen puutarhassa.

*
* *

Jeesus sanoi: »Tulkaa minun tyköni.» Hän ei kutsu sinua vain kirkkojen juhlallisiin jumalanpalveluksiin. Dostojevskin »Karamazovin veljeksissä» suurinkvisiittori sanoi Herralle: »Me olemme parantaneet sinun sankaritekoasi.» Nöyryytensä tähden Jeesus on kiitollinen meidän paranteluistammekin.

Hän on luvannut, että me tulemme tekemään vielä suurempia tekoja kuin Hän. Mutta Hän toivoo, että tulisit Hänen tykönsä, ainoastaan Hänen tykönsä.

Kristillinen kirkko on muuttunut monta kertaa vuosisatojen kuluessa. Jeesuksen aikainen kristittyjen yhteisö oli erilainen kuin alkuseurakunta Jerusalemissa, ja se puolestaan oli täysin erilainen kuin pakanamaailman keskellä taistelevat ensimmäiset seurakunnat. Konstantinus Suuren jälkeen kirkko oli jälleen uudessa tilanteessa. Sitten kirkkoa muuttivat keskiaika, uskonpuhdistuksen aika, järjen aikakausi, sitten pietismi ja modernismi; myöhemmin kirkosta tuli monissa maissa valtiojohtoinen ja kommunistimaissa siitä tuli maanalainen. Vapaissa maissa kirkkoon on viime aikoina vaikuttanut karismaattinen liike. Origeneksen mukaan kirkko on osa jumalallista liikehdintää maailmassa, ja se valmistaa tietä jollekin suuremmalle. Korkeampia kristillisyyden muotoja saattaa vielä ilmestyä tulevaisuudessa. Kaikki kristilliset yhteisöt ja kirkot ovat kuitenkin yhden Herran, Kristuksen välikappaleita, ja Hän ei muutu koskaan. Hän sanoo: »Tulkaa minun tyköni!»

*
* *

Kuinka minun pitäisi tulla Hänen tykönsä? Luukkaan evankeliumissa (24:5) sanotaan, että Jeesus erosi opetuslapsistaan. Tämä ero on varma ja pysyvä tosiasia, totuus, joka ei muutu elämämme aikana.

Totuuden vastakohta ei tässä tapauksessa kuitenkaan ole 'ei-totuus', vaan päinvastainen totuus. Tässä maailmassa kaikella, myös ihmisen ja Jeesuksen suhteella, on kaksinainen luonne. On tosiasia, että Jeesus erkani ihmisistä, ja on tosiasia, että Jeesus voi olla »minä» jokaisessa ihmisessä.

Etsitkö Jeesusta? Ensimmäinen ehto Hänen löytämisekseen on noudattaa kehotusta, jonka Jeesus antoi roomalaisille sotilaille: »Jos te siis minua etsitte, niin antakaa näiden (opetuslasten) mennä» (Joh 18:8).

Jeesus erosi opetuslapsistaan.

Kun ylimmäinen pappi tiedusteli Jeesukselta Hänen oppiaan, Jeesus vastasi hänelle: »Miksi minulta kysyt? Kysy niiltä, jotka ovat kuulleet, mitä minä olen heille puhunut» (Joh 18:21).

Onneksi keskustelu keskeytyi, kun lähellä seisova palvelija antoi Jeesukselle korvapuustin; muuten Jeesus olisi voinut saada ankaran iskun ylipapilta. Tämä olisi voinut vastata Jeesukselle: »Keneltä seuraajistasi voisin kysellä oppiasi? Yksi heistä myi sinut meille, ja käsittänet, että niin tehdessään hän ei puhunut sinusta hyvää. Toinen opetuslapsesi on juuri esipihassa vakuuttaen, että sinä olet vain tavallinen mies, jota hän ei ole koskaan edes tuntenut. Muut opetuslapsesi ovat paenneet. Ihmiset, jotka ovat kuulleet sinua, odottavat viereisessä huoneessa päästäkseen todistamaan sinua vastaan. Joku todistaa sinun sanoneen, että voit hajottaa maahan Jumalan temppelin ja rakentaa sen jälleen kolmessa päivässä; oppisi ei todellakaan vaikuta miellyttävältä! Olet puhunut tuhansille ihmisille, jotka eivät ole ymmärtäneet sanaakaan! Huomenna he huutavat: 'Ristiinnaulitse hänet!' Johannes, rakkaasi, on täällä, mutta hän on hiljaa. Sinä olet ainoa, joka voi kertoa meille jotakin opistasi. Ja jos kieltäydyt, selviämme muutenkin!''

Tilanne on jokseenkin sama tänäkin päivänä. Jos haluat tuntea Jeesuksen opin, anna Hänen opetuslastensa mennä. Ennen kaikkea neuvon: anna kaikkien ihmisten tässä maailmassa mennä menojaan, olivatpa he oikeassa tai väärässä, ja sitten tule Jeesuksen luo vastaten vain omasta sielustasi! Älä katso oikealle äläkä vasemmalle, älä katso taaksesi, älä välitä siitä, mitä muut sanovat. Tule *sinä* Jeesuksen luo!

*
* *

Tule niin lähelle Jeesusta, että olet yhtä Hänen kanssaan.

Kun alkuseurakunnan kristityt kokoontuivat katakombeissa, he käyttivät saarnoissaan tätä esimerkkiä:

Eräs poika oli mielettömästi rakastunut. Tuli päivä, jolloin hän ei enää kestänyt, vaan kolkutti myöhään illalla rakastettunsa ovelle pyytäen päästä sisään. Tyttö kysyi: »Kuka siellä?» Hän vastasi: »Minä.» Tytön vastaus kuului: »Kammioni on pieni, tilaa on vain yhdelle. Mene pois.»

Poika lähti maailmalle unohtaakseen surunsa. Hän ei voinut ymmärtää tytön kieltäytymistä, koska

hän tiesi tämän rakastavan häntä syvästi. Vuosien harhailun jälkeen asia kerran valkeni hänelle.

Myöhään eräänä iltana hän taas kolkutti tytön ovelle. Kun tyttö kysyi: »Kuka siellä?» hän vastasi: »Sinä.» Ovi avautui. Hänen rakastettunsa syleili häntä sanoen: »Olen odottanut sinua kauan!»

Mitkä ovat Jumalan ulottuvuudet? Moosekselle Hän puhui kapeassa ilmestysmajassa, jossa juutalaiset kantoivat Siinain vuorella saamiaan kymmentä käskyä. Taivas on maailmankaikkeuden ahtain paikka: Siellä on tilaa vain Yhdelle. Taivaaseen, pääsevät vain ne, jotka ovat tulleet yhdeksi Hänen kanssaan.

Shakespeare sanoo runossaan »The Phoenix and the Turtle»: »Rakkaudessa kaikki yhdeks' sulaa.» Rakkaus ei voi elää moninaisuudessa. Rakastavaisilla täytyy olla yksi sydän ja yksi sielu. Mies ja vaimo ovat yhtä. Kristus ja Jumala ovat yhtä. Samoin myös uskova sielu on yhtä Kristuksen kanssa. Rajanveto »hänen» ja »minun» välillä on rakkaudessa mahdotonta.

Kuningas Salomo sanoo Korkeassa veisussa (6:8–9): »Kuusikymmentä on kuningatarta ja kahdeksankymmentä sivuvaimoa ja nuoria naisia ilman määrää; yksi ainoa on minun kyyhkyseni, puhtoiseni . . .»

*
* *

Ennenkuin jatkan, haluan toistaa varoitukseni: Jumala puhuu sinulle tässä kirjassa asettaen sinut suureen vastuuseen. Ellet ota Jeesusta vastaan, teet hengellisen itsemurhan.

Oli mies, jolla oli suuria vaikeuksia koko elämänsä ajan. Eräänä yönä hän kääntelehti vuoteellaan lepoa saamatta. Hän pyysi Jumalaa näyttämään hänelle, mikä näkymätön vihollinen oli tuhonnut hänen elämänsä, ja ikäänkuin verhon takaa tuo vihollinen ilmestyi – hän itse! Sinä olet itsesi pahin vihollinen, jos et ota Jeesusta vastaan.

Olemme kuin silkkimadot, jotka valmistavat itselleen kotelon, jossa ne sitten kehittyvät. Kuinka sinä rakennat tulevaisuutesi asuntoa?

Romanialaisessa Lugoj'n kaupungissa vankilanjohtaja sai määräyksen pidättää apulaisjohtajansa, joka oli luutnantti. Johtaja kutsui apulaisjohtajan puheilleen ja sanoi: »Tänne tulee tänään uusi poliittinen vanki. Pidä huoli, että hänelle on selli valmiina.» Luutnantti otti vanginvartijan mukaansa ja valitsi kaikkein huonoimman sellin. Kaikki sellithän ovat kurjia, mutta joissakin on sentään hiukan enemmän valoa; jotkut ovat kosteita ja toiset kuivia, joissakin voi ottaa kolme askelta, toisissa vain kaksi. Luutnantti valitsi huonoimman sellin ja kehnoimman olkipatjan ja palasi sitten johtajan luokse sanoen: »Selli on valmis.»

Johtaja sanoi: »Haluan nähdä sen.» Hän meni katsomaan selliä luutnantti mukanaan ja kysyi sitten tältä: »Eiköhän meidän pitäisi suoda sille miehelle vähän paremmat olot?» Luutnantti vastasi: »Olette liian lempeä, kapteeni! Tämä on juuri sopiva selli

roistolle.»

Johtaja vastasi: »Selvä on. Sinä olet se roisto. Mene sisään.» Ja ovi lukittiin luutnantin jälkeen.

Kaikki me valitsemme tulevaisuuden asuinpaikkamme sen mukaan, otammeko Jeesuksen vastaan vai emme.

*
* *

Ne, jotka hylkäävät Jeesuksen, joutuvat kärsimään helvetissä. Se on ikävä paikka, tunnen sen. Hengessä olen siellä usein, sillä helvettiä ei ympäröi kristittyjen välinpitämättömyys, vaan heidän rakkautensa. Luukkaan 16. luvussa kerrotaan, että jotkut taivaassa olevat ihmiset rakastavat helvetissä kärsiviä sieluja niin paljon, että he olisivat valmiita menemään taivaasta helvettiin auttamaan näitä, mutta eivät voi.

Helvetti on kauhea asia. Kuinka hirveää olisi olla siellä ikuisesti paholaisten keskellä!

Katariina Sienalainen näki kerran paholaisen ja kirjoitti, että hän mieluummin kävelisi lopun elämänsä hehkuvien hiilien päällä kuin katsoisi enää kertaakaan sellaista hirviötä.

Helvetissä paholaiset kiusaavat vääräuskoisia. Pyhä Anselmi sanoi: »Helvetissä sielut ovat niin sidottuja, että he eivät voi poistaa silmästäkään matoa, joka kalvaa sitä.»

Sinun on viisainta ottaa Jeesus vastaan!

Jeesus puhui viimeisestä tuomiosta. Kuvailenpa

sitä sinulle.

Jumala istuu valkoisella valtaistuimella. Hänen takanaan on verho ja Hänen edessään seisovat rivissä tuomiotaan odottavat ihmiset. Jumala kohottaa oikean kätensä ja silloin verhon takaa ilmestyy sanomattoman kirkkaita ja kauniita olentoja värejä säteillen. Jokaisen tuomittavan eteen asettuu yksi tällainen olento. Jumalattomat kysyvät Herralta: »Keitä ovat nämä kauniit olennot, jotka seisovat edessämme?» Jumala vastaa: »Te olisitte tulleet näiden kaltaisiksi, jos olisitte uskoneet Jeesukseen.» Silloin jumalattomat pakenevat helvettiin epätoivoisina sen tähden, mitä ovat menettäneet ja voimatta enää katsella ihania olentoja, joiden kaltaisiksi he olisivat voineet tulla.

Et ole koskaan oma itsesi, Jumalan kuvaksi luotu säteilevä olento, ellet tule Jeesuksen tykö.

*
* *

Jumala kutsuu sinua minun kauttani. Sinua kutsuu myös eräs toinen: oma, todellinen minäsi. Jeesus kertoi eräässä vertauksessaan tuhlaajapojasta, joka halusi perintöosansa ennen aikojaan, matkusti kaukaiseen maahan ja tuhlasi rahansa irstaassa elämässä. Sitten maata koetteli nälänhätä, ja koska hänellä ei ollut enää rahaa, hän rupesi sikopaimeneksi. Hän oli nälissään ja halusi syödä niitä palkohedelmiä, joilla sikoja ruokittiin, »mutta niitäkään ei kukaan hänelle antanut». Ja Raamattu kertoo, että kaiken

toivon menetettyään tuhlaajapoika »meni itseensä» ja päätti palata isänsä luokse.

»Hän meni itseensä» – mikä sanonta! Missä hän oli ollut sitä ennen? Englanninkielessä on sanonta »beside oneself»; tuhlaajapoika oli ollut »itsensä ulkopuolella», poissa tolaltaan. Hän ei ollut käyttänyt omia aivojaan, häntä eivät olleet ohjanneet hänen oman sydämensä parhaimmat voimat. Hän oli matkinut muiden itsekkäitä tapoja kuin apina. Hän oli toistellut heidän typeryyksiään kuin papukaija. Useimmat ihmiset mieluummin kuolisivat kuin käyttäisivät omia aivojaan. Kun tuhlaajapoika »meni itseensä», todellisen minänsä luo, hän samalla palasi totuuteen ja isänsä luokse. Vertauksen isä tarkoitti Jumalaa.

Asia ei kuitenkaan ole niin, että olisit elänyt ilman Jeesusta tähän asti. Olet vain ollut erossa todellisestä minästäsi, Jumalan kuvaksi luodusta kauniista olennosta. Kuulut Jeesukselle, mutta tähän asti et ole tiennyt sitä. Jumalan poika on ollut lähelläsi haluten ilmaista itsensä sinulle, mutta sinä olet ollut »kaukaisessa maassa» kuin tuhlaajapoika. Todellinen olemuksesi puhuu nyt sinulle minun kauttani. Juuri nyt minä olen sinun omatuntosi, sinun todellinen minäsi. Rakastan sieluasi enemmän kuin sinä itse. Olet kaikenlaisten muilta omaksuttujen ennakkoluulojen ja uskomusten viidakossa. Näyttelijä esittää yhtenä päivänä Hamletia ja toisena Othelloa, mutta hän ei ole enempää Tanskan prinssi kuin mustasukkainen murjaanikaan, hän on oma itsensä.

Tähän asti olet ehkä esittänyt ateistia, agnostikoa, vallankumouksellista, huumeidenkäyttäjää, seksihurjastelijaa, rahanahnetta, nautiskelijaa, kirkossakävijää tai muita eri osia. Kaikki nämä ovat kuitenkin olleet vain näytelmärooleja. Oma minäsi on odottanut, odottanut. Nyt se puhuu sinulle minun kauttani.

Luther, kristikunnan suuri opettaja, erotti toisistaan välittömän uskon ja itsestään tietoisen uskon. Kun ihminen sanoo: »Minä uskon» tai »minä en usko», hän vain ilmaisee oman käsityksensä siitä, mitä hänen sisällään tapahtuu. Hänen käsityksensä omasta itsestään voi tässä asiassa olla yhtä väärä kuin hänen muista ihmisistä moudostamansa mielipide. Joku voi pitää itseään terveenä samalla kun syöpä jäytää hänen ruumistaan, ja joku toinen kuvittelee olevansa sairas, vaikka sairaus on vain hänen mielikuvitustaan.

Sinun epäuskosi voi myös olla pelkkää mielikuvitustasi. Sinulla ei ehkä ole sitä, mitä teologit kutsuvat nimellä »fides reflecta» uskoa, joka on tietoinen olemassaolostaan. Sinulla voi kuitenkin olla »fides directa», usko, joka yksinkertaisesti vain on. Pieni vauva on olemassa tietämättä mitään sellaisesta asiasta kuin olemassaolo, mutta rakastava äiti tietää vauvansa olemassaolon ja tarpeet. Samalla tavoin sinä et tiedä, mitä sisälläsi tapahtuu, koska todellinen minäsi odottaa ulkopuolella. Minä olen sinun »minäsi», olen sinun omatuntosi.

Lukiessasi näitä rivejä huomaat, miten oikeassa Platon oli sanoessaan: »Tietäminen on ymmärtämistä.» En kerro tässä asioita, jotka ovat sinulle uusia.

Sanoissani näet saman valon, joka valaisi sinua silloin, kun tulit tähän maailmaan. Myöhemmin ajauduit kauas itsestäsi niinkuin tuhlaajapoika. Nyt sinua kutsutaan takaisin. Kun palaat, uskostasi tulee tietoinen, ja Jumalan Poika saa mahdollisuuden ilmaista itsensä sinulle. Kun palaat oman itsesi luo, palaat samalla Kristuksen luo.

*
* *

Oletko haluton? Sanot, että uskonto on tarpeeton asia? Olen samaa mieltä kanssasi. Mutta kuinka tarpeellista on tarpeellisuus? Kuinka tarpeellisia me olemme, sinä ja minä? Kuinka tarpeellinen on minun mielipiteeni siitä, mikä on tarpeellista?

Seinät määräävät huoneen koon. Huone on vain siksi käyttökelpoinen, että seinien välissä on tyhjää tilaa. Samoin vain tyhjää kuppia voi käyttää. Usein meille on tyhjä tärkeämpää kuin täysinäinen. Ovatko ainoastaan kengät tarpeen käveltäessä? Koko jalka kävelee. Mutta jalka ei voisi kävellä ilman tiettyjä edellytyksiä, jotka saattavat näyttää kävelyn kannalta tarpeettomilta: sydän, keuhkot, aivokuori, selkäranka, painovoimalaki, maan molekyyli- ja kemiallinen rakenne, sekä tie.

Niin, uskonto on tarpeeton. Sitä ilman voi elää, mutta samoin voi elää ilman taidetta, kirjoja, lukutaitoa; voi elää ilman housuja, ilman raitista ilmaa, ilman auringonpaistetta; voi elää ilman rakkautta. Sellaista olemassaoloa ei kuitenkaan voi nimittää

elämäksi. Niinsanotut tarpeettomat asiat tekevät elämästä rikkaan, kauniin ja mielekkään.

Kysyt itseltäsi, mitä Jeesus voi antaa sinulle. Miksi toisen ihmisen täytyy olla hyödyllinen, ennenkuin häntä voi rakastaa? Miksi aina etsitään vain sitä, mikä on tarpeellista ja hyödyllistä? Kauan sitten, kun Jeesus ennusti seuraajilleen oman ristinkuolemansa ja ylösnousemuksensa, nämä silti halusivat vaeltaa Hänen kanssaan – kauan ennenkuin Hän lupasi heille myös iankaikkisen elämän.

Maria Magdaleena rakasti Jeesusta ja pesi Hänen jalkansa kyynelillään. Silloin hänellä ei ollut aavistustakaan siitä, että hän voisi saada Jeesukselta syntinsä anteeksi ja paikan paratiisissa. Hän rakasti Jeesusta rakkauden itsensä tähden. Tee sinä samoin!

*
* *

Nouse! Älä tyydy vain siihen, mikä on »tarpeellista» – sellainen elämä on hyvin köyhää.

Viimeisten viidenkymmenen vuoden aikana elämä on muuttunut enemmän kuin niitä edeltäneiden viiden tuhannen vuoden aikana. Jotkut ovat kiinnostuneet kiintotähdistä ja avaruuden laajenemisesta, jotkut mesoneista, toiset geeneistä. Älä puuhaile pelkästään yksityiskohtien parissa, älä harrasta asioita, joiden päämääränä on ainoastaan aineellinen mukavuus. Etsi todellisuutta! Etsi kaiken selitystä. Etsi Jumalaa!

Jos etsit Häntä, mielessäsi syntyy lukematon

määrä kysymyksiä, joihin et ehkä saakaan vastausta kristityiltä opettajilta. Jumalan asettama opettaja ei opeta oppilaan toivomusten mukaan, vaan hän harkitsee, mitä tämän on hyvä tietää. Hengellisissä asioissa ei ole niinkään tärkeää saada vastaus kaikenlaisiin uskonnollisiin ongelmiin kuin oppia sitä, mitä Jeesus sanoi hengelliseksi köyhyydeksi. Sielun täytyy oppia olemaan yhtä tyyni kuin meri, joka heijastaa yläpuolellaan säteilevää kauneutta.

Hyvä opettaja ei vastaa kysymyksiin. Minäkään en ole valmistautunut antamaan monimutkaisia selityksiä loputtomaan kysymystulvaan. Parasta, mitä hengellinen opettaja voi tehdä, on pysytellä taka-alalla, vetäytyä varjoon. Hänen ei pidä esiintyä Jumalan Sanan ruumiillistumana, vaan hänen on oltava vain ääni, jolla Mestari voi sanoa, mitä tahtoo, kuin soitin, jolla Hän voi soittaa oman halunsa mukaan.

Kun Aleksanteri Suuri kysyi filosofi Diogeneksel-ta: »Mitä voin tehdä hyväksesi?» tämä vastasi: »Siirry syrjään auringosta.» Nämä sanat Jumalaa janovien sielujen tulisi sanoa teologeille. Kirjani tarkoitus ei ole ainoastaan puhua Jeesuksesta, vaan antaa Jeesuksen itsensä ilmestyä lukijalle. Hän, joka tuli lihaksi tuntemattomassa tallissa ja asuu kirjoitetussa sanassa, nöyrtyy näin vieläkin alemmaksi: Hän käyttää syntisen ihmisen ääntä saadakseen sinut huomaamaan oman sisäisen äänesi kuiskauksen, omantuntosi äänen.

*
* *

Meitä kehotetaan taistelemaan kapitalismia vastaan, kommunismia vastaan, islamia vastaan. Mitä tapahtuu, jos joku näistä taisteluista onnistuu? Jotkut ovat sitä mieltä, ettei tule taistella enempää kapitalismia kuin kommunismia tai islamiakaan vastaan, vaan elää rauhassa niiden rinnalla. Miten toisiaan vihaavat osapuolet voivat elää rauhassa keskenään? Rauha ei ole sodan vastakohta, vaan rakkauden synonyymi. On sellaisiakin ihmisiä, jotka sanovat: »Parasta on elää omaa elämäänsä niinkuin sellaisia asioita kuin kommunismi, kapitalismi tai islam ei olisi olemassakaan.» Mutta mitä varten minulla on aivot, jos en välitä ihmiskunnan suurista ongelmista? Ei, anna ihmisten puhua, unohda heidät! Etsi sinä Jumalaa! Hän on kaikki, mitä tarvitset. Kun sinulla on Hänet, sinulla on vastaus kaikkiin ongelmiin, koska silloin ongelmat eivät enää ole sinulle ongelmia. Jeesus sanoi: »Minä olen elämä.» Tämä koskee myös sinua. Elä vain siten, että ohjat ovat Jeesuksen käsissä, ja silloin elämäsi on Hänen elämäänsä.

Kalvavat epäilykset katoavat. Jeesus kysyi kerran eräältä opetuslapseltaan: »Miksi epäilit?» Pietari oli kävellyt veden pinnalla ja ollut vähällä hukkua. Hän ei vastannut Jeesuksen kysymykseen, eikä Jeesus vaatinut vastausta. Jos Hän olisi sitä vaatinut, Pietari olisi ehkä vastannut: »En ollut varma, pelastaisitko minut kuolemanvaarasta vai et, koska sinä

olet niin arvaamaton. Niin monet jotka uskovat Jumalaan, kuitenkin hukuvat. Jotkut pelastuvat ihmeellisesti, mutta mistä tiedän, kuinka juuri minun kävisi!» Pietarin epäily olisi joka tapauksessa ollut väärä, sillä siitä lähtien, kun ihminen kuuluu Jeesukselle, elämä ja kuolema ovat hänelle samantekeviä. Jeesus on iankaikkinen, ja samoin olet sinä, koska »hänen» ja »sinun» välillä ei enää ole mitään eroa. Kielioppi ei kuulu uskoon.

*
* *

Vastustajamme sanovat, että uskonto on eräänlaista oopiumia, illuusio. Mutta ovatko kaikki illuusiot vääriä? Hukkuvalla ihmisellä on illuusio, että hän nukkuu pehmeillä tyynyillä, ja jäätyvä ihminen luulee lepäävänsä lämpimän uunin lähellä. Jotkut illuusiot ovat puolustusmekanismeja, jotka auttavat meitä pääsemään vaikeiden hetkien yli. On olemassa sekä hyviä että pahoja illuusioita, samoin kuin on hyviä ja pahoja ajatuksia. Illuusio voi olla rakastava äiti, joka ojentaa rintansa vankilan rautakaltereiden välistä antaakseen vangitun, murtuneen lapsensa imeä niitä. Illuusioissa on tavaton voima. Ne voivat antaa uutta elämää ja voimaa ihmisille, jotka ovat nääntymäisillään.

Mutta Jeesuksen lohdutus ei ole illuusio, se on todellista.

Kysynet, kuinka tiedän tämän. Kristityt uskovat, että buddhalaiset, hindut, juutalaiset, muslimit,

ateistit ja agnostikot ovat kaikki väärässä. Heidän mielestään nämä kaikki uskovat myytteihin. Kuitenkin se, mitä tapahtuu muille, voi tapahtua kristityillekin. Heidän tulisi tarkistaa omat uskomuksensa, etteivät itsekin eksyisi myytteihin.

Eräs evankelista kertoi kerran kaksitoistavuotiaalle juutalaispojalle, että Jeesus oli Jumalan Poika ja että poika joutuisi kadotukseen, ellei hän uskoisi Jeesukseen. Poika vastasi hyvin vakavasti: »Pastori, myös päinvastainen voi olla totta. Jos Jeesus ei olekaan Jumalan Poika ja te uskotte Häneen, silloin *te* joudutte kadotukseen.» Me tiedämme, että jokaisen hindun, juutalaisen, ateistin, mormonin, katolisen tai protestantin iankaikkinen elämä riippuu siitä, mihin hän uskoo. Kukaan ei voi aliarvioida kysymystä siitä, onko Kristus myytti vai ei.

Kant teki ihmiskunnalle suuren palveluksen. Hän osoitti selvemmin kuin kukaan aikaisemmin, miten suuressa määrin oma mielemme muodostaa meitä ympäröivän maailman. Aistit välittävät meille vaikutelmia, ja nämä vaikutelmat me lajittelemme mielessämme tiettyjen lakien mukaan. Tästä sitten rakennamme maailmankaikkeutemme, sisäisen maailmamme, mutkikkaiden aivotoimintojemme avulla. Sitten pohdiskelemme näitä huomioitamme ja teemme niistä vieläkin abstraktimpia. Käsityksemme jumaluudesta on varmasti myös aivojemme tuotetta.

Vastaako se todellisuutta?

Erehdyksen mahdollisuus on valtava. Ne, jotka kannattavat kaikkia uskontoja, ovat sitä mieltä, että

suurin osa ihmiskuntaa on erehtynyt, koska jokainen uskoo vain oman uskontonsa tai uskonnottomuutensa olevan totuus. Jos siis suurin osa ihmiskuntaa on erehtynyt, niin minäkin voin olla.

Erehtymisen mahdollisuus on olemassa, vaikka lähdetäänkin uskonnollisesta lähtökohdasta ja tunnustetaan Jumalan olemassaolo. Vanhan ajan fariseukset olivat varmoja, että he avasivat ihmisille taivaan valtakunnan portin opetuksellaan. Sitten tuli Jeesus, joka julisti, että fariseusten oppi sulki valtakunnan ihmisiltä. Fariseukset menivät vaikka kuolemaan uskonsa puolesta. Jeesuskin kuoli pysyen omassa kannassaan. Kumpi osapuoli oli oikeassa?

Dante sanoo »Jumalaisessa näytelmässä»: »Elomme vaelluksen keskitiessä ma harhaelin synkkää metsämaata polulta oikealta poikenneena.» Tämä on kaikkien ajattelevien ihmisten kokemus.

Yksi asia on varmasti tosi: ihmisen sisin kaipaa totuutta. On totinen tosi, että ihmiskunta etsii totuutta lakkaamatta ja näkee tavattomasti vaivaa erottaakseen toden valheesta tehden tämän kaiken toisinaan aivan välinpitämättömällä tavalla.

Miksi vaivaudumme tutkimaan, kiertääkö aurinko maata vai maa aurinkoa? Totuuden tietäminen tässä asiassa ei muuta kenenkään meidän elämää penninkään vertaa. Siitä huolimatta me alituisesti pyrimme tietämään totuuden kaikissa kysymyksissä, koska meitä ohjaa vaisto, joka sanoo, että totuus on hyvä ja sitä tulee noudattaa.

Tämä etsintä johtaa meidät Jeesuksen luokse.

Hän ei esitä kohtuuttomia vaatimuksia.

Hän ei käske meitä pitämään muiden uskontojen perustajia Hänen kilpailijoinaan tai vihollisinaan. Korkeassa veisussa (1:7) muita uskonnollisia ryhmiä nimitetään Jeesuksen tovereiden – ei kilpakosijoiden – laumoiksi.

Jeesus ei puhu itsestään ikäänkuin Hän olisi ainoa totuus. Johanneksen evankeliumissa (14:6) on lause, jonka merkitys riippuu kokonaan välimerkeistä.

Mitkä ovat oikeat välimerkit Jeesuksen sanoissa: »Minä olen tie totuus ja elämä»? Minun mielestäni lause kuuluu oikein, kun välimerkit ovat seuraavasti: »Minä olen tie: totuus ja elämä.»

Lääkkeet ovat yleensä useampien aineiden sekoituksia. Jeesus itse sanoi, että Hänen opetuksensa on sekoitus: Hän ottaa huomioon meidän elämäntaipaleemme olosuhteet, vastauksen totuuden etsintään ja elämän välttämättömät tarpeet.

Pelkkään totuuteen perustuva elämä olisi mahdotonta. Kuinka voisimme kutsua jokaista kyttyräselkää kyttyräseläksi ja jokaista rumaa tyttöä rumaksi? Elämä on pohjimmiltaan epäoikeudenmukaista; joillekin annetaan paljon hyvää ja suurin osa ihmisistä saa kantaakseen taakkoja, joita he eivät ole ansainneet. Kun sanomme totuuden, meidän täytyy tehdä se musertamatta elämää.

*
* *

Eräs pikkupoika sai kaksi kolikkoa: toisen pyhäkoulua varten ja toisen makeisiin. Hän kompastui, ja

molemmat kolikot vierivät katuojaan. Toisen hän löysi, toinen putosi viemäriin. Poika sanoi: »Sinne meni sinun rahasi, Herra.»

Totuus on tämä: yksi kolikko makeisiin, toinen Herralle. Elämä kadottaa aina sen kolikon, joka on pyhää tarkoitusta varten. Silloin totuus vaatii: »Etkö voi antaa Herralle edes osaa jäljellä olevasta rahasta, tai ainakin vilpittömästi surra sitä, että Hänelle ei jäänyt mitään?»

Jeesus asui keskellämme »täynnä armoa ja totuutta» (Joh 1:14). Kumpi on tärkeämpi, armo vai totuus? Tärkein on sana »ja». Se osoittaa, että on kysymys yhdistelmästä. Entä sitten sanojen järjestys? Armo tulee ensin. »Ja hänen täyteydestään me kaikki olemme saaneet, armoa armon päälle» (Joh 1:16). Totuuden vastaanottaminen vie usein pitkän ajan. Herran täytyy odottaa. Hän on kärsivällinen. Hän tietää, että maan päällä ei kukaan voi vaeltaa viivasuoraan, koska maa on pallonmuotoinen.

*
* *

Jokainen ihminen kaipaa totuutta ja samalla kapinoi totuuden vaatimuksia vastaan. Jokainen myös epäilee totuutta löydettyään sen. Jeesus on ainoa uskonnon perustaja, joka itse julistaa olevansa totuus, vieläpä sanoo olevansa Jumalan Poika. Samalla Hänessä kuitenkin ruumiillistuu epäily omaa itseään kohtaan, kun Hän ristillä huutaa: »Jumalani, Jumalani, miksi minut hylkäsit?» Hän on totuuden

ja epäilyksen synteesi, ja siksi Hän on totuus.

Jos jotkut olisivat keksineet Jeesuksen, he eivät koskaan olisi kirjoittaneet evankeliumeissaan, että he itse epäilivät Häntä. He eivät olisi koskaan myöntäneet epäilleensä Häntä vielä Hänen ylösnousemuksensa jälkeenkin. Evankeliumit ovat maailman ainoat uskonnolliset teokset, joissa ilmoitetaan sekä totuus että siihen kohdistuvat epäilyt. Siksi ne ovat totuus.

Jeesuksessa kohtaamme Jumalan tarkoin määriteltynä, keisari Augustuksen viidentenätoista hallitusvuotena syntyneenä. Hän ei ole epäilyttävä, mutta Hän itse tutkii itseään ja apostolit tutkivat Häntä vielä Hänen ylösnousemuksensa jälkeenkin. Siksi Hän on totuus, johon voimme luottaa.

Vielä enemmän: ei ole olemassakaan sellaista kristittyä, jonka mieleen ei joskus nousisi Jumalaa pilkkaava ajatus, ajatus, joka riitelee Jumalaa vastaan. Uskonnolliset ihmiset tukahduttavat tällaiset ajatukset, jotka ovat osa heidän olemustaan, ja riistävät näin itseltään mahdollisuuden täyden totuuden käsittämiseen. Kiusauksiakin tuomitessamme meidän tulee käyttää järkeämme.

Raamattu on maailman ainoa kirja, jossa esitetään ihmeellisiä ajatuksia Jumalasta ja samalla sanotaan Hänestä pöyristyttäviä asioita: esimerkiksi, että Hän panee suitset kansojen – luotujensa – suupieliin ja saattaa heidät eksymään (Jes 30:28) tai että Hän on orjakauppias (Jooel 3:8).

Hesekielin 6. luvun jakeessa 12 Jumala ilmoittaa lähettävänsä nälänhädän, ruton, verenvuodatuksen

ja miekan valitun kansansa keskuuteen.

Jumalan profeetta Jeremia sanoi Hänelle: »Herra, Sinä olet taivutellut minua (engl. Raamatussa: Sinä olet pettänyt minut); Sinä olet minulle kuin ehtyvä puro, kuin vesi, joka ei pysy.»

Raamattu ylistää Jumalaa ja kuitenkin kohdistaa Häneen terävintä arvostelua, jota ihmismieli voi esittää. Tästä tiedämme, että Raamattu on totta. Nämä ristiriidat sulautuvat harmoniaan, joka on kaikkia riitasointuja korkeampi.

*
* *

Monet sanovat: »Minulla on oma uskontoni. Eivätkö ne kaikki ole yhtä hyviä? Miksi minun pitäisi tulla kristityksi?»

Siksi, että kristinusko sisältää totuuden.

Kaikki uskonnot eivät ole samanlaisia. Jos ne yritetään asettaa samalle tasolle, voidaan yhtä hyvin sanoa: »Pidän musiikista niin paljon, etten välitä, millaista musiikkia kuuntelen, Beethovenia vai Beatlesia.» Uskonnollisten ihmisten täytyy erottaa oikea ja väärä uskonto toisistaan.

Kristinusko on oikea uskonto, sillä kaiken saavuttavassa rakkaudessaan se sulkee piiriinsä muut uskonnot ja myös uskonnonvastaisuuden. Se on ainoa uskonto, jonka pyhässä kirjassa sanotaan, että meidän ei tulisi uskoa ainoastaan »kristinuskoon». Kristinuskon olemus on rakkaus, ja rakkaus *uskoo kaiken*, ei vain kristinuskoa (1. Kor. 13:7).

Kristinusko on ainoa uskonto, joka kieltää meitä rajoittamasta itseämme vain siihen, mitä se itse opettaa. Se käskee meidän ajatella *kaikkea*, mikä on totta, *kaikkea*, mikä on kunnioitettavaa, *kaikkea*, mikä on puhdasta, *kaikkea*, mikä on rakastettavaa, *kaikkèa*, mikä on hyvältä kuuluvaa – mistä suunnasta nämä asiat tulevatkin. Koska kristinusko näin käsittää kaiken, mikä on hyvää ja oikein kaikista näkökulmista, sen ei tarvitse yhdistyä mihinkään muuhun uskontoon.

Kristinusko on ainoa *todellinen* uskonto.

*
* *

On monia osatotuuksia. Jeesus on *totuus*, koko totuus. Kun Jeesus eli maan päällä, suuret ihmisjoukot seurasivat Häntä. Hän ei luvannut heille muuta kuin ristin. Jotkut seurasivat Häntä, koska Hän paransi sairaita ja ruokki nälkäisiä. Järki ei kuitenkaan voi selittää, miksi niin monet seurasivat Häntä epäitsekkäistä syistä ainakin jonkin aikaa. Ihmiset seuraavat yleensä vain kansankiihottajia, jotka lupaavat heille taivaan maan päällä, mutta eivät kuitenkaan voi auttaa ketään. Jeesusta rakastettiin, koska jumalallisen kauneuden säteily loisti Hänen kasvoissaan. Syntiset seurasivat Häntä, koska Hän oli täynnä armoa ja totuutta. Hän sanoi yksinkertaisesti: »Tulkaa minun tyköni!» ja he tulivat. Hän sanoo sinullekin: »Tule minun tyköni!» Tule sinäkin!

*
* *

Sanot ehkä: »Mutta minähän en ole tieteen kannattaja. En voi uskoa sellaisiin ihmeisiin kuten esimerkiksi neitseestäsyntymiseen. On olemassa luonnonlakeja, joita ei voi rikkoa.» Jeesuksen tapauksessa ei kuitenkaan ole kysymys luonnonlakien rikkomisesta. Hänen kaltaiselleen oli luonnollista syntyä neitseestä. Hänen kaltaiselleen oli luonnollista tehdä tekoja, joita kukaan toinen ihminen ei voi tehdä.

Joka tapauksessa neitseestäsyntyminen ja muut Jeesuksen elämään liittyvät ihmeet, joita sinun on vaikea hyväksyä, ovat toisarvoisia. Jos korkeampi totuus yhdistetään vähäisempään totuuteen tai tehdään samanarvoiseksi sen kanssa, se kärsii ja lopulta kuolee tämän väkivaltaisen liittämisen seurauksena. Kukaan ei kutsu sinua tulemaan neitseestäsyntymisen luokse, sinua kutsutaan Jeesuksen luokse. Tule!

Älä kuitenkaan sivuuta neitseestäsyntymistä kevyesti. Boris Pasternak, kommunistivaltiossa elänyt Nobel-kirjailija, kirjoitti teoksessaan Tohtori Zivago: »Jeesuksen ihmeellinen syntymä opettaa meille, että elämän tulisi olla epätavallista eikä tavanomaista, juhlaa eikä arkea.»

*
* *

Emme kutsu sinua Jeesuksen luokse siksi, että Hän on hyvä, vaan siksi, että Hän tuli synniksi sinun

tähtesi. Tässä merkityksessä Jeesus ei ole yläpuolellasi, vaan alapuolellasi. Tullaksesi Hänen luokseen sinun ei tarvitse yrittää kiivetä ylöspäin, vaan saat laskeutua alemmaksi.

Voitko laskea elämäsi aikana tekemäsi synnit? Oletko murhannut sata ihmistä? Jeesus on kantanut miljoonien murhat. Oletko tehnyt kymmenen ryöstöä? Jeesus on kantanut tuhannet ryöstöt. Kuinka usein olet tehnyt aviorikoksen? Jeesus on kantanut miljoonien ihmisten sukupuoliset rikkomukset. Samoin on valheen kaikkien muiden syntien laita.

Jeesus kohtasi syntisen, kanaanilaisen vaimon, ja puhutteli häntä ihailevasti: »Oi, vaimo!» Matteuksen 8. luvun jakeessa 10 kerrotaan, että kun Jeesus kuuli roomalaisen sadanpäämiehen sanat, Hän ihmetteli tämän uskoa ja ylisti häntä.

On suurta kuulua niihin, jotka palvovat Jeesusta. Vielä suurempaa on kuulua niihin, joita Jeesus ihailee. Jeesus tiesi, että sadanpäämies oli syntinen, mutta kuinka paljon syntejä oli Hänellä itsellään? Jeesushan kantoi paljon suurempaa syntikuormaa kuin tuo sadanpäämies. Hän kantoi muiden ihmisten syntejä ominaan.

Korkeassa veisussa on sanat, jotka taivaallinen ylkä, Jeesus, sanoi morsiamelleen: »Nousen palmupuuhun» (7:3). Kun Hän lähestyy meitä, Hän nousee ylöspäin. Kun me lähestymme Häntä, alennumme kaikkien aikojen suurimman syntisen puoleen. Ei ole koskaan ollut suurempaa murhaajaa, varasta, ryöväriä tai valehtelijaa kuin Jeesus Kristus – ei vain siten, että Hän olisi itse tehnyt nämä

rikokset, vaan syvemmällä tavalla: Hän otti ne päälleen. Ne ovat *Hänen* syntejään!

On helppoa tulla Jeesuksen luokse.

*
* *

Onko Jeesuksen luonteessa tai opetuksessa joitakin piirteitä, joista et pidä? Oliko Hänen elämässään heikkoja kohtia, jotka eivät miellytä sinua? Hänkään ei pitänyt niistä. Hän kieltäytyi ehdottomasti nimityksestä »hyvä opettaja» vastaten, että vain yksi oli hyvä, ja se oli Jumala. Hän ei elänyt itselleen mieliksi (Room. 15:3). Se merkitsee, että jos olisit kysynyt Häneltä: »Millainen käsitys sinulla on itsestäsi?» Hän olisi vastannut: »Huono.» Hän piti ominaan kaikkina aikoina eläneiden ihmisten kaikkia syntejä. Hän tunsi niiden painavan harteillaan.

Vaikka Jeesuksen maanpäällisessä elämässä olisikin jotain, mistä et pidä, tule Hänen luokseen! Hän teki asioita, joista et pidä, koska Hän oli ottanut päälleen sinun ja minun syntisyyden.

Näin kerran näyn. Hämmästyen näin itseni kulkemassa alas hyvin syvään laaksoon. Olin aina uskonut taivaan olevan yläpuolellamme. Kaunis naispuolinen enkeli, joka talutti minua lempeästi eteenpäin, selitti, että taivas oli alun perin ollutkin hyvin korkealla, mutta koska kaikki eivät voisi kestää pohjoisten huippujen kylmyyttä eivätkä siksi voisi päästä taivaaseen, taivaallinen kauneus oli laskeutunut kaikkea muuta alemmaksi. Kuinka alhaalla minä

ikinä olisinkaan, taivas olisi aina vielä alempana! Voimme olla taivaassa myös epätoivon hetkinä, emme ainoastaan elämän huippuhetkinä.

*
* *

Eräs köyhä maalaisnainen toi tyttärensä pääkaupunkiin, jotta tämä voisi ansaita elatuksensa palvelustyttönä. Äiti voisi ostaa hiukan maata ja karjaa sillä rahalla, jota tyttö lähettäisi kotiin.

Tyttö oli kaunis ja älykäs. Hän oppi pian, että suuressa kaupungissa hänen kaltaisensa tyttö voisi ansaita paljon enemmän rahaa tekemättä työtä kuin työskentelemällä. Hänen onnistui saada rikkaita rakastajia. Hän siirtyi mieheltä toiselle ja kokosi itselleen jalokiviä, autoja ja turkiksia heittäytyen kokonaan huvielämän pyörteisiin.

Mukavan elämänsä keskellä hän unohti kokonaan vanhan äitinsä. Eräänä päivänä hän kuitenkin tuskallisesti muisti tämän. Hän päätti lähteä kotikyläänsä ja saapui sinne myöhään illalla. Lähestyessään äitinsä talon porttia hän huomasi, että se oli selkosen selällään. Hän oli hämmästynyt, koska tiesi, että äidillä oli tapana lukita portti huolellisesti.

Hän kulki pihan läpi ja näki, että äidin makuuhuoneessa paloi valo. Kynnyksellä seistessään hän kuuli äidin äänen sisältä: »Jean, sinäkö siellä olet?»

»Minä, äiti. Mutta miksi portti on auki näin myöhään?»

»Tyttäreni, porttia ei ole lukittu kymmeneen

vuoteen, siitä lähtien kun sinä lähdit.»

»Mutta miksi huoneessasi palaa valo?»

»Tyttäreni, en ole sammuttanut valoa kymmeneen vuoteen. Äitisi rakastava sydän on odottanut sinua.»

Taivaallinen Jerusalem on meidän äitimme. Hän odottaa meitä.

*
* *

Olet levoton. »Jos otan Jeesuksen vastaan, minun täytyy uskoa Raamattuunkin, ja siinä on todistettu olevan monia virheitä.»

Ihmiset, jotka eivät koskaan ole lukeneet Raamattua sen alkukielillä, uskovat itsepintaisesti, että siinä ei voi olla virheitä. Vakuutan sinulle, että se on täynnä »virheitä». Se vilisee kielioppivirheitä, niitä on melkein joka lauseessa. Luther tiesi sen, ja hänen selityksensä oli, että Jumala ei puhu kieliopin vaan tosiasioiden kautta. Aurinko, kuu, taivas, maa, sinä ja minä – me kaikki olemme Jumalan sanoja, Hänen luomiaan runoja, säkeitä ja sointuja. Todellisuus ja luonto vaikuttavat meistä usein hajanaisilta. Raamattu on virheetön, koska se heijastaa tätä hajanaisuutta.

Hepreankielisessä Raamatussa on hyvin yleinen sellainen kielioppivirhe, että subjekti on yksikössä ja verbi monikossa. Kenen virhe se on? Minä uskon, että syy on kieliopin eikä Raamatun. Suomenkielessä vastaava virhe olisi: »Hän tekevät», sen sijaan

että sanotaan: »Hän tekee.» Lause on kieliopillisesti väärin, koska kielioppi on väärä. Kielioppi lähtee siitä olettamuksesta, että on olemassa joku jakamaton »hän», joka tekee jotain. Jokainen »hän» on kuitenkin hyvin monimutkainen ja sisältää monia vastakkaisia impulsseja. Jokainen »hän» on moninaisuus. Siksi sen yhteydessä käytettävän verbin täytyisi olla monikossa. Näin Raamattu on täynnä »virheitä» ja kuitenkin se on aina oikeassa. Ne oikean ja väärän käsitykset, joilla me mittaamme Raamattua, saattavat olla vääriä. Raamatussa on »virheitä» vain siksi, että meidän käsityksemme virheestä on virheellinen.

*
* *

»Mutta jos otan Jeesuksen vastaan, minun täytyy kuluttaa aikani hyödyttömässä Jumalan ylistyksessä. Miksi Hän muuten tarvitsee meidän ylistystämme? Onko Hän niin mustasukkainen arvostaan?»

Hän ei tarvitse sinun ylistystäsi, mutta sinä tarvitset sitä, että ylistät Häntä. Hän on kaikkivaltias Jumala. Jos et ylistä Häntä, ylistät itseäsi tai joitakin muita alempia olentoja, ja suljet näin itseltäsi pääsyn eteenpäin.

Pasteurin ei olisi tarvinnut olla nöyrä. Hänen kaltaisensa ihmiset tekevät oikein pitäessään itseään arvossa. Tuhansien ihmisten elämä riippuu siitä, huomataanko hänen kaltaisensa henkilöt vai ei. Kuinka paljon enemmän Jumalalla on oikeus odottaa ylistystä meiltä!

*
* *

Kutsun sinua Jeesuksen luokse, koska Hän voi tehdä Sinusta pyhän ja maailma tarvitsee pyhiä ihmisiä. Maailmalla on runsaasti poliitikkoja, joiden ratkaisut maksavat lukemattomien miljoonien hengen tässä mielettömässä sotien ja vallankumousten maailmassa. On paljon tiedemiehiä, jotka ovat antaneet kansojen hallitsijoille sotavarusteet ja joukkotuhoaseet. Maailmassa on lukematon määrä eri uskontojen lähetyssaarnaajia, jotka ovat saaneet aikaan kaikkialla vallitsevan uskonnollisen hajaannuksen. Mutta maailmalla ei ole tarpeeksi pyhimyksiä. Tarvitaan vielä yksi. Sinun pitäisi olla se pyhimys.

Tule Jeesuksen luokse!

*
* *

Suhteesi Häneen tulee olemaan monivivahteinen. Jotkut tuntevat Hänet vain Vapahtajanaan, mikä on sama kuin tuntea joku ihminen vain hammaslääkärinä. Jeesus on enemmän kuin Vapahtaja; Hänestä tulee sinun Herrasi. Hänestä tulee sinun lapsesi samalla tavoin kuin Hän oli Neitsyt Marian lapsi. Jeesus sanoi oudot sanat: »Jokainen . . . on minun äitini» (Matt 12:50). Hänestä tulee veljesi, Hänestä tulee ylkäsi. (Sekä heprean- että kreikankielessä, siis

molemmissa Raamatun kielissä, sielua merkitsevät sanat ovat feminiinisukuisia substantiiveja, »neshama» ja »psyyke»). Jeesus oli Marian Poika, Ihmisen Poika, Daavidin Poika, Jumalan Poika. Jeesus ei kutsunut äitiään äidiksi, vaan vaimoksi (engl. »woman», nainen), koska sana »äiti» olisi rajoittanut Jeesuksen sukulaisuussuhteen häneen liian kapeaan alaan. Hän ei ollut vain Marian poika, vaan myös hänen Vapahtajansa.

Hänen suhteensa sinuun on siis hyvin monivivahteinen. Vieläkin enemmän merkitsee se, että kaikki, mitä Hän on, on sinun. Sellaista suhdetta sinulla ei voi olla kenenkään muun kanssa. Sinulla ei ole vain pelastaja ja neuvonantaja, sinulla on JEESUS.

*
* *

Olet ehkä ollut kirkossa ehtoollisjumalanpalveluksessa. Ellet ole, käypä joskus katsomassa, millaista siellä on. Kuulet papin sanovan ehtoollisleipää ojentaessaan: »Ottakaa ja syökää, tämä on minun ruumiini, joka teidän edestänne annetaan.» Hän tarkoittaa Jeesuksen ruumista. Sitten hän ojentaa maljan ja sanoo: »Tämä on minun vereni, joka vuodatetaan syntien anteeksisaamiseksi.»

Ja uskovat syövät ja juovat, osoittaen näin, miten läheisenä he kokevat suhteensa Jeesukseen.

Jeesus sanoi, että Hän ottaa päälleen kaikki maailman synnit, siis myös kaikki sinun syntisi – ja että Hän kärsii niiden rangaistuksen ja kuolee niiden

tähden ristillä.

Jos tulet Jeesuksen luokse ja tulet kristityksi, sinulla on oikeus osallistua pyhään ehtoolliseen. Papin sanat: »Tämä on minun vereni, joka teidän edestänne vuodatetaan» tuovat sinulle hyvän uutisen, joka on aina uusi: että kaikki rikoksesi on tehty tekemättömiksi, kaikki vääryytesi on tehty oikeaksi ja kaikki kiero on suoristettu. Sinä voit sanoa: »Olen vanhurskautettu», mikä merkitsee: »Olen samanlainen, kuin jos en koskaan olisi tehnyt syntiä». Olet lopullisesti vapaa kaikesta menneestä, sinulla ei enää ole syntiä. Pahoja tekojasi ei ole vain paikkailtu, vaan ne on pyyhitty pois; pahat ajatuksesi on hävitetty, pahat sanasi on unohdettu.

Kristuksen pelastustyö on kokonainen ja täydellinen. Hän pelastaa lopullisesti.

Sinun on valittava, otatko vastaan tämän uhrin, jonka Kristus on antanut puolestasi, vai kannatko itse vastuun synneistäsi. Älä ota sitä kevyesti.

Ajattele tätä tarkkaan. Kuinka vastaat kaikista synneistäsi? Eikö olisi parempi ottaa vastaan Hänen pelastuksensa? Ainoa, mitä sinun tarvitsee tehdä pelastuaksesi, on uskoa Häneen. Sinun ei tarvitse edes pyytää Häneltä syntejäsi anteeksi.

*
* *

Mielenkiintoinen osa evankeliumia on se, mitä ei ole kirjoitettu. Esimerkiksi koskaan ei mainita tapausta, että joku pyytäisi Jeesukselta anteeksi. Ihmiset katsoivat Hänen kasvoihinsa ja näkivät anteeksiantamuksen kirjoitettuna niihin. Pietari sanoi kerran sellaista mikä sai Jeesuksen kutsumaan häntä saatanaksi. Eräässä toisessa tilanteessa opetuslapset riitelivät siitä, kenelle heistä kuuluisi korkein asema Valtakunnassa. Kun Jeesus eniten tarvitsi lohdutusta, Hänen opetuslapsensa nukkuivat; he hylkäsivät Hänet ja pakenivat. Pietari kielsi Jeesuksen kiroillen. Kuitenkaan kenenkään mieleen ei näytä juolahtaneen sanoa: »Olen pahoillani, anna anteeksi.» Eikä sinunkaan tarvitse käyttää sellaisia sanoja. Tule Jeesuksen luokse, vaikka sydämesi olisi liian ylpeä tunnustamaan, että olet tehnyt väärin. Hänen ammattinsa on antaa anteeksi.

Hän pelasti Marian, äitinsä. Mikään ei ollut luonnollisempaa. Maria oli Hänen lihaansa. Onhan kirjoitettu, että kaikki kristityt ovat »Hänen ruumiinsa jäseniä» (Ef. 5:30). Jos olen kristitty ja Hän ei kuitenkaan ota minua luokseen taivaaseen, Hänen ruumiistaan puuttuu silloin joitakin luita ja lihaksia. Kuka voisi kuvitella, että Hän ei mieluummin pelastaisi meitä?

Syntisyytesi ei ole pelastuksesi este. Päinvastoin, juuri se pakottaa Hänet pelastamaan sinut. Hän ymmärtää kaiken, siksi Hän antaa kaiken anteeksi. Jos voit, rukoile Jeesusta kuin Maria Magdaleena Tohtori Zivagossa: »Vapauta minut velastani, niinkuin minä vapautan hiukseni niiden siteestä.» Jos et voi rukoilla, älä yritä tehdä sitä, vaan tule Jeesuksen luokse rukoilematta. Hän antaa anteeksi. Hän tietää anteeksiantonsa seurauksen.

*
* *

Oli kerran kaksi veljestä. Vanhempi veli oli hurskas ja hyvä mies, nuorempi oli lurjus. Vanhempi veli yritti usein taivuttaa nuorempaa muuttamaan tapojaan. Hän rukoili tämän puolesta, mutta kaikki oli turhaa. Teini-ikäinen poika luisui yhä syvemmälle syntiin. Eräänä iltana hän ryntäsi vanhemman veljen huoneeseen veren tahrimin vaattein ja huusi: »Pelasta minut! Poliisi ajaa minua takaa, olen tehnyt rikoksen!» Veli ymmärsi tilanteen. Ei ollut paljon aikaa ajatella. Hän sanoi rikolliselle: »Vaihdetaan vaatteita!» Tuskin he olivat tehneet sen, kun poliisi ilmestyi paikalle ja tietenkin pidätti vanhemman veljen, jolla oli veriset vaatteet yllään. Tämä ei puolustanut itseään oikeudessa, vaan sanoi: »Kaikki vastuu rikoksesta on minun.»

Tuomarit eivät epäilleet hänen syyllisyyttään, koska hänet oli tavoitettu rikospaikalta ja hänen vaatteissaan oli veritahroja. Hänet tuomittiin kuolemaan. Kun häneltä kysyttiin hänen viimeistä toivomustaan, hän vastasi: »Minulla on vain yksi toivomus: nuoremman veljeni tulisi saada tämä hänelle kirjoittamani kirje juuri sillä hetkellä, kun tuomio pannaan täytäntöön.»

Seuraavana päivänä nuori mies sai kirjeen ja luki: »Tällä hetkellä minä kuolen sinun syntisi tähden, sinun verisissä vaatteissasi. Olen onnellinen voidessani antaa tämän uhrin puolestasi, ja olen varma siitä, että tästä lähtien elät puhdasta ja pyhää

elämää niissä vaatteissa, jotka jätin sinulle.»

Tunnontuskat valtasivat nuorukaisen. Hän yritti estää teloituksen, mutta se oli jo myöhäistä. Kun hänen juomaveikkonsa tämän jälkeen yrittivät saada häntä mukaansa huonoille teilleen, hän vastasi: »En voi enää tehdä mitään ilkitöitä näissä puhtaissa vaatteissa, jotka veljeni jätti minulle kuollessaan puolestani.»

Jeesus tietää, että Hänen uhrillaan on samanlainen vaikutus sinuun. Hän pelastaa sinut, kuinka syntinen oletkin.

Jos Juudas olisi tullut Jeesuksen luokse sensijaan, että hän yritti sovittaa rumaa menneisyyttään rikoskumppaniensa kanssa, me ehkä tuntisimme hänet tänä päivänä pyhänä Juudaana.

Jeesus pyyhkii syntimme pois niinkuin pyyhekumi virheen.

*
* *

Enkelit eivät inhonneet haavoja, joita Lasarus-kerjäläisen ruumis oli täynnä, kun he kantoivat hänet paratiisiin. Jeesus, jolla ei maanpäällisen elämänsä aikana ollut paikkaa, mihin päänsä kallistaa, ei ole vaatelias. Hän ottaa iloisena vastaan lepopaikan kodissasi ja sydämessäsi. Se on varmasti parempi kuin ei mitään.

Sinulla on syntejä, ja ne ovat purppuranpunaisia. Jos valonlähde etääntyy katsojasta, sen säteilyä vastaava spektrisäde on punainen. Raamattu sanoo

syntejä punaisiksi, koska ne luovat valtavan, jatkuvasti kasvavan välimatkan ihmisen ja Jumalan välille. Kuitenkin valkoinen puhtaus on ulottuvillasi. Valkoinen on valon runsautta. Jeesus on maailman valo, ja sinä voit omistaa Hänet.

Vain sillä tavoin tulet vanhurskaaksi. Kaikki muu on hurskastelua.

*
* *

Pidämme itseämme vanhurskaina ilman tätä valoa vain siksi, että emme tunne Jumalan lakia.

Eräs brahmalainen kerskui, että hän ei ollut koskaan elämänsä aikana tuhonnut yhtään elollista olentoa. Silloin lähetyssaarnaaja näytti hänelle mikroskoopissa vesipisaran. Brahmalainen pelästyi nähdessään, että hän oli niellyt lukemattomia olioita aina vettä juodessaan. Hän keksi kuitenkin nopeasti keinon rauhoittaa omantuntonsa: hän särki mikroskoopin. Samasta syystä me työnnämme kristinuskon syrjään; se näyttää meille todellisen tilamme ja todistaa meidät syntisiksi.

Kun käsitämme olevamme syntisiä, me inhoamme itseämme. Me kauhistumme sielumme tilaa. Mutta Jumala ei kauhistu! Säälin osoittaminen tuottaa Jumalalle suurinta mielihyvää. Kreivi von Zinzendorf kirjoitti: »Niin kauan kuin ihmisellä on jotakin jäljellä omasta itsestään ja jotakin näyteltävää, hän ei voi olla osallinen Jumalan armosta. Jeesus on kiitollisempi saadessaan tehdä hyvää

ihmisille kuin heidän yrittäessään tehdä jotakin hyvää Hänelle. Hän näkee mieluummin ympärillään sellaisia, jotka tarvitsevat Häntä kuin sellaisia, jotka haluavat tehdä Hänen hyväkseen jotain. Mitä Jeesus voisi tehdä vanhurskaan hyväksi? Hän etsii niitä, jotka ovat suuressa hädässä, ja kukaan ei ole suuremmassa hädässä kuin syntinen ihminen.»

*
* *

Eräs prinssi näki kerran nälkiintyneen naarastiikerin. Kolme pentua yritti imeä sen nisiä, mutta maitoa ei tullut. Prinssi oli pyhä mies, ja hänen tuli sääli petoa. Hän tiesi, että itsensä uhraaminen oli korkein hyve. Hän paneutui maahan tiikerin lähelle ja haavoitti käsivarttaan, jotta veren näkeminen herättäisi pedon luonnollisen ruokahalun. Tiikeri söi hänet ja pelastui, samoin pennut pelastuivat.

On loukkaus tiikereitä kohtaan verrata niitä ihmisiin. Tiikerit eivät syö heimolaisiaan. Ihmiset tappavat kaltaisiaan eivätkä ainoastaan ihmissyöjät. Hitler tappoi miljoonia ihmisiä – ja hän oli kasvissyöjä.

Ihmiset olivat tappaneet toisiaan, he olivat harjoittaneet kaikkia julmuuden ja synnin muotoja, ja nyt he olivat nääntymässä nälkään. Ihmiskunta oli elänyt synnistä, ja nyt oli kaikki synnit tehty, paitsi yksi: Jumalan murha. Ihmiset olivat pettäneet toisiaan, mutta he eivät koskaan olleet kavaltaneet Jumalan Poikaa.

Niinpä Jeesus paneutui maahan naarastiikerin

eteen. Hän tuli ihmisten tykö ja nostatti heidän vihansa ja julmuutensa. Voidakseen elää heidän täytyi syödä Hänen ruumiinsa – kuten Hän itse edeltäpäin sanoi – ja juoda Hänen vertansa. Tiikeri ahmi Jeesuksen.

Ja katso, petomainen ihmiskunta eli jälleen! Tämä johti Michelangelot ja Leonardot ikuistamaan oman rotunsa ainutlaatuisen rikoksen maalauksiin ja veistoksiin. Se johti Beethovenin ja Bachin pukemaan sen säveliin, ja ihmiskunta käänsi ja painatti kertomuksen Jumalansa murhasta tuhannelle kielelle.

Kristittyjen maiden kulttuuri ja yhteiskuntaelämä rakentuu tämän rikoksen varaan. Tämän rikoksen tähden tiikerit elävät: Borgiat, Torquemadat, kaikkien vuosisatojen kunnioitetut katoliset Hitlerit. Tämä rikos on tehnyt tiikereille mahdolliseksi koota valtavia omaisuuksia, joilla lihava papisto elää. Mutta joillekin tiikereille tämä rikos jäi viimeiseksi; kauhistuen sitä, mitä olivat tehneet ne kesyyntyivät ja niistä tuli elämän pelastajia sen sijaan, että olivat ennen olleet sen tuhoojia.

Ehkä tämä auttaa sinua ymmärtämään, mitä Jeesus on tehnyt puolestamme.

*
* *

Kolossalaiskirjeen 1. luvun jakeessa 14 sanotaan, että Kristuksessa meillä on lunastus, syntien anteeksisaaminen Hänen veressään.

Jos olet esimerkiksi Yhdysvaltain kansalainen,

sinulla on etuoikeus elää vapaassa maassa ja olla osallinen sen hyvinvoinnin suomiin etuihin. Samalla tavoin jokainen, joka on Kristuksessa ja kuuluu Hänelle, nauttii tiettyjä etuoikeuksia, joihin kuuluvat lunastus ja kaikkien syntien anteeksisaaminen. Tarvitsemme tätä lunastusta, koska olemme syntisiä.

Dostojevski kirjoitti: »Kaikki ovat kaikkien edessä syyllisiä kaikkeen.»

Toisen Aikakirjan 15. luvussa jakeessa 17 nuhdellaan Aasaa, Juudan kuningasta siitä, että erään toisen kansan, Israelin keskuudesta ei vielä oltu hävitetty epäjumalien uhrikukkuloita.

Sinun maasi arvokkailla yhteiskunnallisilla tai uskonnollisilla instituutioilla voi olla hyvä vaikutus jonkin toisen maan vastaaviin instituutioihin. Samalla tavoin sinäkin olet vastuussa siitä, mitä muualla tapahtuu. Tarvitset pelastusta ja voit saada sen Jeesuksen kautta.

*
* *

Jeesus voi pelastaa, koska Hän antoi Henkensä tehdäkseen sinusta vanhurskaan.

Japanilainen filosofi Ekken kirjoittaa: »Jos ihminen ei anna henkeään vanhurskauden tähden, hän ei tunne vanhurskauden ja elämän arvon suhdetta.»

*
* *

Jeesus voi pelastaa, koska Hän on Jumala-ihminen. Samoin kuin jotkut kemialliset aineet voidaan yhdistää vain tiettyjen eikä suinkaan kaikkien muiden aineiden kanssa, ihminenkin on ainoa olento, joka sopii yhteen Jumalan kanssa. Jumala ei voinut tulla eläimeksi tai paholaiseksi tai kasviksi tai mineraaliksi.

Vain Jumala-ihminen oli mahdollinen, koska Jumala ja ihminen ovat toistensa kaltaiset: molemmat ovat persoonallisia. Siksi ihmisen ja Jumalan välillä ei voi erottaa »minua» »hänestä». On mahdollista erottaa Jumala ja ihminen eläimistä ja esineistä. Vain hedelmäpuita voidaan oksastaa toisiinsa: koskaan ei voi oksastaa vihanneksia ja hedelmäpuita keskenään. Jos kaksi erilaista lammasrotua risteytetään, tulos on sekarotuinen. Sarvikuonoa ja hyönteistä ei voi risteyttää. Se, että Jumala saattoi tulla ihmiseksi, osoittaa ihmisen ainutlaatuisuuden. Tuntematon kreikkalainen runoilija, jota siteerataan Raamatussa, sanoi aivan oikein, että me olemme Jumalan sukua (Apt. 17:28).

Jumala saattoi tulla ainoastaan ihmiseksi. Ihmisten synnit vetivät Häntä puoleensa, ja Hän otti ne päälleen. Hän vuodatti verensä meidän syntiemme tähden, ja siten Hän pelasti meidät.

*
* *

Sinä olet syntinen, mutta se ei ole omaa syytäsi.

Ihminen saattaa syntyessään olla ruma tai epämuodostunut, tai hänellä voi olla alhainen älykkyysosamäärä. Tämä voi olla kauhea taakka hänen elämässään, mutta hänen täytyy kantaa se ja tulla toimeen sen kanssa, vaikka hän ei olekaan itse syypää tilaansa.

Minä synnyin syntiseksi. Vanhempani ja esi-isäni olivat syntisiä. Ei siis ollut kysymys minun valinnastani. Hebreankielessä syntiä merkitsevä sana tarkoittaa »ohi ampumista». Kukaan meistä ei voi saavuttaa sitä kirkkautta, joka olisi meidän ilman synnynnäistä syntisyyttämme. Syntisyys on tosiasia, joka ei ole minun omaa syytäni.

Vanhassa testamentissa kerrotaan, kuinka Joosef, juutalainen, josta oli tullut Egyptin hallitsija, syytti veljeään Benjaminia siitä, että hänen hopeamaljansa oli löydetty tämän säkistä. Malja oli todellakin Benjaminin säkissä, mutta totta on myös se, että Joosef oli käskenyt orjiensa piilottaa sen sinne Benjaminin ja hänen veljiensä tietämättä. Joosefin tarkoitus oli kehittää solidaarisuuden henkeä veljesten keskuudessa, koska he olivat menneisyydessä osoittautuneet hyvin itsekkäiksi miehiksi ja menneet siinä niin pitkälle, että olivat myyneet veljensä orjaksi. Joosef halusi nähdä, sallisivatko he Benjaminin joutuvan syyttömästi kärsimään varkaan kohtalon, vai seisoisivatko he hänen rinnallaan äärimmäisen tuka-

lassa tilanteessa. Onnekseen veljekset kestivät tämän koetuksen ja saivat palata isänsä luokse suuressa loistossa ja ylellisin lahjoin varustettuina.

Synti on elämän tosiasia. Se on kauan sitten tapahtuneiden asioiden seurausta, joihin sinulla henkilökohtaisesti ei ole ollut mitään osuutta. Se on tragedia, jossa me kaikki olemme mukana ja jonka syvyyttä on mahdotonta kokonaan tuntea. Se on tragedia, joka joiltakin osin muistuttaa epämuodostuneisuutta tai alttiutta sairastua tuskallisiin ja kohtalokkaisiin tauteihin. Kun olemme sairaalassa, emme kohauta olkapäitämme tokaisten: »En minä luonut sitä virusta.» Me taistelemme sitä vastaan. Sairaudella voi olla hengellinen merkityksensä ja arvonsa elämässämme; syntisyydellämme on oma merkityksensä maailmankaikkeudessa. Se tekee meidät yhdeksi kaikkien muiden syntisten kanssa. Keskinäinen tuomitseminen katoaa.

Dostojevski kertoo tarinan enkelistä, joka ei saanut rauhaa taivaassa niiden tuskien tähden, joita helvetin asukkaiden täytyi kärsiä. Yhä uudelleen hän laskeutui heidän luokseen ja pyysi heitä muistelemaan voidakseen esittää edes yhden hyvänteon elämässään. Sellainen teko voisi tuottaa heille Jumalan armahduksen. Mutta heillä ei ollut mitään hyviä tekoja. Lopulta eräs nainen muisti: »Annoin kerran sipulin kerjäläiselle. Eikö se ollut hyvä teko?»

»Varmasti», vastasi enkeli. Hän lensi taivaan holveihin ja löysi naisen arkistosta maininnan sipulista. Silloin hän vei helvettiin sipulin ja sanoi naiselle: »Tartu tähän. Minä pidän kiinni sen toisesta päästä, ja sitten lennämme ylöspäin. Sillä tavoin pääset taivaaseen.» He tekivät niin. Sipuli kesti hyvin, naisen paino ei katkaissut sitä. Hän nousi ylöspäin. Kun muut helvetin asukkaat näkivät sen, he tarttuivat naisen vaatteisiin, kärsivarsiin, jalkoihin, ja toiset tunkeutuivat niiden jalkoihin, jotka riippuivat kiinni naisessa. Suuret ihmisjoukot riippuivat naisen perässä, ja sipuli kesti... Kaikki alkoivat lentää kohti taivasta. Mutta alas katsoessaan nainen näki heidät kaikki ja alkoi pelätä, että sipulin kuori repeäisi ja hän voisi pudota. Niinpä hän työnsi kyynärpäillään muita kauemmaksi sanoen: »Pysykää helvetissä, syntiset, te ette ole koskaan tehneet mitään hyvää!» Samalla hetkellä sipuli murtui. Hän, joka oli itse syntinen, oli tuominnut muita. Kaikki toivo loppui siihen.

Koska me kaikki olemme syntisiä, meidän tulisi rakastaa toisiamme eikä tuomita ketään.

Älä etsi synnynnäisen syntisyytesi syitä! Se kerrotaan Aadamin ja Eevan kohtalossa. Hyväksy se tosiasia, että olet syntinen. Syntisyydelläsi on tarkoitus, ja synnistä on mahdollisuus pelastua. Jeesus tarjoaa pelastusta. Vapaudu maailman kuolettavimmasta sairaudesta, synnistä!

Yhdysvaltojen presidentti Coolidge oli harvinainen mies. Kun hän eräänä päivänä palasi kirkosta, hänen vaimonsa kysyi häneltä: »Mistä pappi saarnasi?» Hän vastasi: »Synnistä.» Vaimo kysyi: »Mitä hän sanoi siitä?» Coolidge vastasi: »Hän oli sitä vastaan.»

*
* *

Jeesus rakastaa koko luomakuntaansa, Hänen opetuslapsensa opettavat tämän meille. Pyhä Iisak rukoili joka päivä koko luomakunnan puolesta ja minä teen samoin. Jeesus on varmasti vähintään yhtä hyvä kuin minä. Kukaan ei ole Hänen rakkautensa ulkopuolella.

Tässä luomakunnassa elää ihmisrotu, jolle on tapahtunut suuri katastrofi: se on langennut syntiin, joka on saastuttanut meidän jokaisen elämän. Koskaan ei ole elänyt ihmistä, jonka nimeä ei synti tahraisi.

Menneiden syntiemme muisto kiusaa meitä itseämme ja muita. Nykymaailmassa on lukemattomia häiriön aiheuttajia. Kukaan ei aiheuta häiriötä, ellei jokin häiritse häntä itseään. Tällaisia rauhanhäiritsijöitä vaivaavat syvälle juurtuneet kompleksit, jotka hyvin usein ovat aikaisempien syntien seurausta.

Kuinka syntiä pitäisi käsitellä?

Menneinä aikoina ihmiset panivat kätensä jonkin eläimen päälle saadakseen sovituksen synnistään. Joidenkin kansojen keskuudessa uhrieläin ei ollut eläin, vaan toinen ihminen, yleensä orja. Tällaisia rituaalimurhia tehdään nykyäänkin alkukantaisten kansojen keskuudessa.

Raamattu sanoo Hebrealaiskirjeessä (1:6), että Jumalalle eivät polttouhrit ja muut uhrit ole otollisia. Aikaisempien syntiemme ei pitäisi kiusata ketään ihmistä maailmassa, niiden ei pitäisi olla

lähimmäistemme kiusana eikä myöskään loputtomien tunnontuskien aiheuttajina elämässämme. Sinun ei tarvitse menneiden syntiesi tähden täyttää pappien taskuja saadaksesi synninpäästön. Synti ei myöskään saa olla motiivina ylenpalttiselle energisyydelle. Hyväksy vain se tosiasia, että me kaikki olemme syntisiä!

Meistä ei ole tullut syntisiä siksi, että olemme tehneet syntiä, vaan me teemme syntiä koska olemme syntisiä. Sinusta ei tule varasta siksi, että varastat, vaan sinä varastat, koska olet varas. Syntisyys on sinun perusolemuksesi, samoin kuin jokaisen ihmisen. Jeesusta lukuunottamatta jokainen maan päällä elänyt ihminen on syntinen. Sinun täytyy hyväksyä sekin, että sinulla on nenä, hiukset ja keuhkot: tämä kaikki on osa ihmisen olemusta. Hyväksy siis sekin, että olet syntinen; synti on osa ihmisen olemusta.

Pyhimyksetkin tekevät syntiä. Apostolit olivat syntisiä. Jeesus kertoi heille (Mark. 13:4), että Jerusalem ja juutalaisten valtio tuhottaisiin niin perin pohjin, ettei kiveä jäisi kiven päälle. Opetuslapset eivät rukoilleet, että heidän maansa säästettäisiin, uhkaava perikato ei surettanut heitä. He olivat ainoastaan uteliaita tietämään, milloin tämä tapahtuisi, vaikka se merkitsisikin kuolemaa ja orjuutta miljoonille viattomille ihmisille. He reagoivat Jeesuksen sanoihin kuin syntiset ainakin.

Niin kauan kuin elämme maan päällä, meillä on aina syntiä samoin kuin meillä on nenä. Molemmat kuuluvat ihmisluontoon. Kuitenkin voimme elää

elämää, jossa meillä ei ole mitään »tuntoa synnistä» (Hebr. 10:2).

Monien meidän elämä on kuin auto, jossa on vain takavalot, niin että kuljettaja voi nähdä takapeilin kautta, kuinka monen kanan tai koiran yli hän on ajanut. Valojen tulisi olla edessä, jotta ei ajettaisi ihmisten päälle! Ihmisten on mahdollista elää sellaista elämää, jota eilispäivän synnit eivät paina. Meidän tulisi varoa laiminlyömästä tämän päivän velvollisuuksia tai tekemästä vääriä tulevaisuudensuunnitelmia.

Menneisyytemme voidaan pyyhkiä pois, koska Jeesus antoi verensä meidän pelastukseksemme. Justinus Marttyyri kirjoitti tästä verestä, että se »ei ollut ihmissiemenestä, vaan jumalallisesta voimasta». Jeesuksen veri oli erilaista kuin meidän, koska se saattoi pyyhkiä pois synnit.

Jeesus käytti tarkoituksellisesti psykologista siirtomekanismia, joka on ihmissielun voimakkaimpia viettejä.

Syntiselle ihmisluonnolle on tyypillistä etsiä syntipukkia kaikelle, mikä menee väärin. Olet hukannut jotakin kodissasi etkä löydä sitä; tunnet olosi paremmaksi, jos voit syyttää vaimoasi tai lapsiasi. Puuttuva esine on yhä kadoksissa, mutta sinua helpottaa se oletus, että syyllinen on joku toinen kuin sinä.

Lapsi loukkaa itsensä tuolin tai pöydän kulmaan. Jos äiti silloin lyö tuhmaa tuolia, joka on satuttanut hänen lastaan, lapsi ei enää tunne kipua, vaan alkaa nauraa.

Häikäilemättömät poliitikot usein käyttävät tätä samaa mekanismia siirtäen vastuun kaikista maailman ongelmista juutalaisten tai värillisten tai valkoisten, kommunistien tai porvarien, kuninkaan tai oppositiopuolueen niskoille.

»Amerikkalaiset imperialistit» ovat maailman kurjuuden syntipukkeja huolimatta siitä, että amerikkalainen imperialismi on vain 60 vuotta vanha asia! Maailmassa oli köyhyyttä kauan ennen imperialismin nousua, kauan ennenkuin Amerikka oli löydettykään; köyhyys oli olemassa, ennenkuin ensimmäinen kapitalisti ilmestyi. Köyhyyttä oli feodaalilaitoksen aikana, orjuuden aikakaudella ja alkukantaisen kommunismin aikana. Köyhyyttä on myös sosialistisissa valtioissa – mutta me kaikki tarvitsemme syntipukkeja!

Myös Jeesus käytti usein tätä siirtojärjestelmää, jota on käytetty niin paljon väärin tässä maailmassa. Jeesuskin käytti sitä. Ihmiset etsivät syntipukkia, mutta ihmisessä on jotain, joka saa hänet ainakin osittain ymmärtämään, että hänen oma varmuutensa syntipukin syyllisyydestä on epäjohdonmukainen. Antisemitismiä oli olemassa ennen Hitleriä, tyranniaa ennen bolshevikkeja. Ongelmista, jotka ovat yhtä vanhoja kuin ihmiskunta itse, ei voida syyttää yhtä henkilöä tai instituutiota. Mutta ihmiset tarvitsevat syntipukkia!

Siksi Jumala, Luoja, tuli ihmiseksi, ja Hän sanoo meille: »Minä otan täyden vastuun kaikesta, mikä tapahtuu luomakunnassani. Luodessani ihmisen tiesin, että hän lankeaisi syntiin, mutta silti loin hänet.

Siksi otan itse vastuun sinunkin synneistäsi. Älä etsi muita syntipukkeja, vaan pane syntisi minun päälleni. Sovitan ne mielelläni. Kärsin syntiesi rangaistuksen.» Tällainen tyydyttää ihmismielen. Nyt olemme löytäneet todellisen karitsan, jonka päälle voidaan panna kaikki maailman synnit. Hän kuolee syntiemme tähden, ja meidän omatuntomme ei enää tunne syyllisyyttä.

Isän tykönä taivaassa meillä on voimallinen esirukoilija, joka oli samalla lailla kiusattu kuin mekin.

Olin pitkän aikaa vankina kommunistimaassa. Sellitovereideni joukossa oli monia entisiä tuomareita ja asianajajia, jotka oli tuomittu siitä, että he aikoinaan olivat syyttäneet ja tuominneet kommunisteja. Kun nämä ihmiset, jotka aikaisemmin olivat käyttäneet tuomiovaltaa, joutuivat kokemaan vankilaelämän kovuutta, he kaikki sanoivat, että jos he koskaan toimisivat entisessä ammatissaan, he eivät enää langettaisi yhtä ankaria tuomioita kuin aikaisemmin. He eivät olleet koskaan käsittäneet, että paperille kirjoitettu viiden vuoden vankilatuomio ei ole sama kuin vankilassa vietetty viisi vuotta. Kukaan ei vietä viittä vuotta vankilassa: jokainen päivä vankilassa on kokonaisuus, ja jokaisen päivän jokainen minuutti on erillinen ahdistus. Kun ihminen joutuu kärsimään, hänen suhtautumisensa rangaistukseen muuttuu.

Jeesuksen Kristuksen lihaksituleminen ja ristinkuolema eivät ainoastaan tarjoa pelastusta kaikille, jotka uskovat Häneen vaan ne myös rikastuttavat Pyhää Kolmiyhteyttä. Siksi korkeassa veisussa sano-

taan (3:11): »Tulkaa ylös, Siionin tyttäret, ja katsokaa kuningas Salomoa, katsokaa kruunua, jolla hänen äitinsä hänet kruunasi hänen hääpäivänänsä, hänen sydämensä ilonpäivänä.» Salomo kuvaa tässä Jeesusta Kristusta.

Iankaikkisuudesta alkaen Jeesuksella Kristuksella on ollut monia kruunuja, mutta kauneimman kruunun Hänelle antoi Hänen siunattu äitinsä, Maria, silloin kun Hän – Jumala – otti ihmissuvun vaimokseen. Jumala oli aina tuominnut ihmiset oikein, mutta Hän oli tuominnut heidät jumalallisesta näkökulmasta käsin. Kun Jumala tuli ihmiseksi, Hän näki ihmiselämän inhimillisestä näkökulmasta. Hän tiesi silloin kokemuksesta, miltä tuntui olla halveksittuun rotuun kuuluva köyhä lapsi, mitä merkitsi olla nälkäinen ja koditon. Hän tiesi, mitä oli olla naisen houkuttelema, ruoskittu, epäoikeudenmukaisesti tuomittu. Jeesuksen Kristuksen kokemus on rikastuttanut Jumalaa. Jeesus pelastaa – mutta Hän myös »armahtaa meidän rikkomuksemme». Jumala peittää meidän rikkomuksemme armolla, joka on seurausta Hänen kokemuksistaan ihmisenä. Hän ymmärtää meidän rikkomuksemme täysin ja antaa ne koko sydämestään anteeksi.

*
* *

Jos käyt Jerusalemissa, näet siellä jotakin sellaista, joka saa tavallisen turistin ymmälle, mutta jota hengellinen ihminen osaa odottaakin. Siellä on kaksi

paikkaa, joita kumpaakin pidetään Getsemanen puutarhana, on useita ristiinnaulitsemispaikkoja, kaksi Jeesuksen hautaa, sekä useita eri paikkoja, joista Hänen arvellaan nousseen taivaaseen. Tämä sopii täysin yhteen sen kanssa, että yhdessä evankeliumissa sanotaan Jeesuksen ristiinnaulitsemisen tapahtuneen kolmannella hetkellä ja toisessa kuudennella. Yhden evankeliumin mukaan Juudas, petturi, otti osaa ehtoolliseen, ja toisen evankeliumin mukaan hän ei ollut paikalla.

Historiallisesti Golgatan uhri ja siihen liittyvät tapahtumat tapahtuivat vain kerran. Jerusalemin tilanne kuvastaa kuitenkin sitä liturgista, kosmista draamaa, joka jatkuvasti tapahtuu eri aikoina, eri paikoissa ja eri olosuhteissa. Samalla tavoin Jerikon, kirotun kaupungin muurit sortuivat arkeologien mukaan useita kertoja sen historian aikana. Ne, jotka kuuluvat Kristuksen ruumiiseen, ovat kulkeneet ja jatkuvasti kulkevat Getsemanen, Golgatan ja taivaaseenastumisen kautta. Jeesus kärsi, jotta sinä pelastuisit. Se oli ainutlaatuinen tapahtuma. Kristityt kärsivät vainoa, jotta sinä tietäisit pelastuksesta, sillä marttyyrien veri on seurakunnan siemen.

*
* *

Jeesuksen ja Hänen kärsivän seurakuntansa takana on Isä, joka uhraa ainoan Poikansa meidän pelastukseksemme.

Onko oikein uhrata viaton olento syntisten pe-

lastamiseksi? Ihmisten käsityksen mukaan ei ole! Emme sanoisi vanhurskaaksi sellaista miestä, jolla olisi valta estää poikansa tulemasta ruoskituksi, syljetyksi ja ristiinnaulituksi vain siksi, että rikolliset pääsisivät ansaitsemastaan rangaistuksesta, ja joka ei kuitenkaan tekisi sitä. Jumala on vanhurskas, mutta Hänen vanhurskautensa on täysin erilainen kuin ihmisten, ja tämän vanhurskauden me hyväksymme uskon kautta. Vain näin tekemällä – tunnustamalla vanhurskaaksi Jumalan, joka meidän mittapuumme mukaan ei olisi sitä – voimme ymmärtää, että Jumala pitää vanhurskaana syntistä, joka jumalallisen mittapuun mukaan ansaitsisi vain kadotuksen.

Emme voi ymmärtää Jumalan teitä, mutta me tiedämme Hänen sanastaan, että Hänen vaikuttimensa on rakkaus. Rakkaus vapauttaa meidät synnistä. Rakkaus vapauttaa aina. Sana »vapauttaa» tulee vanhasta etruskinkielisestä sanasta »freo» ja gootinkielisestä sanasta »frion», jotka merkitsevät »rakastaa».

Makedo-Romanian kielessä ei ole sanaa »rakastaa», siellä käytetään sanaa »tahtoa». Jumala ei ainoastaan rakasta sinua, vaan Hän tahtoo sinut kaikkivoivalla tahdollaan. Hän tahtoo sinut, ja kaikki vastustelusi on turhaa.

Hän rakastaa sinua sanan »rakkaus» suurimmassa merkityksessä: Hän tahtoo sinut, vaikka Hänen olisi kuoltava sen tähden. Siksi Hän ei voinutkaan ilmaista rakkauttaan muuten kuin tuskallisella kuolemallaan Golgatalla.

*
* *

Golgatalla maksettiin sinun velkasi Jumalalle. Syntisi poistettiin.

Suurin katumuksentekijä ei kaipaa anteeksiantamusta niin hartaasti kuin Jumala haluaa antaa anteeksi. Tämän todistaa se, että kukaan meistä ei ole yhtä halukas rukoilemaan tunnin ajan tai antamaan rahaa kristilliseen tarkoitukseen kuin Jumala oli halukas antamaan Poikansa meidän pelastuksekseemme.

*
* *

Sinä et ole samanlainen kuin Jeesus, vaan teet edelleen syntiä. Kuitenkin voit sanoa jokaisesta synnistäsi: »Se ei ole minun. Se kuuluu Jeesukselle. Hän hoitaa sen.»

Mutta eikö menneiden syntien muisto kuitenkin paina kristittyä?

Kerroin kerran eräälle joukkomurhaajalle aikaisemmin mainitsemani tarinan kahdesta veljeksestä, joista vanhempi antoi henkensä nuoremman puolesta toivoen, että tämä vastedes eläisi tahratonta elämää hänen jättämissään vaatteissa. Murhaaja tuli uskoon. Myöhemmin kysyin häneltä, iloitsiko hän siitä, että Kristuksen, vanhemman Veljemme uhri oli vapauttanut hänet hänen synneistään. Murhaaja vastasi: »Olen iloinen vasta sitten, kun minulla on tilaisuus olla vanhempana veljenä jollekin toiselle syntiselle ja kärsiä hänen puolestaan.» Sellainen tilaisuus tulikin, ja hänestä tuli onnellinen mies.

Sinä voit olla onnellinen ilman sellaisia erikoisia tilaisuuksiakin. Jokaisesta, joka tulee uskoon, tulee viaton kärsijä, koska hän kantaa rangaistusta, jota hän ei enää ansaitse. Immanuel Kant kirjoitti: »Rikollisella on oikeus rangaistukseen.» Entinen murhaaja, valehtelija, avionrikkoja, juoppo tai mikä tahansa syntinen kärsii edelleen entisen elämänsä seurauksista, vaikka hän tuleekin uskoon. Parannuksen kautta hänestä on tullut kokonaan uusi luomus, jonka ei tarvitsisi kärsiä. Ne surut ja tuskat, joita uusi ihminen kärsii vanhan ihmisen tähden, ovat Kristuksen kärsimysten jatkoa. Älä murehdi: sinä saat oman osasi kärsimyksestä ja myös kärsimyksen tuottaman ilon.

Mutta sinä olet pelastunut kaikista synneistäsi.

*
* *

Onko ihminen, joka on puhdistettu kaikista synneistään, vielä ihminen? Kysymys on oikeutettu. Hän ei ole enää pelkästään ihminen, vaan Jumalan lapsi, osallinen jumalallisesta luonnosta.

Määrättyyn vaiheeseen saakka ihmisen alkiota ei voi erottaa apinan alkiosta, mutta tämä ei merkitse sitä, että ne olisivat samanlaiset. Eron todistaa se, että toisesta tulee ihminen ja toisesta apina. Niinpä

monet ihmiset eivät helposti erota Jumalan lasta moitteettomasti elävästä hyvästä ihmisestä. Ero on silti valtava. Uskovan elämässä saattaa vielä olla monia syntisiä asioita, mutta hän on silti pelastettu.

*
* *

Moitteettomasti elävät hyvät ihmiset, jotka eivät usko Kristukseen, ovat myös syntisiä, ja heidän kohtalonsa on kärsiä helvetin tuskat ja elää iankaikkisesti erossa Jumalasta.

Englanninkielinen sana »rakastaa» merkitsee hyvin erilaisia asioita eri yhteyksissä: »rakastan omenapiirakkaa», »rakastan äitiä», »rakastan Jumalaa». Samoin sana »iankaikkinen» ei ehkä helvetistä puhuttaessa merkitse samaa kuin taivaasta puhuttaessa. Joka tapauksessa ne, joilla ei ole Kristusta, ovat kadotettuja ja joutuvat kärsimään, kun taas sinulle, Jumalan lapselle, kuolema merkitsee astumista uuteen, kauniiseen maailmaan. Meille uskoville kuoleman kasvot ovat lempeät.

Älä murehdi sitä onko helvetti iankaikkinen sanan absoluuttisessa merkityksessä, vai loppuuko se ehkä hyvin pitkän ajan kuluttua. Kysymys on joutava.

Jos Jeesus olisi sanonut sen verran, että synnin rangaistukseksi alastoman ruumiisi päälle kaadetaan yhden kerran kiehuvaa vettä, tekisitkö syntiä? Yhden asian Jeesus varmasti paljasti: synnin rangaistus on paljon pahempi kuin tämä.

*
* *

Olemme pelastetut Kristuksen armon kautta. Meidän syntimme lävistivät Hänen sydämensä, ja Hänen lävistetystä sydämestään vuoti veri, joka puhdistaa meidät synneistämme.

Raamatussa mainitaan seitsemän sanaa, jotka Jeesus sanoi ristillään:

1. Rukous: »Isä anna heille anteeksi, sillä he eivät tiedä, mitä he tekevät.»
2. Sana ryövärille, joka oli naulittu viereiselle ristille: »Totisesti minä sanon sinulle: tänä päivänä sinun pitää oleman minun kanssani paratiisissa.»
3. Epätoivon huuto: »Jumalani, Jumalani, miksi minut hylkäsit?»
4. Sana Johannekselle: »Poika, katso, äitisi.» ja Marialle: »Katso, poikasi.»
5. Tarpeen ilmaisu: »Minun on jano.»
6. Vakuutus: »Se on täytetty.»
7. Jälleen rukous: »Isä, sinun käsiisi minä annan henkeni.»

Perimätieto kertoo ristiinnaulitun Herran sanoneen vielä yhden lauseen; sen mukaan Jeesus sanoi sotilaalle, joka aikoi lävistää Hänet: »Ystäväni, sydämeeni on olemassa lyhyempikin tie.»

*
* *

Jeesus ei pelasta meitä ainoastaan synnistä, vaan

myös yksinäisyydestä, joka painostaa niin monia ihmisiä. Pääsemme läheiseen yhteyteen Marian, Jeesuksen äidin kanssa, kaikkien aikakausien pyhien kanssa, enkelien ja monien muiden kanssa, ja ennen kaikkea vaellamme jatkuvasti Herran itsensä seurassa. Löydämme myös rakastavia uskonsisaria ja -veljiä.

*
* *

Jeesus pelastaa meidät elämän olosuhteiden hirmuvallasta. Kaunis lootuskukka kasvaa mudassa ja liassa. Se kukoistaa epäviihtyisässä ympäristössä, kukkii siellä, missä on ankeutta ja kurjuutta, se luo löyhkääville takapihoille henkeäsalpaavaa puhtautta.

Samanlainen on sinun elämäsi: se on täynnä kirkautta, vaikka sitä raastaisivat kurjuus ja murhe. Elät ympäristösi yläpuolella. Kurjuudesta, köyhyydestä ja liasta nousee pyhyys.

Ennen olit ympäristösi orja. Nyt olet vapaa.

Yhdysvalloissa, Lexingtonissa kaunis orjatyttö nimeltä Elsa oli huutokaupalla myytävänä. Nuori metodistipappi Fairbank kilpaili erään ranskalaisen kanssa. Kun ranskalainen epäröi nostaa hintaa, huutokaupan pitäjä avasi Elsan puvun ja näytti hänen rintojaan: »Kuka tahtoisi menettää tällaisen tilaisuuden?» Myöhemmin hän nosti tytön hametta paljastaen hänen vartalonsa: »Kuka voittaa tämän palkinnon?» Fairbank sai tytön ja sanoi: »Ostin

hänet vapauttaakseni hänet.»

Monenlaiset poliittiset ja uskonnolliset liikkeet haluavat sinut puolelleen oman hyötynsä ja mielihyvänsä vuoksi. Jeesus ei halua sinua oman etunsa tähden. Hän maksoi korkeimman hinnan – oman elämänsä – vain rakkautensa tähden, vapauttaakseen sinut, sinun parhaaksesi.

Kaikki kunnia pastori Fairbankille. Hän istui seitsemäntoista vuotta vankilassa orjuudenvastaisen toimintansa tähden. Mutta kuka voi pukea sanoiksi sen kunnian, joka kuuluu Jeesukselle siitä, että Hän kuoli ristillä vapauttaakseen meidät synnin, kuoleman ja olosuhteiden orjuudesta?

*
* *

Voimme kasvaa loputtomasti. Kasvamme Jumalan tuntemisessa, sisäisessä kauneudessa ja hyvyydessä kuolemaamme asti ja senkin jälkeen.

Eräässä vertauksessaan Jeesus opettaa, että taivasten valtakunnan lasten ja pahan lasten tulee kasvaa rinnakkain, ei vain kuolemaan saakka, vaan maailman loppuun saakka (Matt. 13:40). Kristityt kasvavat vielä kuoleman jälkeenkin.

Meillä on hyvin korkea tavoite: me tahdomme tulla Jeesuksen kaltaisiksi.

Se, mitä olemme, on olosuhteiden seurausta, eikä meidän suostumustamme siihen ole kysytty. Todellinen minämme on se, mitä haluaisimme olla, jos asiainkulku olisi meidän vallassamme. Uskonnolli-

sen mietiskelyn ja pohdinnan hetkinä uneksimme siitä, että olisimme Jeesuksen pienoiskuvia. Onneksi meillä on enemmän aikaa tämän tavoitteen saavuttamiseen kuin oma lyhyt maallinen elämämme.

*
* *

Jeesus pelastaa meidät murehtimisesta. Tiedämme, että Jumala on rakkaus ja että meidän ei tarvitse kantaa huolia.

Vanhan Testamentin sankari, Joosua, löi Oogin ja Siihonin kaltaiset jättiläiset, kun Jumala oli hänen puolellaan. Sinäkin voitat valtavat sotavoimat, jotka ovat kokoontuneet sinua vastaan: hiljaisuutesi antaa sinulle voiton.

Kun poikani Mihai oli pieni, hän kerran kysyi minulta: »Isä, mitä minä tekisin? Minulla on tylsää.» Vastasin: »Ajattele Jumalaa.» Mihai sanoi: »Miksi minun pitäisi ajatella suurta Jumalaa pienellä päälläni? Ajatelkoon hän, jolla on niin suuri pää, minua, pientä lasta.»

Kristus on seurakunnan pää. Niin kauan kuin Hänen otsallaan ei ole ryppyjä, ei niitä tarvitse olla sinunkaan otsallasi.

Jos Jeesus kerran on pää, anna Hänen ajatella! Jalan ei tarvitse ajatella eikä pään tarvitse kävellä. Siksi Jeesus sanoikin: »Älkää huolehtiko siitä, miten tahi mitä puhuisitte» (Matt 10:19, engl. Raamatussa »älkää ajatelko»). Hän sanoi myös: »Sinä hetkenä, jona ette luule, Ihmisen Poika tulee» (Matt 24:44,

engl. Raamatussa »ette ajattele»).

Kristityn on väärin ajatella, vaikka hän ajattelisi oikein. Hänen mielensä tulisi olla avoin, jotta hän voisi ottaa vastaan Kristukselta tulevat ajatukset.

Luther meni joskus illalla ikkunan luo ja kysyi: »Jumala, onko loppujen lopuksi kysymys minun sanoistani vai Sinun? Minun kirkostani vai Sinun? Jos maailma ja kirkko ovat Sinun, pidä huoli niistä. Minä menen nukkumaan. Hyvää yötä, Jumalani!»

Sinun ei tarvitse kantaa elämäsi koko taakkaa. Jumala kantaa sen.

*
* *

Kristityn elämässä vapautus murehtimisesta on hyvin syvälle ulottuva asia. Edes omista virheistään ei tarvitse kantaa murhetta. Jokaisessa tekemässäsi virheessä piilee hyödyn siemen. Vanhassa Testamentissa kerrotaan Joosef- nimisestä pojasta. Hän teki sen virheen, että kertoi veljilleen unensa, jotka loukkasivat heitä. Tämän virheen seurausta oli, että Joosefista tuli Egyptin hallitsija. Kristitty voi olla turvallisella mielellä silloinkin, kun hän tekee virheitä.

*
* *

Sinun ei pidä murehtia tulevasta elämästä yhtään enempää kuin nykyisestäkään.

Baalshem, hassidilaisen liikkeen perustaja oli eräässä elämänsä vaiheessa hyvin masentunut ja pelkäsi menettäneensä iankaikkisen elämän. Silloin hän lohdutti itseään näillä sanoilla: »Jos rakastan Jumalaa, miksi vielä tarvitsisin iankaikkisen elämän?» Mitä on iankaikkinen elämä, ellei sitä, että tunnemme Jumalan ja Hänen Poikansa Jeesuksen Kristuksen?

Siksi kaikki huomisesta murehtiminen lakkaa. Manna on uskovan ruokaa, ja se täytyy kerätä päivittäin. Sitä ei voi varastoida seuraavaa päivää varten.

Jeesus pelastaa meidät myös kunnianhimosta. Hän itse ei koskaan ollut huolissaan siitä, että niin harvat tunsivat Hänet. Hän teki elämällään itsensä kuuluisuuden arvoiseksi.

Jeesus opettaa sinua luopumaan kohtuuttomista tavoitteista, jotka ajavat sinua eteenpäin. Sinun ei tarvitse vaatia itseltäsi enempää kuin mihin kykenet. Kun olet kristitty, hyväksyt itsesi kykyinesi ja rajoituksinesi; et yritä mahdottomia, vaan lasket, kuinka korkean tornin voit omistamistasi tarveaineista rakentaa.

*
* *

Jeesus pelastaa meidät elämän umpikujista. Toisessa Mooseksen kirjassa (20:25) Jumala käski: »Tee alttari hakkaamattomasta kivestä.» Alttarin tuli siis olla hyvin yksinkertainen. Aistimme erillisine ja

rajoitettuine toimintoineen ovat yksinkertaisuuden vihollisia. Chuang Tsu sanoi: »Selvän näön uhka on silmä, korva on terävän kuulon uhka, aivot viisauden uhka, jokainen aistielin on uhkana omalle suorituskyvylleen. On todella surullista, että ihmiset pitävät näitä uhanpesäkkeitä suurimpana aarteenaan.»

Ihmisen todellinen aarre on sisäinen näkemys, kokonaisvaltainen tajuaminen, joka voi tapahtua vasta sitten kun sisäisen ja ulkoisen, ihmisen itsensä ja esineiden, tämän ja tuon ero on täysin kadonnut. Tällainen on se kaaos, »tohu-vabohu», joka vallitsi maan päällä kun Jumala loi maailman. Kaikki aivojemme järjestelmät ovat luomakunnan vääristelyä, sillä luomakunta ei ole järjestelmällinen. Tieteen alalla Heisenberg luopui systematiikasta ja kehitti indeterminismin. Asiat eivät tapahdu meidän järjestelmiemme mukaan.

Useimmat ihmiset kärsivät yksipuolisuudesta. Yhteen elämän alueeseen keskittyminen estää heitä iloitsemasta ihmiselämän kaikista mahdollisuuksista.

Kun tulet kristityksi, opit elämään kokonaisvaltaisesti.

Nietzsche kirjoitti: »Kaikenlaisen ryhmiin kuulumisen ensimmäinen ehto on, että ei suostuta näkemään sitä, mitä nähdään ja niinkuin nähdään. Kaikista ryhmiin liittyjistä tulee valehtelijoita. Silmä näkee oman näkökulmansa mukaisesti. Vakaumukset ovat vankiloita. Yksi voimakkuuden merkki on että ihminen kykenee todella näkemään, vapaana kaikista vakaumuksista.» Jeesus on totuus ylitse

kaikkien meidän uskomuksiemme siitä, mikä on totuus. Hän vapauttaa.

*
* *

Ihmiset, jotka eivät kuulu Jeesukselle, katsovat kaikkea omasta näkökulmastaan. He eivät tiedä, että kaikki näkökulmat ovat sokeita pisteitä, koska ne tekevät kykenemättömiksi ymmärtämään heidän omista näkemyksistään poikkeavia kannanottoja. Kun huonetta katsotaan tietystä näkökulmasta, siinä ei näy ulko-ovea. Toisesta kohdasta katsottuna ei näy kattoa tai ikkunaa. Voit tuntea koko huoneen vain joko intuitiivisesti tai vaihtamalla näkökulmaa.

Jeesus vapauttaa sinut näkökulmista. Todellisuus ei ole vain ainetta. Siihen sisältyy myös henki, jonka avulla se tuntee itsensä. Jeesus on Logos, Hänessä aineellinen ja hengellinen todellisuus tulevat tietoisiksi itsestään.

Jeesus vapauttaa meidät rajoittuneesta näköpiiristämme. On olemassa valoaaltoja, joita emme voi nähdä, aivan samoin kuin ääniaaltoja on mahdoton havaita inhimillisin aistein. Voimme nähdä vain sellaiset aaltopituudet, jotka ovat 3800 ja 7600 Ångströmin välillä. 3800:n alapuolella ovat ultravioletti-aallot, röntgen- ja gammasäteet, 7600:n yläpuolella ovat mikro- ja radioaallot. Erilaisten välineiden avulla näemme todellisuudesta monta vertaa enemmän kuin paljaalla silmällä. Kaiken tämän lisäksi on olemassa myös kaukonäköisyyttä (kreikankielisessä Raamatussa seurakunnan vanhimpia nimitettiin bresbyteereiksi, »kauas näkeviksi»), sisäistä näkemystä, selvää näkökykyä, mystistä näkyä, ja ennen kaikkea autuaaksi tekevää näkemistä: Jumalan katsomista kasvoista kasvoihin. Se, jolla ei ole näitä kaikkia, on vielä enemmän tai vähemmän sokea. Pidämme silmää näköelimenä, mutta oikeastaan se estää meitä näkemästä varsinaista todellisuutta. Jeesus vapauttaa meidät aistiemme illuusioista.

Aurinko ja kuu riitelivät kerran. Aurinko sanoi: »Puiden lehdet ovat vihreät.» Kuu väitti: »Ne ovat hopeanväriset.» Kuu sanoi: »Ihmiset enimmäkseen nukkuvat.» Aurinko puolestaan väitti: »He ovat yleensä liikkeellä.» »Miksi sitten maan päällä vallitsee niin suuri hiljaisuus?» kysyi kuu. »Miksi niin luulet?» ihmetteli aurinko. »Maan päällä on paljon melua!»

Niin ne väittelivät keskenään. Sitten ilmestyi paikalle tuuli. Se kuuli auringon ja kuun riidan ja nauroi. »Mistä te oikein riitelette? Minä puhallan aina, loistipa taivaalla aurinko tai kuu. Päivällä, auringon paistaessa on niinkuin aurinko sanoo. Maan päällä on meteliä, kaikki ihmiset liikkuvat, ja lehdet ovat vihreitä. Mutta yöllä, kun kuu loistaa, kaikki on erilaista. Ihmiset nukkuvat, hiljaisuus vallitsee, ja lehdet saavat hopeisen värin. Kumpikaan teistä ei tiedä koko totuutta!»

Jeesus on auringon, kuun, tuulen ja pilvien Herra. Hän näkee todellisuuden kokonaisuudessaan. Hänen opetuslapsensa oppivat Häneltä ymmärtämään

koko totuuden.

Hän on koko totuus, koska Hän on ainoa, jossa synti ei ole päässyt turmelemaan totuutta. Jokainen syntinen on emotionaalisesti takertunut johonkin vääryyteen, ja tämä heittää varjon totuuden ylle. Kristus oli synnitön ja tiesi sen. Hän ei koskaan ollut epävarma tai epäröivä joutuessaan tekemisiin ihmisten kanssa. Hän ei koskaan miettinyt, oliko viisasta olla niin ehdoton, eikä Hän jälkeenpäin koskaan aprikoinut, olisiko pitänyt olla lempeämpi. Hänen elämänsä oli saumaton niinkuin Hänen ihokkaansakin. Hän lähestyi jokaista uutta tehtävää ilman että syyttävät muistot olisivat kahlinneet Häntä. Näin Hän saattoi puhua arvovaltaisesti, Hän saattoi julistaa olevansa totuus.

Jos otat Kristuksen vastaan, kuulut seurakuntaan, jossa Kristuksen lihaksituleminen jatkuu. Vaellat elämän läpi yhtä varmana kuin Hän.

*
* *

Jos et tunne koko totuutta, elämäsi epäonnistuu, ja mikäli olet hyvin lahjakas ihminen, tuotat suurta vahinkoa muillekin. Nerot ovat tehneet ihmiskunnalle eniten pahaa toimiessaan rajoittuneiden näkemystensä mukaan joko taitavasti ja kekseliäästi tai diktatuurin keinoin. Kuinka paljon hyötyä heistä olisikaan voinut olla, jos he olisivat luopuneet omista käsityksistään ja omaksuneet sen totuuden, joka on Jeesuksessa.

*
* *

Jeesus vapauttaa sinut järkeilemästä uskonasioissa. Luther sanoi: »Sen, joka tahtoo olla kristitty, tulisi irroittaa katseensa järjestä ja uhohtaa se kokonaan, tulisipa hänen tappaakin oma järkensä, sillä se ei voi päästä taivasten valtakuntaan.» Kristityt luopuvat järjestään ja välttyvät siten niiltä väistämättömiltä virheiltä, joita se tekisi puuttuessaan uskonasioihin.

*
* *

Totuuden etsijöiden täytyy ottaa huomioon kaksi varoitusta. Toisen antoi Tertullianus: »Kristus ei sanonut olevansa tapa, vaan totuus.» Ihmisten enemmistö palvelee tapaa. Kristitty havaitsee olevansa vähemmistön joukossa tai peräti yksin. Toisen varoituksen antoi Emerson, ja se juontaa juurensa ensimmäisestä: »Jumala antaa jokaisen ihmisen valita joko totuuden tai helpon elämän. Molempia ei voi saada.»

*
* *

Jeesus vapauttaa vihasta. On merkillepantavaa, että evankeliumien kirjoittajat kertovat Jeesuksen kärsi-

myksistä lausumatta pienintäkään pahaa sanaa tai arvostelua niistä ihmisistä, jotka aiheuttivat Hänelle kärsimystä. Ainoa poikkeus on Juudas, jolle he antoivat lisänimen Kavaltaja.

Apostolit eivät kantaneet kaunaa eivätkä nurisseet. Siksi heidän kirjoitustensa sävykään ei ilmaise sellaisia tunteita.

Sinäkin voit vapautua vihasta. Miksi vihaisit ihmistä? Jos hän tekee jotakin väärin, se tapahtuu siksi, että hän ei tiedä, mitä tekee. Sinä, joka tunnet Jumalan lain, kohtelet häntä laupiaasti ja oikeudenmukaisesti.

*
* *

Jeesus on hyvin monivivahteinen, Hänessä on monia eri puolia.

Hepreankielisessä ei ole sanaa »kasvot» yksikössä. Sillä on vain monikkomuoto »panim» – kasvot. Jokainen »–im» –päätteinen hepreankielinen sana on monikollinen. Tällä tosiasialla on hyvin syvä merkitys. Hepreankieli, jolla Jumalan ilmoitus on annettu, ei tunnusta, että ihmisellä olisi vain yhdet kasvot. Meillä kaikilla on monia kasvoja. Siksi nimikkeet »murhaaja», »varas», »roisto», »pyhimys», »protestantti», »katolinen», »taantumuksellinen», »vallankumouksellinen» jne. ovat kaikki vääriä. Ihmiseen ei voi kiinnittää yhtä ainoaa nimilappua, koska kaikissa ihmisissä on monia ulottuvuuksia; jokainen meistä on kuin metalliseos.

Rauta on vain käsite meidän aivoissamme. Luonnossa rautaa ei koskaan ole olemassa sellaisenaan, se on aina sekoittunut johonkin muuhun aineeseen. Samoin on ihmisten laita. Kun lähestyt ihmistä tai otat hänet vastaan, edessäsi on hyvin monimutkainen olento. Hänen fyysinen olemuksensa ehkä viehättää sinua, mutta hänen luonteensa saattaa olla sinulle vastenmielinen. Hyvin älykkäät ihmiset saattavat olla hyvin jumalattomia. Suhteemme toiseen ihmiseen täytyy perustua sekä hänen henkisiin ja fyysisiin että hengellisiin ominaisuuksiinsa.

Tämä pätee myös suhteessamme Jeesukseen. Kun tulemme Hänen luokseen, tulemme pelastavan, kärsivän, taistelevan, kruunatun Jeesuksen luo, koko Jeesuksen luo ja Hänen kauttaan Jumalan luo.

*
* *

Jumalan löytäminen ei tosiaan ole helppoa. Olemme Jumalan edessä kuin tuomari sellaisen vastaajan edessä, joka kieltäytyy todistamasta. Meidän täytyy löytää Jumala olettamusten avulla.

On hyvin vaikeaa löytää Augustinuksen kuvailemaa olentoa, ympyrää, jonka keskipiste on kaikkialla ja jonka kehää ei ole olemassakaan.

Nykyaikainen tekniikka ja television keksiminen tekevät ihmiselle mahdolliseksi olla kaikkialla, ikäänkuin sellaisen ympyrän keskipisteessä, jonka säde on hyvin pitkä. Tämä hiukan auttaa meitä kuvittelemaan Olentoa, jolla ei ole lainkaan rajoja ja

jonka keskipiste on kaikkialla.

Jos Jumalan keskipiste on kaikkialla, voin uskoa olevani keskipiste. Siten löydän Hänet itsessäni.

Aloitan yrittämällä nähdä Jumalan Hänen luomistyössään. Sananlaskut 20:12 kertoo, että Jumala loi kuulevan korvan. Vain ajatellessaan korviaan ihmisen täytyy uskoa Jumalaan. Korvien kaaret, kukkulat ja uurteet auttavat meitä päättelemään äänen suunnan ja sen lähteen etäisyyden. Jokainen poimu ja ryppy auttaa äänten ja kaikujen havaitsemista. Kun kuulet äänen yläpuolellasi, pieni kaiku jonka korvasi poimu aiheuttaa, on erilainen kuin alapuolelta tai takaa tulevan äänen kaiku, ja niin voit erottaa äänet toisistaan. Kun kuulet äänen oikealta puoleltasi, oikea korvasi kuulee sen ennen kuin vasen, ja päinvastoin. Näin ihminen havaitsee äänet.

Ellei Jumalaa olisi, kuinka voidaan selittää voikukan höyhenpallon kaltaisen täydellisen lentokoneen ja laskuvarjon olemassaolo?

Tiedemiehet ja aerodynaamikot ovat laskeneet, että kimalainen ei voi lentää. Siitä huolimatta kimalainen lentää, välittämättä vähääkään aerodynamiikan asiantuntijoiden laskelmista. Ellei Jumalaa ole, kuinka se voidaan selittää?

Se, että et voi nähdä Jumalaa, ei merkitse, että Hän ei ole olemassa. Ehkä se merkitseekin, että sinä olet sokea. »Sokea» ei ole myönteinen laatusana, vaan ilmaisee näön puuttumista. Samalla tavoin ateismi ilmaisee totuuden tietämisen puuttumista. Jos et tunne Jumalaa, haparoit.

*
* *

Millainen Jumala on?

Eräs mies, joka oli ollut sokea syntymästään saakka, pyysi kerran toista miestä antamaan hänelle lasillisen maitoa ja kysyi sitten: »Miltä maito näyttää?» Toinen vastasi: »Se on valkoista nestettä.» Sokea mies kysyi: »Mitä tarkoittaa valkoinen?» Toinen vastasi: »Joutsen on valkoinen.» Sokea kysyi: »Mikä on joutsen?» Toinen vastasi: »Joutsen on lintu, jolla on kaareva kaula.» Sokea mies kysyi jälleen: »Mitä tarkoittaa kaareva?» Toinen mies sanoi: »Tehkäämme näin: minä taivutan käsivarteni kaarelle ja sinä kosketat sitä, sitten tiedät, mitä kaareva tarkoittaa.»

Sokea mies kosketti toisen taivutettua käsivartta ja sanoi sitten: »Nyt tiedän, miltä maito näyttää!»

Kirjassa, vieläpä Raamatussakin, Jumalaa voidaan kuvailla vain sanojen avulla. Nämä sanat tuntuvat sinusta ehkä naurettavilta, kuten sokean miehen yritys tunnistaa maidon väriä taivutetun käsivarren avulla. Mutta me kaikki olemme hyvin rajoittuneita ja luonnostamme kykenemättömiä näkemään kaikkikäsittävää, kaikkitietävää, kaikkivaltiasta Jumalaa. Opimme tuntemaan Hänet likiarvojen perusteella. Lue sanat, unohda ne, katso korvaa, voikukkaa, mehiläistä ... ja yksinkertaisesti usko, että Jumala on!

*
* *

Englanninkielen sana »Jumala» samoin kuin vastaavat sanat saksan- ja ruotsinkielessä tulee sanskriitin sanasta »Hathu», »Se jolle tuodaan uhreja». Kuka on arvollisempi saamaan uhreja kuin Jumala? Muodossa »Huta» sama sana merkitsee: »Se jota huudetaan avuksi.» Ketä meidän tulisi huutaa avuksi, ellei Luojaamme?

Sana »jumaluus» tulee sanskriitin sanasta »Deia», joka merkitsee »säteillä». Hän säteilee kuin aurinko ja tekee sinutkin säteileväksi. Heittäydy luottavaisesti Hänen käsivarsilleen!

Toiset kerjäävät almuja, toiset antavat niitä. Elämän suuressa pelissä Hän, Käsittämätön, sulkee sisäänsä kaiken. Hän iloitsee kaikesta kahdesti, sillä Hän on jokaisen lahjan antaja ja vastaanottaja. Kun yhdistyt Jumalaan Kristuksen kautta, myös sinä koet sanomatonta iloa.

*
* *

Eräs mies tuli kristityn luokse ja valitti suurta murhettaan. Kristitty lausui uskontunnustuksen: »Minä uskon yhteen Jumalaan, Isään kaikkivaltiaaseen, taivaan ja maan, kaikkien näkyväisten ja näkymättömäin Luojaan . . .» Ahdistunut mies vastasi: »Riittää. Olen saanut lohdutuksen.»

Älä luule, että puhun omasta Jumalastani. Kerron sinun Jumalastasi. Hän on Aabrahamin, Iisakin, Jaakobin ja Richardin Jumala. Hän on myös sinun Jumalasi. Hän voi olla rakastava Isäsi ja siinä asemassa Hän johtaa niin, että kaikki asiat, näkyväiset ja näkymättömät, toimivat sinun parhaaksesi.

Mitä Jumala on? Ranskalaisilla on sanonta: »Un Dieu défini est un Dieu fini» (määritelty Jumala on entinen Jumala). Emme tunne atomin rakennetta ja silti haluamme selittää Pyhän Kolminaisuuden!

Kun Tolstoilta kysyttiin: »Mitä ajattelette Jumalasta?» hän vastasi: »Mitä likaeläin voi ajatella ihmisestä?»

Meidän ei tarvitse spekuloida Jumalaa koskevilla kysymyksillä, vaan yksinkertaisesti tunnustaa Hänet kaikilla teillämme. Nobel-fyysikko A. Compton kirjoitti: »Hypoteesi älyllisen Jumalan olemassaolosta selittää maailmankaikkeuden vakuuttavammin kuin mikään muu hypoteesi.» Einstein, jonka nimeä koko maailmankaikkeus kantaa, kirjoitti: »Uskontoni kiteytyy syvästi koettuun vakaumukseen korkeamman Olennon olemassaolosta. Hän ilmoittaa Itsensä maailmassa, jonka voimme käsittää.»

Jos Einstein saattoi uskoa Jumalaan, sinäkin voit. Sinun tarvitsee vain uskoa Häneen, ei eritellä Häntä.

Ihminen voi varmasti elää myös ilman Jumalaa. Kaikki me käytämme hyväksemme tiedemiesten keksintöjä, vaikka emme tunne heitä henkilökohtaisesti. Kristityillä on kuitenkin kiihkeä halu tuntea sekä keksinnöt että maailmankaikkeuden Keksijä.

*
* *

Kun paimenet tulivat katsomaan pientä Jeesus-vauvaa, he näkivät Marian Hänen luonaan. Ne, jotka seisoivat Golgatalla, näkivät myös Marian ristin juurella. Ensimmäisen seurakunnan jäsenet näkivät joukossaan Marian. Mariaa ei voi erottaa hänen pojastaan. Emme voi jumaloida Jeesusta kunnioittamatta Hänen äitiään.

Ihmiset omaksuvat yleensä vastakkaisia asenteita keskinäisissä ristiriidoissaan. Näin tapahtui myös uskonpuhdistuksen aikana. Jotkut olivat liioitelleet Marian osaa niin suuresti, että toiset kerta kaikkiaan jättivät hänet pelastussuunnitelman ulkopuolelle.

Kerrotaan, että eräs protestantti ja katolilainen kuolivat samalla hetkellä, ja kumpikin siirtyi taivaaseen. Katolilainen kumartui heti Marian jalkojen juureen ja suuteli hänen viittansa lievettä. Maria silitti hänen päätään ja sanoi: »Olet palvellut minua uskollisesti. Saanko nyt esitellä sinut Pojalleni?» Ja näin katolilainen ensimmäistä kertaa tutustui Jeesukseen.

Protestantti, joka saapui taivaaseen, polvistui välittömästi Jeesuksen eteen ja osoitti Hänelle kunnioitustaan. Jeesus sanoi hänelle: »Saanko esitellä sinut äidilleni? Et näytä tunteneen häntä elämäsi aikana.»

Jeesus on Jumalan yksi persoona. Hän kuuluu Pyhään Kolminaisuuteen, Luojaan. Maria on vain luotu ihminen, mutta hänellä on oma osansa Jumalan taloudenhoidossa.

Psalmissa 22:10 Messias puhuu profeetan kautta sanoen: »Sinä vedit minut äitini kohdusta.» Tämä on ainoa Raamatun kohta, jossa miehen sanotaan tulevan naisen kohdusta. Kaikissa muissa kohdissa sekä Vanhassa että Uudessa Testamentissa miehen sanotaan tulevan isänsä kupeista.

Jeesus on Hän, joka on syntynyt Naisesta (hepreankielellä »haishah»; tätä sanaa käytetään 1. Moos 3:15 puhuttaessa tietystä naisesta, jolla on erityinen osansa historiassa ja jonka siemen murskaa käärmeen pään).

Jeesus ei koskaan kutsunut Mariaa äidiksi, sillä se olisi ollut liian tavanomainen nimitys. Hän kutsui äitiään aina vaimoksi (engl. »woman», nainen) osoittaen näin, että Maria oli juuri se ainoa nainen, josta ennustettiin Raamatussa ja jonka säteilyä ei voi pukea sanoiksi.

Raamatussa kysytään: »Kuka on neito, joka ylenee kuin aamunkoi, kauniina kuin kuu, kirkkaana kuin päivänpaiste, peljättävänä kuin sotajoukot?» Vastauksen löytäminen ei ole vaikeaa.

Nainen, jonka yljästä tuli hänen lapsensa, on tuo kaunis neito. Jokaisella vuosisadalla hänestä tulee yhä kauniimpi ja yhä surullisempi kaikkien kärsimysten ja petosten tähden.

*
* *

Kristitty on Kristus, Hänen ruumiinsa, Hänen lihaansa ja luutaan. Jos Maria on Kristuksen äiti, hän

on myös meidän äitimme. Jeesus on pää ja me olemme ruumis. Pään äiti on myös ruumiin äiti. Luukas kutsuu Jeesusta Marian esikoiseksi, sillä me kaikki olemme hänen lapsiaan.

Kun Maria näkee sinut, hän näkee Jeesuksen. Kukaan lapsi ei koskaan ole niin likainen, ettei äiti haluaisi pestä häntä, eikä mikään kipu ole lapselle niin suuri, ettei äidin suudelma voisi sitä poistaa. Yksikään lapsi ei ole niin omapäinen tai itsekäs, ettei äiti häntä rakastaisi.

Jumala kunnioittaa Mariaa. Miksi me emme kunnioittaisi? Maria on lähellä jokaista ristiä ja jokaista alttaria, samoin kuin hän oli lähellä Jeesusta Golgatalla.

Sitä vain ihmettelen, miksi ortodoksiset ja katoliset ystävämme eivät ota huomioon psalminkirjoittajan sanoja psalmissa 71:16: »Minä ylistän sinun vanhurskauttasi, sinun ainoan.» Maria ei pidä siitä, että huomio siirretään Jumalasta häneen, nöyrään palvelijattareen.

Minua häiritsee myös se, että Mariaa kutsutaan Jumalan äidiksi. Kalkedonin kirkolliskokouksella oli täysi syy antaa hänelle tämä nimitys vastustaessaan nestoriolaisia, jotka eivät tunnustaneet Jeesuksen olleen samalla sekä Jumala että ihminen. Jatkuvasti käytettynä tämä nimitys kuitenkin halventaa Jumalaa. Jos Maria olisi Jumalan äiti, Joosef olisi Hänen adoptioisänsä, ja loppujen lopuksi Jumalalla olisi suuri joukko tätejä ja setiä ja serkkuja.

Kaiken kaikkiaan ihmisten suhtautumisessa Mariaan on virheitä molemmin puolin.

*
* *

On kristittyjä, jotka säälivät kärsivää Jeesusta yhtä vähän kuin ne ihmiset, jotka ruoskanlyönneillä repivät Hänen pyhää lihaansa. On kuitenkin myös niitä, joiden suurin ilo on olla osallinen Hänen kärsimyksiinsä.

Sakarjan luvussa 11 (jae 1) sanotaan: »Avaa ovesi, Libanon! Tuli on kuluttava sinun setrisi.» Melkoinen vaatimus! Kun näet tulen lähestyvän, avaa ovesi, jotta kaikki omaisuutesi palaisi!

Kun tiedämme, että Jeesus on kärsinyt meidän tähtemme, me kristityt avaamme ovemme kärsimyksille aina kun näemme niitä. Avaamme ovemme iloisesti ja otamme kärsimykset vastaan kuin ystävän.

2. Piet. 1:14 apostoli puhuu lähestyvästä ristiinnaulitsemisestaan ja sanoo: »Sillä minä tiedän, että tämän majani poispaneminen tapahtuu äkisti» (engl. Raamatussa: minun täytyy panna majani pois). Majalla hän tarkoittaa ruumistaan. Pietari ei kuitenkaan pannut itse pois ruumistaan, hän ei tehnyt itsemurhaa, vaan roomalaiset sotilaat ristiinnaulitsivat hänet pää alaspäin. Mutta Pietari oli ikäänkuin avannut ovensa ristiinnaulitsemiselle ja suostunut siihen, kun Kristus oli hänelle siitä edeltäpäin ilmoittanut, niin että hän piti sitä oikeastaan omana tekonaan. Tällainen on kristittyjen asenne kärsimykseen. Me haluamme kärsiä.

*
* *

Pahat sanat eivät saa uskovien rauhaa järkkymään. Tiedämmehän, että jumalaton, joka pilkkaa uskovaista, on kuin ihminen, joka sylkee kohti taivasta: sylki ei likaa taivasta vaan tulee takaisin ja tahraa sylkijän itsensä. Herjaaja heittää tomua toisen päälle, mutta tuuli tuo sen takaisin hänen päälleen. Hyvää ihmistä ei panettelu loukkaa, ja hänen kärsittäväkseen tarkoitettu paha osuu panettelijaan itseensä.

Kristitylle on samantekevää, ylistetäänkö vai loukataanko häntä.

Eräs mies kysyi pyhältä Makariokselta: »Mitä merkitsee kuolla maailmalle? Pyhimys vastasi: »Mene hautausmaalle, pysähdy jokaisen haudan eteen ja sano kuolleille pahoja, loukkaavia sanoja.» Toinen ihmetteli moista kehotusta mutta teki työtä käskettyä. Sen jälkeen Makarios lähetti hänet uudelleen hautausmaalle käskien hänen tällä kertaa sanoa imartelevia asioita jokaisella haudalla. Mies teki myös sen.

Sitten Makarios kysyi: »Suuttuivatko vainajat, kun loukkasit heitä?» »Eivät», vastasi mies. »Entä olivatko he mielissään, kun kehuit heitä?» Vastaus oli jälleen kieltävä. Silloin Makarios sanoi miehelle: »Samanlaista on olla kuollut maailmalle.»

Kun meitä syytetään aiheettomasti, me otamme kärsimyksen vastaan. Vaimoni Sabina lisää tähän: »Kun Jumalan tahdosta saamme osaksemme kärsi-

myksiä, ne eivät ole ristiriidassa rakkauden kanssa. Kärsimys on yksi Jumalan menettelytapa. Siksi Jeesus kutsui Isäksi Jumalaa, joka tahtoi Hänen kuolevan ristillä.»

Jeanne d'Arc poltettiin noituudesta syytettynä. Thomas Moorea syytettiin maanpetoksesta ja hänet teloitettiin, samoin Bonnhoeffer. Neuvostoliitossa joitakin kristittyjä syytetään rituaalimurhista, yhteistyöstä natsien kanssa, varkauksista yms., ja heidät tuomitaan viattomina ankariin rangaistuksiin.

*
* *

Kun ihminen tulee uskoon, hän sanoo Pietarin tavoin (Luuk 22:33): »Herra, sinun kanssasi minä olen valmis menemään sekä vankeuteen että kuolemaan.»

Jokainen kristitty menee jonkinlaiseen vankilaan. Korkeassa veisussa sanotaan, että kristitty on suljettu yrttitarha, lukittu lähde. Hänen luonaan on yhtä vaikea käydä kuin vangin luona. Nooa oli suljettu arkkiin, joka pelasti hänet. Viisaat neitsyet olivat sulkeutuneet häätaloon yljän kanssa. Et voi kuulua Hänelle muuten kuin suljettujen ovien takana.

Jokainen kristitty menee kuolemaan Jeesuksen kanssa: hän kuolee synnille, maailmalle, lihalle ja saatanalle.

*
* *

Olen nähnyt kärsivien kristittyjen tanssivan ilosta. Voitko ymmärtää sen?

Oli kerran viulunsoittaja, joka soitti niin kauniisti, että sai kaikki tanssimaan. Kuuro mies, joka ei voinut kuulla musiikkia, piti heitä kaikkia hulluina.

Ne ihmiset, jotka ovat kärsimyksissään Jeesuksen kanssa, kuulevat musiikkia, jolle muut ovat kuuroja. He tanssivat eivätkä välitä siitä, että heitä pidetään mielipuolina.

Muut ihmiset eivät käsitä kärsivien kristittyjen iloa niinkuin kaivossa oleva sammakko ei käsitä valtamerta.

Kristitty voi iloita kaikkein uskomattomimmissakin olosuhteissa. Psalmin 4 otsikon voisi kääntää hepreankielestä näinkin: »Sellaisen ihmisen laulu, joka iloitsee jouduttuaan tappiolle.»

Kristittyjen iloon sekoittuu kuitenkin paljon kyyneleitä.

Jeesuksen ystävät kärsivät aikoinaan siitä, että Hän saapui Jerusalemiin kaikkein halpa-arvoisimman eläimen – aasin – vauhdilla. Jeesus itse valitsi tämän vauhdin. Ystävät yrittivät tehdä Jeesuksen matkan ainakin miellyttävämmäksi: he levittivät vaatteensa aasin selkään, ja toiset heittivät vaatteitaan tielle eläimen eteen, niin että ne repeytyivät ja sotkeutuivat sen jaloissa. Jeesuksen vauhti hidastui entisestäänkin.

Me kärsimme siksi, että kansat jatkuvasti valitsevat Barabbaan, murhaajan, eivätkä Messiasta, joka tuli pelastamaan heidät. He tekevät niin tänäänkin.

*
* *

Ne, jotka eivät etsi Jumalaa kärsivissä ihmisissä, eivät löydä Häntä. Mestari Eckhart sanoo: »Etsitte jotakin Jumalan kautta, ja olette kuin ne ihmiset, jotka haluaisivat tehdä Jumalasta kynttilän valaistakseen pimeytensä. Kun löydätte etsimänne, heitätte kynttilän pois. Jotkut ihmiset rakastavat Jumalaa samalla tavoin kuin lehmiään. Lehmiä ihminen rakastaa maidon ja juuston, omien tarpeidensa tähden.» Ne, jotka rakastavat Jumalaa Hänen itsensä tähden eikä vain Hänen lahjojensa tähden, rakastavat Häntä myös kärsivissä ihmisissä.

Kuinka onkaan sääli niitä ihmisiä, jotka ovat palvoneet Kristusta Hengessä, jotka ovat katsoneet Häntä Hänen jumalallisuudessaan, polvistuneet alttarille Hänen pyhäkössään, ja jotka eivät tunne Häntä, kun Hän ilmestyy heidän eteensä kärsijän hahmossa!

Kun Jeanne d'Arc oli vankilassa, yksikään käsi ei noussut auttamaan häntä. Kaarle VII, Ranskan kuningas, jonka puolesta Jeanne d'Arc oli taistellut, ei tehnyt yritystäkään vapauttaakseen hänet. Kaikki jättivät hänet. Hän ei saanut keneltäkään pienintäkään myötätunnon osoitusta. Hän oli täysin hyljätty niinkuin Kristus. Samaan aikaan kuningas ja muut, jotka olisivat voineet auttaa häntä, palvoivat Kristusta kirkoissa. Tämä on toistunut nykyaikanakin natsi- ja kommunistivaltioissa.

*
* *

Kristittyjen tulisi itkeä itkevien kanssa, mutta ennen kaikkea heidän pitäisi lohduttaa Kristusta myötätunnon kyynelillään.

Pyhä Teresia on sanonut: »*Meidän* täytyy lohduttaa Herraamme eikä Hänen meitä. Hänen sydämensä on niin hellä, että jos sinät itket, Hän itkee sinun kyyneleitäsi. Sen jälkeen Hän menee pois murheellisena, koska sinä et sallinut Hänen levätä sinussa rauhallisena. Meidän Herramme rakastaa iloista sydäntä, lapsia, jotka tervehtivät Häntä hymyillen. Milloin opit kätkemään murheesi Häneltä tai kertomaan Hänelle hilpeästi, että iloitset saadessasi kärsiä Hänen tähtensä?» Kun Teresia nousi ylös aamuisin, hän pani krusifiksin tyynylleen pukeutuessaan ja sanoi: »Jeesukseni, Sinä olet raatanut ja itkenyt tarpeeksi kolmenkymmenen elinvuotesi aikana tässä kurjassa maailmassa. Lepää tänään! On minun vuoroni taistella ja kärsiä.» – »Antakaamme Herrallemme iloa! Antakaamme Hänelle sieluja uhraamalla itsemme!»

Pyhä Teresia moitti kerran erästä nunnaa, joka valitti huoliaan sisarilleen. Nunna vastasi: »Olet oikeassa. Niin ajattelin itsekin. Tästä lähtien vuodatan kyyneleitä vain Jumalan edessä. Kerron huoleni Hänelle, joka ymmärtää ja lohduttaa minua.» Teresia vastasi tähän: »Kyyneleitä Jumalan edessä! Ei ikinä! Hänelle saat näyttää murheellisia kasvoja vielä vähemmän kuin ihmisille!»

*
* *

Viimeisellä tuomiolla ei keneltäkään kysytä, kuinka paljon hän on kärsinyt, vaan kuinka paljon hän on rakastanut.

Maria Goretti, joka kuoli murhaajan tikariniskusta, sanoi kuollessaan: »Toivon, että murhaajani olisi lähelläni paratiisissa.» Murhaaja tuli vankilassa uskoon ja oli läsnä Marian muistojumalanpalveluksessa.

Kristityt rakastavat vihollisiaan, joiden käsissä kärsivät. He voivat tehdä niin, koska heidän silmiensä edessä on suuri viaton Kärsijä – Jeesus.

*
* *

Kristitystä tulee myös kestävä taistelija. Katsokaapa vain Martti Lutheria hänen suuressa kamppailussaan!

Eikä kristitty lopeta taistelua kesken. Hän kamppailee loppuun saakka rakkauden ja totuuden vihollisia vastaan. Kristitty ei koskaan antaudu vihollisilleen. Eräs tuntemani kristitty oli eristyssellissä, jossa mahtui ottamaan vain kolme askelta edestakaisin. Hän ei koskaan astunut kolmea askelta, vaan aina kaksi; hän päätti itse mitä teki, eivät hänen vangitsijansa.

*
* *

Jeesuksessa meillä on taistelevan hengen esimerkki. Hän tiesi, että papit ja hallitusmiehet lähettäisivät miehiä Getsemaneen pidättämään Häntä, ja Hän, joka kehotti muita pakenemaan vaaran hetkenä, seisoi itse paikoillaan. Jeesus oli toisinaan rajukin otteissaan kuten silloin, kun hän karkotti kauppiaat temppelistä. Hänen opetuslapsensakin olivat aseistettuja, koska Hän tahtoi niin.

Virginian osavaltion mottona ovat Brutuksen sanat, kun hän iski tikarillaan Caesaria: »Sic semper tyrannis» (näin käyköön tyranneille). Tässä hengessä Jeesus eli lapsuudestaan saakka, ja saman hengen Hän jätti opetuslapsilleen. Ainoa kirja, jonka Hän jätti meille, oli Vanha Testamentti, kertomus kansan vaelluksesta ja suurista taisteluista.

Totuudella on kuitenkin aina kaksi puolta. Jeesuksessa näemme myös rajatonta lempeyttä jumalattomia kohtaan. Hän esimerkiksi tahtoo, ettei jumalattomia hävitettäisi, vaan heidän annettaisiin kasvaa yhdessä hyvien ihmisten kanssa viimeiseen tuomioon asti. Tämä ei kuitenkaan merkitse, että Jeesus luopuisi taistelusta; jokainen tarkka-ampuja tähtää aavistuksen verran maalinsa yläpuolelle.

Jumalatonta ajaa voima, jota hän ei pysty hallitsemaan: synnin voima. Joskus meidän täytyy taistella vihamielisiä ihmisiä vastaan, toisinaan taas sellaisia vastaan, jotka estävät meitä tekemästä velvollisuuttamme. 1. Tessalonikalaiskirjeen luvussa 2:18

Paavali valittaa, että saatana esti häntä saarnaamasta. Saatanasta olisi tässä ehkä hyvin voitu käyttää jonkun ihmisen nimeä. Kristitty ei kuitenkaan taistele niinkään ihmisiä kuin saatanaa ja syntiä vastaan, ja synti ei niinkään ole tahra sielussa vaan ystävän, Jeesuksen pettämistä. Meillä on taistelu hallituksia vastaan, valtoja vastaan, tässä pimeydessä hallitsevia maailmanvaltiaita vastaan, pahuuden henkiolentoja vastaan taivaan avaruuksissa.

*
* *

Meidän täytyy taistella ylpeyttä vastaan.

Kun Jeesus oli pessyt opetuslastensa jalat, Hän kuivasi ne. Märät jalat ovat osoituksena siitä, että ne ovat olleet likaiset ja ne on täytynyt pestä. Kuivat jalat ovat yksinkertaisesti puhtaat. Jeesus ei halua meidän olevan pestyjä syntisiä, vaan puhtaita ihmisiä!

Meidätkin on kutsuttu pesemään pois toisten syntejä kaikessa nöyryydessä. Ristin Johannes sanoi: »Sinne, missä ei ole rakkautta, anna rakkautta, ja löydät rakkauden.»

*
* *

Jeesus palveli enemmänkin kuin oli tarpeellista. Hänen kuolemansa olisi sinänsä ollut riittävä sovitus synneillemme, mutta Hän otti kantaakseen

sellaisiakin kärsimyksiä, joista profeetat eivät olleet ennustaneet, kuten esimerkiksi orjantappurakruunun. Tästä johtuu, että vaikka olisit tehnyt maailman harvinaislaatuisimpia syntejä ja rikoksia, joita kukaan ei ole koskaan tuntenut eikä tehnyt, voit sittenkin olla varma, että Jeesuksen uhri riittää pelastamaan sinut noista rikoksista.

Koska Jeesus nöyryytti itsensä pohjaan asti, meidänkin täytyy taistella ylpeyttä vastaan loppuun asti.

Meidän tulisi tehdä Hänelle enemmän kuin mitä meiltä pyydetään. Palvelija, joka tekee vain sen, mitä häneltä vaaditaan, on Jeesuksen omien sanojen mukaan ansioton. Kun Hän halusi saapua Jerusalemiin, Hän pyysi nöyrästi aasia ratsukseen. Nykyään kristityt lentävät suihkukoneilla ja ajavat autoilla julistamaan Jeesusta. Älkää rajoittako näkyänne! Korottakaa Häntä, se on: tehkää Hänet korkeammaksi! Älkää antako Hänen aina vain istua aasin selässä, älkää tehkö Hänestä yhden pienen tunnustuskunnan Jumalaa, yhden rodun Jumalaa, yhden kansan tai yhden uskonnollisen näkemyksen Jumalaa!

Jumala antoi käskyn, että Hänen temppelinään tuli olla teltta. Daavid antoi enemmän kuin Jumala käski: hän päätti, että Jumalalla piti olla palatsi temppelinään. Kristuskaan ei pysähtynyt siihen, mitä Jumala oli käskenyt Hänen tehdä meidän pelastukseksemme – Hän teki enemmän.

*

* *

Taistellessaankin kristitty suorittaa palvelustaan lempeästi. Kun Jeesus (Matt 26:10–13) kiitti naisen hänelle tekemää tekoa, Hän ennen kaikkea ylisti hänen palvontaa ilmaisevaa elettään, jota ei tehty minkään hyödyn vuoksi. Mitä hyötyä loppujen lopuksi on marttyyrien kärsimyksistä? Jos he olisivat olleet nokkelia, he olisivat voineet kiemurrella pois hankalasta tilanteesta ja säilyttää henkensä. Mutta uhrissa on kauneutta, jota hyödyllisyydessä ei ole. Jeesus arvostaa kauneutta.

Taistele kauniisti!

*

* *

Taistele pelottomasti tietäen, että Jeesus ohjaa laivaansa vastoin kaikkia hydrodynamiikan lakeja. Se kelluu silloinkin, kun se on täynnä vettä (Luuk 8:23). Siinä tilanteessa asiaa ei ratkaise sekään, että Jeesus tyynnyttää myrskyn. Vettä täynnä oleva laiva uppoaa, vaikka meri olisi tyynikin. Seurakunnan eteenpäin meneminen on jatkuvaa ihmettä.

*

* *

Meidän on taisteltava voittaaksemme sieluja. Jeesus sanoi, että meidän tulisi olla ihmisten kalastajia.

Aloittakaamme siitä, että yritämme kalastaa suurimman Kalan! Jeesuksen symboli oli alkuseurakunnan aikana kala, jonka kreikankielinen nimi oli Iktys. Tämä sana muodostui Jeesuksen nimen kreikkalaisista alkukirjaimista: Jeesus Kristus, Jumalan Poika, Vapahtaja.

Pyydystäkäämme tämä suuri Kala, ja silloin saamme muitakin kaloja!

*
* *

Kärsittyään meidän puolestamme Jeesus nousi kuolleista ja meni taivaaseen, jossa Hänet kruunattiin. Hän oli tyhjentänyt itsensä tullakseen ihmiseksi, ja nyt Hän on jälleen Jumalan valtaistuimella.

Jumala samaistuu meihin. Hepreankielellä ei sanota: »Aabrahamin, Iisakin ja Jaakobin Jumala», vaan yksinkertaisesti »Jumala Aabraham, Iisak ja Jaakob». Hän on Jumala, joka on samaistunut meidän kanssamme. Jos Hän on kruunattu, mekin olemme. »Iisak» merkitsee hepreaksi »Hän nauraa.» Hän on Jumala, jolla on voitto taskussaan. Hän on Jumala Iisak, Hän nauraa.

Jumalalle kelpaavat meidän nimemme, vaikka ne ovat joskus hullunkurisiakin, kuten Jaakobin nimi, joka merkitsee: »Pitää kiinni kantapäästä.»

Kukaan ei ole niin synnin tahraama, että Jumala ei olisi valmis samaistumaan hänen kanssaan. Voit olla kruunattu Jeesuksen kanssa! Sen jälkeen elät kruunatun ihmisen onnellista elämää.

On olemassa Jumala, jonka nimi on »Jumala Aabraham, Jumala Iisak». Hänen yksi nimensä on »Jumala Richard». Kirkkoisät sanoivat, että Jumalalla on kaikki nimet. Seurakuntansa kautta Jumala tahtoo samaistua kaikkien ihmisten kanssa.

Kun luin Uutta Testamenttia läpi ensimmäistä kertaa, se tuntui naurettavalta kirjalta. Paavali kirjoittaa olevansa ristiinnaulittu Jeesuksen kanssa ja asetettu taivaallisiin; väitteitä, jotka eivät mitenkään voi olla totta.

Paavalia ei naulittu ristiin Jeesuksen kanssa. Jeesus kuoli kahden ryövärin rinnalla, siinä kaikki. Paavalia ei myöskään voitu haudata: ne, jotka on laskettu hautaan, eivät kirjoittele kirjeitä tästä kokemuksestaan. Kun hän kirjoitti olevansa asetettu taivaallisiin, hänet oli asetettu vankityrmään. Kuinka voi kirja, jota miljoonat valistuneet ihmiset pitävät pyhänä, sisältää sellaisia fantasioita tai suoranaisia valheita?

Löysin vastauksen ongelmaani Tuomas Akvinolaisen sanoista: »Actiones et passiones sunt supposi-torum» (Toiminta ja intohimot kuuluvat koko ihmiselle). Ei minun vatsani ole nälkäinen, vaan minä olen nälkäinen. Minä kävelen, eivät jalkani. Minä ajattelen, eivät aivoni. Jokainen jäseneni on minä. Minä olen terve, sairas, rikas, köyhä – minä kuolen. Koko ihminen on mukana jokaisessa toiminnassa ja intohimossa.

Kristitythän kuuluvat yhteen suureen ruumiiseen, Jeesukseen Kristukseen. Jos joku potkaisee minua sääreen, minuun koskee. Samalla tavoin Kristusta

haavoittavat tai hyväilevät ne asiat, joita meille, Hänen jäsenilleen tehdään. En puhu mystisessä mielessä kristityistä Kristuksen ruumiina. Paavali kirjoittaa: »Me olemme Hänen ruumiinsa jäseniä.» Tämä voitaisiin tietysti tulkita hengellisestikin. Paavali jatkaa (engl. Raamatussa): »Hänen lihaansa.» Ehkä tämäkin pitäisi hengellistää – mitäpä raamatunselittäjät eivät osaisi hengellistää? Niinpä Paavali varmuuden vuoksi korostaa, mitä hän tarkoittaa: »Me olemme Hänen ruumiinsa jäseniä, Hänen lihaansa ja Hänen luutaan» (Ef 5:30 engl. Raamatussa).

Olen Hänen ruumiinsa jäsen. Olen mukana kaikessa, mitä Hänelle on tapahtunut ja nyt tapahtuu. Minut on ristiinnaulittu ja haudattu Hänen kanssaan. Minä tulen Hänen kanssaan takaisin kirkkaudessa. Hän on minun kanssani päivittäisessä elämässäni. Syystä Luther sanoikin. »Kristitty on Kristus.» Minä samaistun Hänen kanssaan ja Hän minun kanssani. Meidän uskonnossamme ei ole persoonapronomineja.

*
* *

Sielun suurin vihollinen syntiä lukuunottamatta on pelko. Kun kristityt tietävät, että heidät on kruunattu yhdessä Jeesuksen kanssa, heidän ei tarvitse enää pelätä mitään. Voimme säilyttää rauhallisuutemme kaikissa tilanteissa. Vanhetessasi sinun ei tarvitse kysyä itseltäsi, mitä teet vanhuudessasi, vaan kysyt,

mitä Jumala tahtoo tehdä sinun vanhuudellasi. Jos saavutat korkean iän, Hän tekee *sinusta* korkean.

*
* *

Kun sinut on kruunattu Jeesuksen kanssa, voit toteuttaa Bernard Clairvauxilaisen sanat: »Anna korviesi paastota huhuista, ihmiskiitoksesta, panettelusta, juoruilusta, väittelystä; ja anna kielesi paastota parjauksesta, nurinasta ja syyttelystä.»

*
* *

Kruunatun kristityn rauhallisuus kestää vaikeimmatkin olosuhteet.

Eräässä siperialaisessa vankilassa katoliset nunnat kieltäytyivät luopumasta kaavuistaan ja pukeutumasta vankilan uniformuun, jota he pitivät antikristuksen merkkinä. Heidät vietiin kylpyhuoneeseen, ja heidän peseytyessään heidän vaatteensa vaihdettiin. Kun he vieläkin kieltäytyivät pukeutumasta vankilan vaatteisiin, heidät pakotettiin istumaan ulkona 40 asteen pakkasessa. He eivät lannistuneet, vaan alkoivat rukoilla. Vankilan naislääkäri, joka oli trotskilainen ateisti, sanoi heille: »Tehän teette itsemurhan.» Nunnat eivät vastanneet vaan jatkoivat rukoustaan. Kuusikymmentä nunnaa istui paikallaan silloinkin, kun miesvartijat ilmestyivät. Vankilanjohtaja pelkäsi, että jos hän käskisi kommunisti-

nuorten pukea nunnat väkisin, näiden rohkeus saattaisi tarttua heihin.

Nyt vilusta värisevät naiset olivat jo sinisiä kylmästä. Heidät ajettiin alastomina lumihangen yli selleihinsä. Vankilan johtaja, joka oli majuri, sanoi: »Oli helpompaa taistella natseja kuin näitä nunnia vastaan.»

Kulkiessaan majurin ohi jokainen nunna sanoi: »Antakoon Jumala sinulle anteeksi.» Jotkut heistä eivät enää voineet kävellä, ja toiset auttoivat heitä.

Siten he taivalsivat hangen poikki laulaen »Isä meidän» vanhalla gregoriaanisella nuotilla. Kukaan heistä ei sairastunut. Selleissä he pukivat ylleen joitakin rääsyjä, joita he saivat muilta vangeilta. He olivat olleet pakkasessa kuusi tuntia.

Eräs toinen naislääkäri kysyi äsken mainitulta lääkäriltä: »Tohtori Bravermann, millaisen lääketieteellisen selityksen annatte siihen, että kukaan näistä nunnista ei sairastunut?» Ateistilääkäri vastasi: »He selittivät sen itse laulaessaan: `Isä meidän, joka olet taivaissa`.»

*
* *

Kun sinut on kruunattu Jeesuksen kanssa, sinun ei tarvitse murehtia ja laskelmoida tekojesi seurauksia. Voit rauhallisesti noudattaa sydämesi ääntä, koska Jumalan laki on nyt kirjoitettu sydämeesi.

Tiedät, että Jumala on yhtä paljon sinun Isäsi

kuin Hän on Jeesuksen Kristuksen Isä, ja että Hän on kiinnostunut elämäsi jokaisesta yksityiskohdasta.

5. Moos 16:6–7 Jumala käskee juutalaisten, valitun kansansa syödä lammasta pääsiäisenä. Lampaan voi valmistaa monella tavalla: se voidaan grillata, paistaa, pariloida tai keittää. Parasta on kuitenkin paahdettu lammas, ja jakeesta seitsemän (engl. Raamatussa) huomataan, että Jumala välittää tällaisestakin asiasta. Hän suosittelee sellaista lampaan valmistustapaa, joka antaa parhaan makuelämyksen. Hän toimii kuin suuren ravintolan päätarjoilija, joka suosittelee parhaita ruokalajeja, ja siksi Hän neuvoo kansaansa syömään lampaan paahdettuna.

*
* *

Kun tiedät, että sinusta huolehtii sellainen Jumala, kaikki ympärilläsi muuttuu kauniiksi.

Jumala on antanut meille Raamatun, mutta Raamatun alaotsikot ovat ihmisten tekemiä. Sen huomaa heti. Jeesus kertoi vertauksen miehestä, joka kylvi hyvää vehnänsiementä peltoonsa, ja hänen vihamiehensä tuli ja kylvi lustetta vehnän sekaan. Lopuksi luste poltettiin ja hyvä nisu vietiin varastoon – enkelit erottelivat ne toisistaan. Kappaleen otsikkona on »Vertaus lusteista» (engl. Raamatussa). Miksi se ei ole »Vertaus nisusta ja lusteista»?

Jeesus kertoi myös vertauksen yhdeksästäkymmenestä yhdeksästä lampaasta, jotka pysyivät uskolli-

sina ja yhdestä, joka katosi. Ihmiset kutsuvat tätä vertaukseksi eksyneestä lampaasta.

Eräässä toisessa vertauksessa kerrotaan hyvästä isästä ja hänen kahdesta pojastaan, joista toinen jäi isän luo ja toinen otti perintöosansa ja lähti, tuhlasi rahansa ja palasi sitten kotiin. Tätä kutsutaan tuhlaajapoikavertaukseksi. Miksi se ei voisi olla vertaus hyvästä isästä tai vertaus katuvasta pojasta?

Otsikoita ei ole valittu hyvin.

Jumalan lasten tulisi etsiä sitä, mikä on kaunista ja totta, koska Jumalan palvonta on puhdistanut heidän sielunsa ja mielensä. Heidän tulisi välttää tällaisia harhaanjohtavia otsikoita.

*
* *

Kun sinut on kruunattu Jeesuksen kanssa, voit elää rakkauden täyttämää elämää. Et menetä mitään, vaikka rakastat ilman että sinua rakastetaan. Sillä tavoin Kristus rakasti meitä. Hän oli halveksittu ja hyljätty, ja silti Hänestä on tullut kaiken Herra.

Jos olet päässyt elämässäsi samaan pisteeseen, pysy siinä!

Eräs poika rakasti suuresti luontoa. Kerran hänen onnistui saada mukavuutta rakastava isänsä kiipeämään kukkulalle heidän ollessaan kävelyllä. Kukkulan huipulla poika huudahti liikuttuneena: »Katso, isä, kuinka kaunista tuolla alhaalla on!» Isä vastasi kiukkuisesti: »Raahasitko minut tänne asti vain näyttääksesi minulle, kuinka kaunista on siellä,

mistä tulimme?»

Älä katso taaksepäin! Älä katso laaksoon, josta olet juuri tullut. Kun sinut on kruunattu Jeesuksen kanssa, olet päässyt korkeimmalle huipulle. Pysy siellä ja katso ylöspäin.

*
* *

Jos uskot kruunattuun Jeesukseen, voit ottaa vastaan kaiken, mitä kukin päivä tuo tullessaan, koska rakastava Jumala on ennalta valmistanut päiväsi.

Johanneksen evankeliumissa sanotaan (18:31–32), että juutalaiset eivät halunneet teloittaa Jeesusta omien lakiensa mukaan, jotka olisivat vaatineet kivitystuomiota. He halusivat, että Jeesus ristiinnaulittaisiin kivittämisen sijasta ja uskoivat tekevänsä päätöksen vapaasta tahdostaan. He eivät käsittäneet, että heidän ratkaisunsa oli oikeastaan ennalta määrätty. He huusivat: »Ristiinnaulitse hänet!» siksi, että Jeesuksen sana täyttyisi. Hänhän oli puhunut aikaisemmin, millä tavalla Hän kuolisi.

Kaikki asiat elämässämme ovat ennalta määrättyjä. Olemme kuin ihmiset, jotka katselevat elokuvaa. Kerran huomasin hämmästykseksi rukoilevani elokuvissa erään henkilön puolesta, syyttömän miehen, joka oli kuolemanvaarassa. Tilanteen ratkaisu oli kuitenkin määrätty jo kauan sitten, se oli ikään kuin ennaltamäärättynä filminauhalla koneenkäyttäjän huoneessa.

*
* *

Kristityt ovat hyvin etuoikeutetussa asemassa. Heidän tahtonsa ei ole vapaa, mutta siinä ei ole kaikki: siksi, että he ovat kristittyjä, he etukäteen suostuvat kaikkeen, mitä Jumala on suunnitellut heitä varten. Samoin kuin enkelit he yksinkertaisesti täyttävät Jumalan päätökset.

Tuli muuttaa tuleksi kaiken, mikä siihen heitetään. Samoin Jumala muuttaa jumalallisiksi kaikki, jotka Häntä lähestyvät. Jumalan tahdolla ja yksilön tahdolla on silloin sama päämäärä huolimatta siitä, että ne yhä ovat kaksi erillistä tahtoa.

*
* *

Kristityt toivottavat veli kuoleman tervetulleeksi.

Ruumiini ulkonäkö on vaihdellut suuresti: ensin se oli sikiö, sitten vauva, lapsi, aikuinen, nyt se on vanhan miehen ruumis. Joskus se on ollut terve ja joskus sairas. Miksi surisin sitä, että ruumiini on kerran kuollut? Minä en ole ruumis, minä jään jäljelle. Minua ei voi tuhota.

Aamos 8:2 Herra sanoo profeetalle: »Minun kansani Israel on kypsä saamaan loppunsa.» Tässä kuitenkin jopa kaikkivaltiaan Jumalan tiellä oli este: edes Hän ei voinut tuhota Israelin kansaa. Se kansa on turvassa.

*
* *

Kuoleminen ei merkitse katoamista. Se merkitsee sitä, että astumme yhdestä ovesta ulos ja toisesta sisään.

Kun uskomme kruunattuun Jeesukseen, sydämemme on hiljaa. Jumala voi sulkea monia ovia ympärillämme, mutta ei koskaan sitä, joka on yläpuolellamme.

*
* *

Kun uskomme kruunattuun Jeesukseen, meillä on oikeus osallistua pyhään ehtoolliseen. Yksi sellainen ehtoollinen on elämän kaikkien vaivojen arvoinen.

Kristityt ovat Kristuksen ruumiin jäseniä, Hänen lihaansa ja Hänen luutaan. Hän on ylipappi. Koko ylipappi, pää ja ruumis, seisoo Jumalan edessä. Kristus, joka uhrasi näkyvän ruumiinsa Golgatalla kaksi tuhatta vuotta sitten, uhraa nyt salatun ruumiinsa ristin painamien uskovien elämässä. Kristus on läsnä ehtoollispöydässä. Kristitty on Kristus. Myös me olemme läsnä leivässä ja viinissä, samoin kaikkina aikoina eläneet veljemme ja sisaremme, heikoimmatkin.

Johtajansa uhrista, jonka muistoksi vietetään pyhää ehtoollista, seurakunta oppii uhraamaan itsensä ja omaisuutensa.

Sekä alttaripalvelusta suorittavan että ehtoollista

nauttivien henkilöiden tulee ehtoollispöydässä sanoa: »Tämä on minun ruumiini... minun vereni, joka vuodatetaan syntien anteeksisaamiseksi.»

Cyprianus kirjoitti: »Vapahtajamme uhrin muistojuhlaan ei liity riittävää pyhyyttä, jos me emme anna itseämme uhriksi yhtäläisellä rakkaudella.»

Augustinus opetti: »Vaikka Jumala onkin kaikkivoipa, Hän ei tiedä mitään suurempaa eikä voi tehdä mitään kallisarvoisempaa kuin pyhin ehtoollisen nauttija.»

Katolilaiset ja ortodoksit sekä toiselta puolen protestantit ovat vuosisatojen ajan väitelleet siitä, muuttuvatko leipä ja viini todella Jeesuksen ruumiiksi ja vereksi vai eivät. Paljon tärkeämpää olisi uskoa, että me olemme muuttuneet, että meidän ruumiimme on itse asiassa Hänen ruumiinsa ja että Hänen verensä kiertää meidän suonissamme. Silloin elämämme olisi jumalallista, ja sitä vahvistaisi pyhän ehtoollisen meille antama muisto.

*
* *

Sinulla on pelastava, kärsivä, palveleva, taisteleva, kruunattu Jeesus. Siksi voit julistaa voitonriemuisesti himoillesi, että vaikka ne voittavat sinut miljoona kertaa, ne eivät koskaan hävitä sinua kokonaan, vaan loppujen lopuksi sinä murskaat ne, olipa taistelu kuinka pitkä tahansa. Kristillisen uskon olemus ei ole voittamista, vaan uskaltamista. Jeesus on tie, ei ainoastaan palkinto.

*
* *

Mitä sinun pitäisi tehdä elääksesi voittoisaa elämää?

Yleensä kristillisessä uskossa ei ole sijaa kysymykselle »mitä pitäisi tehdä?». Tähän ei ole vastausta, koska kysymys on väärä. Teimmepä kuinka paljon tahansa, emme voi koskaan maksaa takaisin Jumalan lahjoja. Kuinka paljon maksaisit siitä, että sinulla on silmät? Kristitty sanoo yksinkertaisesti: »Olen saanut lukemattomia lahjoja. Luotan siihen, että Hän, joka on ollut niin antelias minua kohtaan tähän asti, antaa edelleenkin. Hän antaa minulle myös voiton.»

Kristitty välttää toivomasta sellaista, mitä Jumala ei anna. Ajallisia lahjoja saadaan vaatimalla, hengellisiä saadaan itsensä kieltämällä. Yksinkertainen luottamus Jumalaan ja luopuminen siitä, mitä Hän ei anna, takaavat meille voiton.

Kristityllä ei ole omia päämääriä saavutettavana, hän on vastaanottavainen ja valmis Jumalan käytettäväksi. Siksi hän kasvaa pyhityksessä tuntematta stressiä. Stressiä on vain siellä, missä kunnianhimo ajaa ihmistä eteenpäin. Sinun pyhityksesi ei kuitenkaan ole omien pyrkimystesi tulos, vaan se on Jumalan pyrkimys sinun elämässäsi. Saavutat sen olemalla rauhallinen.

*
* *

Kun tulet kristityksi, aloitat uuden luvun elämässäsi. Muusikot virittävät instrumenttinsa ennenkuin alkavat soittaa. Tee samoin! Sinun täytyy nyt soittaa uudenlaista musiikkia.

*
* *

Nuori Daavid, paimenpoika, tuotiin kuningas Saulin hoviin ja pian hänestä tuli kaikkien suosikki. Eräänä iltana hoviväen ollessa koolla hän pyysi kuninkaalta lupaa saada soittaa harppua, joka oli lähellä valtaistuinta. Kuningas vastasi: »Ei kannata!» Tuon harpun tekijä petti minua. Kukaan ei koskaan ole osannut soittaa sillä, siitä lähtee vain epäsointuja.»

Daavid pyysi kuitenkin, että hän saisi soittaa. Kun hän kosketti harpun kieliä sormillaan, soitin alkoi riemuita ja itkeä ja riemuita jälleen hänen käskystään. Hänen soittamansa musiikki oli niin ihanaa, että hänen lopetettuaan kaikkien silmät olivat kyynelissä.

Kuningas kysyi häneltä: »Mistä johtuu, että sinä osaat soittaa tällä harpulla, vaikka kukaan muu ei osaa?» Daavid vastasi: »Kaikki muut ovat yrittäneet soittaa omia laulujaan tällä harpulla, ja harppu on kieltäytynyt tottelemasta. Minä soitin sen omaa laulua. Muistutin harppua siitä ihanasta ajasta, jolloin se vielä oli nuori puu metsässä, missä linnut visertelivät sen oksilla ja sen lehdet kylpivät auringonpaisteessa – ja te kuulitte harpun ilon. Sitten

kerroin sille myötätuntoni sen kärsimysten tähden, kun puu eräänä päivänä kaadettiin. Mutta sen kuolema ei ollut turha, sillä kaadetusta puusta tehtiin harppu, jolla voidaan soittaa Jumalan ylistystä. Ja harppu iloitsi, kun se käsitti kutsumuksensa.»

Kun Messias tulee, monet yrittävät soittaa omia laulujaan Hänen harpullaan. Tuloksena on kauhistuttavan ruma kristikunta. Mutta on aina myös niitä valittuja, jotka soittavat Hänen laulujaan, Hänen iankaikkisen kunniansa lauluja, laulua Hänen nöyryydestään, kun Hän syntyi vauvana seimeen, laulua Hänen murheen täyttämästä elämästään, laulua Golgatasta, laulua Hänen ylösnousemuksestaan ja taivaaseenastumisestaan.

Viritä soittimesi ja soita Hänen laulujaan!

Vertauksessaan nisusta ja lusteesta Jeesus opettaa, että paholainen osaa matkia Jumalaa. Hän voi kylvää lusteita, jotka ovat niin paljon hyvän vehnän näköisiä, että valitutkaan eivät voi varmasti erottaa niitä toisistaan.

Älä koskaan luota omaan arvioosi uskonasioissa. Kristus asetti seurakunnan pyhien yhteydeksi, jonka pitäisi luoda kristillisen käyttäytymisen säännöt Jumalan sanan pohjalta. Oikein ei välttämättä ole se, mitä itse pidämme oikeana. Vilpittömänäkin voit joutua petetyksi.

Kun uskot Jeesukseen, pääset pyhien yhteyteen. Olet yhteydessä sellaisten entisaikojen pyhien kanssa kuin Paavali ja Silvanus, jotka taivaassa jatkuvasti kiittävät sinun uskostasi (1. Tess 2). Olet yhtey-

dessä kaikkien aikojen pyhiin samoin kuin omana aikanasi eläviin.

Käskin sinun jättää Jeesuksen opetuslapset tullaksesi hänen luokseen. Kun kuulut Jeesukselle, etsi opetuslapsia.

*
* *

Seurakunnalla on tiettyjä sääntöjä, mutta ne eivät ole kaikissa asioissa ehdottomia. Ne ovat muuttuneet monta kertaa historian aikana. Lukuunottamatta käyttäytymisen päänormeja seurakunta antaa sinun itse päättää hengellisestä elämästäsi omantuntosi mukaan Jumalan sanan valossa. Hengelliset oppaat, jotka väittävät tuntevansa vastaukset kaikkiin yksityistapauksiin, todistavat näin itse olevansa vääriä opettajia. Oikea opettaja sanoo monesta asiasta: »En tiedä.»

*
* *

Sinun täytyy tehdä itse ratkaisusi suurissakin asioissa. On olemassa sellainen asia kuin moraalinen suhteellisuus. Ei edes käsky »älä tapa» ole ehdoton. Tappaminen ei aina ole väärin. Kuinka ihmiskunta olisikaan hyötynyt siitä, että Hitleriä vastaan tehty salajuoni olisi onnistunut varhaisessa vaiheessa!

Myös seurakunta on kokenut sellaisia epätavallisia tilanteita. Seurakuntasi jäsenenä vaellat hyvin raivatulla tiellä. Periaatteelliset käyttäytymissäännöt, joihin sisältyy poikkeusten mahdollisuus, ovat määrätyt. Seurakunnissa on viisaita pastoreita. Tee itse ratkaisusi, mutta neuvottele niistä jonkun kanssa. Yksi parhaita ratkaisuja, jonka voit tehdä, on totella seurakuntasi pastoria.

*
* *

Kirkolla on ollut ja on vieläkin useita pyhimyksiä. Kerron muutamia esimerkkejä sellaisten pyhimysten elämästä. Jotkut niistä näyttävät liioitelluilta, mutta poikkeuksellisia ihmisiä ei voida arvostella tavallisten mittapuiden mukaan. He ovat erilaisia kuin muut.

Hallitsija kysyi Justinus Marttyyriltä: »Kuuntele, sinä niin sanottu sanan mies, jolla uskotaan olevan todellinen viisaus: jos sinut nyt ruoskitaan ja mestataan, uskotko pääseväsi taivaaseen?» Justinus vastasi: »Uskon lujasti, että elän siellä, jos kestän kaiken tämän. Tämä varmuus täyttää sydämeni kokonaan.» Hallitsija uhkaili häntä jälleen ja sai vastauksen: »Meidän palava halumme on kärsiä Herramme Jeesuksen Kristuksen tähden ja sitten pelastua.»

*
* *

Mies, joka nykyään tunnetaan nimellä Pyhä Antonius, kuuli kerran kirkossa tutun jakeen: »Jos tahdot olla täydellinen, niin mene, myy mitä sinulla on, ja anna köyhille; ja tule ja seuraa minua» (Matt 19:21). Antonius tiesi, että sanat olivat tarkoitetut hänelle, ikäänkuin hän olisi ollut yksin kirkossa. Jeesus oli sanonut ne ja evankeliumin kirjoittaja oli tallettanut ne häntä varten. Antonius meni ulos kirkosta ja myi 120 eekkerin maa-alueensa ja 300 lammastaan. Kaikki rahat jaettiin köyhille. Hän kehotti sisartaan seuraamaan esimerkkiään; hänestä tuli munkki ja hänen sisarestaan nunna.

Leipä, suola ja vesi olivat hänen ruokanaan, jonka hän söi kerran päivässä, joskus kerran viikossa. Hän asui raunioituneessa linnassa erään vuoren huipulla. Hänelle ostettiin leipää kuuden kuukauden väliajoin, ja siellä hän asui noin kaksikymmentä vuotta.

Jokaisen yön hän vietti rukouksessa. Kerran hän moitti nousevaa aurinkoa: »Miksi estät minua katselemasta todellista Valoa?»

Mietiskeltyään kaksikymmentä vuotta hän palasi normaaliin aktiiviseen elämään. Keisari Maximianuksen vainojen aikana hän matkusti Aleksandriaan lohduttamaan vangittuja uskovia. (Meidän aikanamme ei yksikään kirkollinen johtaja ole keksinyt tehdä sellaista!) Hän kävi katsomassa niitä, jotka oli tuomittu työskentelemään Sudanin kaivoksissa.

Hän piilotti Athanasius Suuren tämän vainoojilta.

Kerran tämä pyhimys oli nähnyt sellaisen näyn, että maa oli niin täynnä saatanallisia ansoja, että näytti olevan mahdotonta välttää niitä. Hän kysyi

Jumalalta, kuinka niistä voisi pelastua, ja sai vastaukseksi yhden sanan: »Nöyryys.»

*

* *

Eräs mies jäi leskeksi ja päätti mennä luostariin. Hänellä oli yksi tytär, joka pyysi saada seurata isäänsä mieheksi pukeutuneena voidakseen huolehtia hänestä. Munkit ottivat hänet vastaan. Hän ilahdutti kaikkia veljiä äänellään ja taidollaan ruuanlaitossa ja pyykinpesussa. Koska hänen uskottiin olevan mies, hän voitti myös apotin luottamuksen, ja tämä lähetti hänet sekä kaksi muuta munkkia kaupunkiin ostoksille. Majatalonpitäjällä, jonka luona he yöpyivät, oli tytär. Tämä tuli raskaaksi oltuaan suhteessa erääseen sotilaaseen, joka kuitenkaan ei halunnut mennä hänen kanssaan naimisiin. Tyttö kysyi epätoivoisena: »Mitä minä teen? Isä tappaa minut!» Sotilas vastasi: »Sano, että se nuori kaunis munkki raiskasi sinut.» Tyttö teki niin.

Kun Theodora – se oli munkin nimi – palasi luostariin, apotti oli jo kuullut tytön isän valituksen. Hän oli valmis syyttämään Theodoraa: »Kuinka voit vetää sellaisen häpeän luostarimme päälle?» hän pauhasi. Theodora pelkäsi, että jompikumpi hänen matkatovereistaan oli syyllinen. Hän tiesi, että jos syyllisyys todistettaisiin, munkki karkotettaisiin luostarista ja hän ehkä vajoaisi vielä syvemmälle syntiin. Hän polvistui apotin eteen ja sanoi: »Anna minulle anteeksi suuret syntini.» Apotti ajoi hänet

ulos. Hän eli kerjäläisenä luostarin portilla ja kumarsi jokaiselle ohikulkevalle munkille sanoen: »Anna anteeksi minulle, kurjalle syntiselle.»

Vuosien kuluttua apotti armahti hänet. Hän sai palata luostariin, mutta joutui tekemään siellä kaikkein likaisimpia töitä ja oli kaikkien halveksima. Kun hän kuoli ja hänen ruumiinsa pestiin, huomattiin, että hän olikin ollut tyttö ja että hän oli peittänyt jonkun toisen synnin.

Siitä lähtien häntä on kutsuttu pyhäksi Theodoraksi.

*
* *

Pyhä Pahnutius myi itsensä orjaksi eräälle näyttelijälle tarkoituksenaan johdattaa hänet Kristuksen luokse. Siihen meni kaksikymmentä vuotta, ja uskoon tullessaan näyttelijä vapautti hänet. Pahnutius myi itsensä uudelleen auttaakseen erästä köyhää leskeä.

Kun hänet toisen kerran vapautettiin, hänelle annettiin viitta, tunika ja evankeliumikirja. Viitan hän antoi ensimmäiselle kohtaamalleen kerjäläiselle, tunikan seuraavalle. Ne oli helppo antaa. Mutta kuinka hän saattoi pitää evankeliumikirjan, kun kaikkialla oli niin paljon köyhiä ihmisiä? Hän myi kirjan ja antoi rahan pois.

Pelkästään kuivaa leipää ja vettä meni hänen suustaan sisään ja tuskin mitään muuta kuin raamatunlauseita tuli siitä koskaan ulos.

*
* *

Cyprianus kirjoitti oman aikansa vangituille kristityille: »Teillä ei ole lainkaan vaatteita ja vain hyvin vähän leipää syötäväksi, mutta te olette pukeutuneet Kristuksen kirkkauteen. Ihminen ei elä ainoastaan leivästä.»

*
* *

Johannes Krysostomuksen motto oli: »Kunnia Jumalalle kaikesta.» Hänen maanpaossa kirjoittamansa kirjeet päättyivät aina niihin sanoihin. Kun sotilaat olivat kerran raahanneet häntä lumessa, hän kuoli pienessä kirkossa tien varrella. Hänen viimeiset sanansa kylmällä kivilattialla olivat: »Kunnia Jumalalle kaikesta.»

*
* *

Thais oli egyptiläinen kurtisaani. Eräs munkki, Serapius, pukeutui kerran maallikon vaatteisiin ja asettui jonoon ikäänkuin hänen asiakkaakseen. Serapius johdatti Thaiksen Kristuksen luo. Hänen sanansa tekivät kurtisaaniin niin suuren vaikutuksen, että hän poltti huonekalunsa, pukunsa ja kaikki ylellisyysesineensä. Serapius vei hänet luostariin ja piti häntä kolme vuotta kammiossa, jonka ovi oli

sinetöity. Thais söi pelkästään vettä ja leipää ja rukoili koko ajan vain yhtä rukousta: »Sinä, joka olet minut tehnyt, pelasta minut.»

Kolmen vuoden kuluttua munkki näki näyssä loistavan asunnon, joka oli valmistettu taivaaseen. Hän oli varma, että se oli Pyhää Antoniusta varten, mutta ääni ilmoitti hänelle: »Tämä paikka on Thaista varten.» Serapius avasi kammion oven, ja viidentoista päivän kuluttua Thais kuoli. Vuonna 1899 sekä hänen että Serapiuksen kammiot löytyivät kaivausten yhteydessä, ja niissä olevat kirjoitukset tekivät heidän tunnistamisensa mahdolliseksi.

*
* *

Vanha Zosimus näki erämaassa alastoman olennon, joka huusi kaukaa: »Olen nainen! Heitä viittasi minulle, että voin peittää itseni!» Nainen tunnusti eläneensä häpeällisesti nuoruudessaan. Kerran hän meni suurille kristillisille juhlille harjoittaakseen ammattiaan, ja siellä ollessaan hän tuli tunnontuskiin ja pyysi Kristukselta katumuksen armoa. Sen jälkeen hän oli viettänyt 47 vuotta erämaassa syöden marjoja ja yrttejä. Hänen vaatteensa olivat kuluneet riekaleiksi.

Hän pyysi, että Zosimus palaisi seuraavana vuonna ja toisi hänelle pyhän ehtoollisen. Hän otti ehtoollisen sanoen: »Herra, nyt sinä lasket palvelijasi rauhaan menemään . . .» Hän pyysi pappia saapumaan uudelleen paaston aikana. Silloin tämä

kuitenkin löysi hänet kuolleena.

Olette varmasti tunnistaneet pyhän Maria egyptiläisen tarinan.

*
* *

Ryövärit murtautuivat pyhän Makarioksen kammioon ja tärvelivät sitten koko luostarin. Hän auttoi heitä ja kantoi ulos monia esineitä, joita he eivät olleet huomanneet.

Kerran hän tapasi varkaat murtautumasta erään toisen munkin kammioon. Hän varoitti heitä ja kehotti heitä lähtemään, ennenkuin kiinniottajat saapuisivat.

*
* *

Polykarpus sai valita, kuolisiko hän villipetojen raatelemana vai kieltäisikö hän Kristuksen. Hän sanoi: »Kahdeksankymmentäkuusi vuotta olen palvellut Häntä, eikä Hän ole tehnyt minulle vääryyttä. Kuinka siis voisin pilkata Herraa, joka pelasti minut?» Hän kuoli marttyyrikuoleman.

*
* *

Kun Perpetua heitettiin sirkusareenalle villipetojen eteen Rooman keisarien aikana, hän kaatui ja hänen

reitensä paljastuivat. Hän peitti ne ajatellen enemmän säädyllisyyttä kuin tuskaansa.

*
* *

Eräänä unettomana yönä Fransiskus Assisilainen vakuuttui siitä, että satakielen laulu oli Jumalan palvontaa. Koko yön hän lauloi Jumalan ylistystä vuorotellen linnun kanssa.

*
* *

Thomas Moore oli vankilassa, koska hän kieltäytyi tunnustamasta kirkon pääksi kuningas Henrik VIII:tta, joka siihen aikaan yritti saada kirkon hyväksymään avioeron ja uudelleenvihkimisen. Thomaksen vaimo moitti miestään: »Miksi sinä olet vankilassa, jossa vilisee luteita ja rottia, kun kaikki piispat ovat tunnustaneet kuninkaan kirkon pääksi? Kotisi odottaa sinua.» Thomas vastasi: »Onko kotini lähempänä taivasta kuin tämä selli? Eikö sama kuolema vie minua kotonakin?» Hän pysyi lujana päätöksessään ja hänet teloitettiin.

*
* *

Viime vuosisadan alussa Madagaskaria hallitsi julma kuningatar Ranavalona. Hän vihasi kristittyjä,

koska nämä vastustivat orjakauppaa. Hän käski kaikkien lähetyssaarnaajien lähteä maasta ja määräsi kaikki Raamatut poltettavaksi. Kaikkien tunnustavien kristittyjen omaisuus takavarikoitiin ja heidät myytiin orjiksi tai tapettiin.

Kristityt kokoontuivat metsissä ja muodostivat maanalaisia seurakuntia. Kuningatar ei voinut ottaa heiltä pois Jumalan Henkeä. Heitä rohkaisi marttyyrien sankarillinen esimerkki. Eräs Rasalama-niminen nainen meni kuolemaan laulaen, ja toiset antoivat polttaa itsensä elävältä mieluummin kuin kielsivät uskonsa. Jotkut heitettiin alas kallionjyrkänteiltä, ja hekin pysyivät uskollisina loppuun asti. Tätä vainoa kesti viisitoista vuotta.

*
* *

William Wilberforce pyhitti koko julkisen uransa orjien auttamiseen, ja hän menestyi. Ensin hän lopetti orjien merikuljetukset englantilaisilla laivoilla. Sitten hän sai aikaan sen, että kaikki brittiläisen imperiumin orjat vapautettiin: keskiyöllä 31. heinäkuuta vuonna 1834 vapautui 800 000 orjaa. Se oli kokonaan Wilberforcen työtä.

Hänen taisteluaan elävöitti Kristuksen rakkaus. Hän sanoi: »Kaikkivaltias Jumala on antanut tehtäväkseni vastustaa orjuutta.»

Hän jätti meille tämän opetuksen: »Pyhä Hengen läsnäoloa jossakin ihmisessä eivät mitkään tunteet voi todistaa. Vain olemuksen ja käyttäytymisen muutos voivat olla osoituksena siitä.»

*
* *

Pastori Kaj Munk, jonka natsit surmasivat Tanskassa hänen uskonsa tähden, sanoi: »On olemassa ihmisiä, jotka uskovat, että totuuden voi jotenkin säilöä. He ajattelevat, että sitä voi säilyttää jossakin tynnyrissä hyvin suolattuna ja siitä voi käyttää pienen osan tarpeen vaatiessa. Mutta on myös sellaisia ihmisiä, jotka uskovat, että totuus on olemassa sitä varten, että se sanottaisiin julki, ja että se on olemassa vain silloin kun se sanotaan julki. Tällaiset hyvät ihmiset ovat samaa ainesta kuin Johannes Kastaja: hänen tavallaan he tuntevat pelkoa oman kohtalonsa tähden ja vielä enemmän pelkäävät sitä tuhoa ja kärsimystä, jonka alaston totuus tuottaa heidän kansalleen. Jonakin päivänä he kuitenkin käsittävät, että pelkuruus ei saa sitoa heidän kieltään, ja että tekopyhyys, vaikeneminen ja valheet aiheuttavat ihmisille tuhat kertaa vaarallisempia kärsimyksiä. Myös meidän maassamme on Herodes, joka harjoittaa sukurutsausta vieraiden jumalien kanssa; tarkoitan kompromissihenkeä, joka ei häikäile ryhtyä vääriinkään tekoihin mukavuuden vuoksi.»

*
* *

Saksalainen pastori Bonhoeffer, joka kuoli marttyyrikuoleman Hitlerin aikana, kirjoitti vankilasta:

»Olen tullut täysin varmaksi uskostani. Se on kestänyt horjumatta raskaiden taakkojen alla, koskaan ei ole ollut epäilyksen tai epätoivon hetkeä . . . Kuinka oudolta se kuulostaneekin, vankilassa olen oppinut iloitsemaan.»

Kun hänet kutsuttiin sellistä teloitettavaksi, hän lausui nämä sanat: »Tämä on loppu: elämän alku.»

*
* *

Erästä amerikkalaista pastoria, joka saarnasi evankeliumia Intiassa vuonna 1954, pyydettiin osallistumaan seurakunnankokoukseen, jossa rukoiltiin sairaiden puolesta. Eräs nuori nainen, jonka silmissä oli villi katse, kieltäytyi tulemasta kokoukseen ja pysytteli kauempana. Ihmiset sanoivat, että hänessä oli riivaaja. Kun pastori yritti polvistua hänen viereensä, hän raivostui ja kaatui tajuttomana matolleen. Pastori rukoili Kristuksen nimessä, että nainen tulisi terveeksi. Rukouksen päättyessä nainen avasi silmänsä, ja ne olivat normaalit ja täynnä valoa. Kaunis hymy levisi hänen kasvoilleen, kun hän ojensi kätensä pastoria kohti, joka auttoi hänet jaloilleen. Jeesuksen nimi oli vapauttanut hänet.

On olemassa pastoreita, jotka ovat todellisia pyhimyksiä ja joille Jumala on antanut tällaisen voiman.

*
* *

David Brainerd kuoli 1700-luvun alkupuolella 29 vuoden ikäisenä. Hän oli kärsinyt suuria vaikeuksia saarnatessaan evankeliumia Amerikan intiaaneille. Hän kirjoitti taistelunsa muistiin päiväkirjaansa: »Lepään olkikasan päällä. Työni on äärettömän vaikeaa ja raskasta, ja hyvin vähän näkyvää menestystä on minua lohduttamassa... Hollantilaiset vihaavat minua, koska saarnaan intiaaneille.» Hänestä vihjailtiin, että hän opetti intiaaneja leikkaamaan poikki ihmisten kurkkuja.

Kerran elokuun 20. päivänä hän kirjoitti: »Koko yön olin kylmän hien peitossa, ja tänä aamuna yskin paljon verta.» Elokuun 22. päivänä: »Jatkoin matkaani jokea ylöspäin... Yövyin metsässä taivasalla.» Elokuun 24. päivänä: »Kävin joidenkin delaware-intiaanien luona ja keskustelin heidän kanssaan uskonasioista.»

David Brainerd jätti jälkeensä joitakin kallisarvoisia ajatuksia: »Jumalaa kannattaa seurata vaikka tuhannen ansan, erämaan ja itsensä kuolemankin kautta.»

»Jumala on tehnyt minut halukkaaksi tekemään kaiken, mitä voin tehdä, totuudessa pysyen, rauhan vuoksi, ja etten olisi loukkauskivenä muille. Tästä syystä voin iloiten luopua siitäkin, minkä syvällisen ja puolueettoman tutkistelun jälkeen uskon olevan oikeuteni. Jumala on antanut minulle sellaisen mielenlaadun, että jos joku ihminen on esimerkiksi

loukannut minua sata kertaa ja minä häntä yhden kerran, niin minä haluan koko sydämestäni nöyrästi tunnustaa virheeni hänelle ja polvillani rukoilla hänen anteeksiantoaan; vaikka hän sillä hetkellä pitäisikin kaikkia minulle tekemiään vääryyksiä oikeutettuina ja käyttäisi nöyrää tunnustustani mustaamaan minua entisestäänkin ja osoittamaan, että minä olen kaikkeen syyllinen.»

»Taivas itse tulee ilmi siinä, että rakastamme koko maailmaa ystävällisellä, anteeksiantavalla ja hyväätekevällä rakkaudella; että sielumme on hiljainen, nöyrä ja lempeä; että olemme vapaat kaikista pahoista epäilyksistä ja epäluuloista, tuskin kyeten ajattelemaan pahaa kenestäkään ihmisestä missään tilanteessa; että sydämemme on yksinkertainen, avoin ja vapaa niitä kohtaan, jotka katsovat meitä toisenlaisin silmin.»

*
* *

Neuvostoliitossa eräs pastori vietiin vankilaan yhdessä nuorukaisen kanssa, jonka hän oli johtanut Kristuksen tuntemiseen. Pojan äiti heitteli pastoria kivillä, jolloin tämä kääntyi ja sanoi hänelle: »Ihailen äidinrakkauttanne.»

*
* *

Jumala on kaunis pyhissään.

*
* *

Sinun ei tarvitse yrittää elää sankarillista uskonelämää. On yhtä turhaa yrittää olla sankari kuin yrittää olla elefantti. Hyvin harvoissa ihmisissä on sitä ainesta, josta suuret pyhimykset ja marttyyrit tehdään.

Kristittyjen on hyvä tietää, että suurin osa kristityistä ei ole ollut valmis kärsimään ja kuolemaan uskonsa puolesta vainojen tullessa, ei Rooman valtakunnan aikana, keskiajalla, ei natsien eikä kommunistien vainojen aikana. Vain pieni osa heistä on kohdannut kidutuksen ja kuoleman rohkeasti. Kuitenkin myös he ovat olleet uskovia, ja Jumala on nähnyt, miten he ovat surreet heikkouttaan ja miten innokkaasti he ovat palanneet uskoon, kun välitön vaara on mennyt ohi.

On ihme, että Jeesus saa ainakin muutamat lampaansa laskeutumaan levolle vihreälle niitylle (Ps. 23:2). Yleensä lammas ei makaa, vaan se syö ruohoa tuntikausia, vaikka ei olisikaan nälkäinen. Kuinka voi paneutua makuulle, kun ympärillä on niin paljon vihreää ruohoa? Kuinka ihminen voi kieltäytyä ottamasta vastaan maailman tarjoamia monia iloja?

Pyhimysten joukossa on muitakin kuin Antonius tai Pahnutius tai muut jotka on julistettu pyhimyksiksi tai jotka ovat kuolleet vankilassa uskonsa tähden. Tavallinen kristityn elämä on myös kristityn elämää; myös arkipäivän kristitty on pyhimys.

*
* *

Pieni koira seisoi kerran ison dobermanin vieressä. Doberman pilkkasi sitä ja kysyi: »Väitätkö sinäkin olevasi koira?» Pieni koira ei uskaltanut ryhtyä väittelemään. vaan vastasi kohteliaasti: »En varmasti ole yhtä suuri kuin sinä, mutta et voi sanoa sitäkään, että olen kissa.» Pienetkin koirat ovat koiria! Ja pienet kristityt ovat kristittyjä.

Kun poikani Mihai oli viisivuotias, luin hänelle Raamatusta, että pyhät kävelevät Jeesuksen kanssa valkeissa vaatteissa. Mihai kysyi huolestuneena, onko Jeesuksella riittävän pieniä vaatteita lapsia varten. Minun täytyi vakuuttaa hänelle, että Jeesuksella on valkoisia vaatteita kaikille kristityille, suuri- ja pienikokoisille ja suuri- tai pieniuskoisille.

Emme kaikki voi tehdä niitä tekoja, joita uskon sankarit tekivät, mutta voimme ihailla ja rakastaa heitä ja iloita heistä. Voimme taistella lakkaamatta unohduksen vaaraa vastaan, joka uhkaa sankarin elämää. Sankarin teot heijastuvat ihailijan rakkaudessa vielä kauniimpina kuin ne olivat todellisuudessa; ihailija tekee legendan sankarista, joka oli myös vain ihminen.

Et saa surra sitä, ettet ole hänen kaltaisensa.

Etana ja jänis voivat vaeltaa samaa polkua ja saapua samaan määränpäähän. Sinulta kuluu ehkä matkaan pitempi aika, mutta sitten sinulla onkin sankariin nähden se etu, että olet kestänyt kauemmin. Jokainen kristitty on kutsuttu pyhimykseksi.

Jos et voi olla parempi, ole etanapyhimys!

Jos et voi olla paras, ole toiseksi paras.

Jossakin mielessä ihmisen alkio on jo ihminen. Ihminen on suuri taiteilija vain siinä tapauksessa, että hänen lahjakkuutensa on olemassa ennenkuin hän on piirtänyt yhtään viivaa. Kristus on kristityssä silloinkin, kun hän ottaa ensimmäisiä epävarmoja askeliaan ja silloin kun hänen uskonsa on kypsä.

*
* *

Älä pelkää Raamatun suuria vaatimuksia. Ne saattavat tuntua ylivoimaisilta, kuten esimerkiksi Jeesuksen sanat: »Olkaa siis te täydelliset, niinkuin teidän taivaallinen Isänne on täydellinen.» Nämä sanat ilmaisevat toivomusta. Kukapa musiikin professori ei toivoisi, että kaikki hänen oppilaansa olisivat tulevia Wagnereita ja Beethoveneita? Elämä ei kuitenkaan ole sellaista. Tahdon voimalla ei kenestäkään tule neroa enempää kuin harvinaista pyhimystäkään.

Spurgeon kertoi usein tämän tarinan: Eräs mies oli kuuluisa puutarhastaan, jossa kasvoivat maailman parhaat omenat. Hänen ystävänsä ei kuitenkaan ollut tästä vakuuttunut, sillä kulkiessaan puutarhan ohi hän oli usein uteliaisuudesta poiminut muutamia maahan pudonneita omenia ja todennut niiden olevan happamia ja mauttomia. Siksi hän yhä uudelleen kieltäytyi, kun puutarhan omistaja kutsui

häntä katsomaan puutarhaansa. Lopulta omistaja halusi tietää syyn tähän, ja ystävä kertoi kokemuksensa. Puutarhan omistaja nauroi: »Koska tiedän, että puutarhassani kasvavat maailman parhaat omenat, minun on täytynyt ryhtyä varotoimenpiteisiin varkaiden ja lasten varalta. Niinpä istutin aidan lähelle kaksi tai kolme riviä arvottomia omenapuita, jotka saavat varkaat lähtemään tiehensä. Vieraani sen sijaan viedään sisempään hedelmätarhaan, jossa he saavat maistaa vertaansa vailla olevia omenoita.»

Jeesus on tehnyt samoin. Vierailleen Hän antaa parhaan lahjansa, hiljaisen luottamuksen Hänen uhriinsa, joka on voimassa ilman ihmistekoja tai hyveitä. Estääkseen tekopyhiä ihmisiä käyttämästä tätä hyväkseen Hän on ympäröinyt alueensa muutamilla puilla, joiden hedelmät ovat hyvin kitkeriä.

Niille, jotka eivät kuulu Jumalan valittuihin, on kitkerää kuulla, että heidän täytyy olla yhtä täydellisiä kuin heidän taivaallinen Isänsä, ja että heidän täytyy päivittäin ottaa ristinsä ja kuolettaa lihansa.

Jumalan lapset eivät saavu Jeesuksen puutarhaan tätä kautta. He tulevat sisään kuninkaallisesta portista ja ovat onnellisia saadessaan pelastuksen ilman omia ponnistuksiaan, vain sen perusteella, mitä Kristus on tehnyt heidän puolestaan.

*
* *

Olemme saaneet sen kallisarvoisen lahjan, että meitä rakastetaan ilman mitään omaa ansiotamme, aivan

niinkuin vanhemmat rakastavat pieniä lapsiaan.

Se, kuinka paljon saamme aikaan uskonelämässämme, ei merkitse mitään. Jumala katsoo vain sitä, mitä me tahdomme. Kirkegaard sanoi, että sellaisen ihmisen sydän on puhdas, joka halajaa vain yhtä asiaa, ja kristityt varmasti haluavat yhtä ainoaa asiaa. Jokainen kristitty on hyvyyden ja totuudellisuuden mallikuva, jos katsotaan hänen aikomuksiaan.

Hänen ihanteensa ovat oikeat. Hän tahtoo aina olla huipulla. Kuvanveistäjä Phideaasta on sanottu, että hän työskenteli hyvin huolellisesti valmistaessaan Diana-jumalattaren kuvan selkäpuolta. Patsas oli määrä sijoittaa seinäsyvennykseen. Häneltä kysyttiin: »Mutta kuka sen näkee?» Phideas vastasi: »Jumalat.» Mekin yritämme tehdä kaiken hyvin, jotta Jumala iloitsisi työstämme. Tiedämme myös, että meillä on Jumala, joka ymmärtää heikkouksiamme. Meissä oleva jumalallisuuden alku saa meidät jo miellyttämään Jumalaa.

Meillä on aikaa saavuttaa ihanteemme. Kristityillä ei koskaan ole kiire. Matt 27:52 sanotaan, että kun Jeesus kuoli, haudat aukenivat ja monta nukkuneiden pyhien ruumista nousi ylös. Siinäkään tilanteessa heillä ei ollut kiire: he tulivat ulos haudoistaan vasta Jeesuksen ylösnousemuksen jälkeen, kolmantena päivänä. Iankaikkisuusihmiset tuntee siitä, että he eivät kiirehdi.

*
* *

Eräs rabbi kysyi juutalaiselta: »Mitä tekisit, jos löytäisit kadulta kukkaron, jossa on paljon rahaa ja myös omistajan nimi? Juutalainen vastasi: »Totta puhuakseni olen köyhä mies ja minulla on monta lasta. Pitäisin sitä Jumalan lahjana.» Rabbi sanoi: »Olet varas.» Hän esitti saman kysymyksen eräälle toiselle juutalaiselle, joka vastasi: »Palauttaisin sen välittömästi omistajalleen.» Rabbi sanoi: »Olet idiootti.» Sitten hän kysyi kolmannelta mieheltä, joka sanoi: »Tiedän, mikä olisi velvollisuuteni. Tunnen myös heikkouteni. En osaa sanoa, mitä tekisin siinä tilanteessa. Kaikki riippuu Jumalan armosta.» Rabbi kiitti häntä: »Se oli oikea vastaus.»

Me tiedämme, että velvollisuutemme kristittyinä on olla täydellisiä. Tunnemme myös kykenemättömyytemme siihen. Jokaisena elämämme hetkenä olemme sitä, mitä armo meissä vaikuttaa.»

*
* *

Svetlana Allilujeva, Stalinin tytär, kirjoittaa, että Neuvostoliitossa jokaisen täytyy oppia valehtelemaan jo pienestä pitäen voidakseen selviytyä. Muussa tapauksessa tyrannia murskaa ihmisen.

Onneksi tilanne ei ole sama vapaassa maailmassa. Elämässä ei kuitenkaan ole mahdollista kertoa aina kaikille alastonta totuutta. Emme myöskään voi

kuuluttaa kaikkialla niiden asenteiden vääryyttä, joita itse pidämme väärinä. Meidän tulee pikemminkin olla kuin Paavali, joka oli juutalaisille juutalainen ja kreikkalaisille kreikkalainen, voidaksemme tehdä jotakin Herran Jeesuksen tähden ja tuodaksemme ihmisiä Hänen luokseen.

Jättäkäämme ehdottomat asenteet niille, joille Jumala on antanut erityisen kyvyn käyttää niitä!

*
* *

Sodan aikana ehdottomista asenteista täytyy joskus luopua. Kirkko on sotatilassa, ja sodassa pitää keinot valita niiden tehokkuuden mukaan eikä omien ihanteiden mukaan.

Kerrotaan, että kun Sir Stafford Cripps kuuli Englannin radiosta psykologisen sodankäyntiosaston lähetyksiä, hän huomautti: »Jos meidän täytyy turvautua tuollaiseen voittaaksemme sodan, minä mieluummin häviän sen!» Näin ajattelevien ihmisten ei pidä lähteä sotaan. Sen, joka tahtoo puhdistaa likaisen paikan, täytyy olla valmis likaantumaan itse.

Onneksi Englannilla oli Sir Stafford Crippsin lisäksi myös Churchill ja monia muita toisinajattelevia.

Kun kenraali Montgomery viimeisteli liittoutuneiden maihinnoususuunnitelmaa Lontoossa, hänen kaksoisolentonsa lähetettiin Gibraltarilta Algeriin saksalaisten vakoojien pettämiseksi. Hitler rauhoittui: Montgomery ei ollut edes Eglannissa, joten

hyökkäys Ranskaan ei voinut olla odotettavissa.

Saksalainen sotalaiva Graf Spee oli 48 tuntia Montevideon satamassa korjattavana. Kauempaa sen ei ollut lupa viipyä puolueettomassa satamassa. Merellä sitä odotti vain kaksi pientä englantilaista laivaa, jotka se saattaisi helposti voittaa. Lähimmät englantilaiset sotalaivat olivat liian kaukana ehtiäkseen ajoissa paikalle. Silloin englantilainen päällystö turvautui petokseen. He lähettivät pienelle laivalle sanoman, että suuri taistelulaiva ja pommikone tulisivat sen avuksi. He tiesivät, että saksalaiset saisivat selville salakielisen viestin sisällön, itse asiassa he tarkoituksella käyttivät koodia, joka saataisiin selville. Siitä seurasi, että saksalainen kapteeni Langdorff upotti laivansa ja teki itsemurhan.

Saman asian näemme Tuomarien kirjassa (20:29): »Silloin Israel asetti väijytyksiä Gibean ympärille.» Kun benjaminilaiset ryntäsivät ulos kaupungista, heidät houkuteltiin siitä kauas ja heidän annettiin uskoa, että he olivat voittaneet vihollisensa. Israelilaiset olivat pakenevinaan vetääkseen heidät kauemmaksi kaupungista valtateille, ja sitten tietyllä hetkellä väijyksissä olleet israelilaiset tulivat esiin kätköpaikoistaan ja Benjamin voitettiin.

Sodan voittamiseen tarvitaan oveluutta. Myös uskonsodassa oleva kristitty tarvitsee sitä.

*
* *

Ketään ei vaadita elämään kristityn elämää ilman

kompromisseja. Mutta kristitty tietää, että tällaiset kompromissit ovat hyvin vaarallisia, joskin toisinaan välttämättömiä elämässå ja taistelussa. Ei ole sellaista valhetta, joka ei vahingoittaisi jonkun uskoa toiseen ihmiseen. Yhteiskunta vahingoittuu joka kerta, kun joku sen jäsen valehtelee.

Eräs mies pyysi erämaan vaeltajalta lupaa saada ratsastaa tämän kamelilla. Hänen pyyntöönsä suostuttiin. Päästyään kamelin selkään mies tönäisi kamelin omistajan hiekkaan ja pakeni. Omistaja huusi hänen jälkeensä: »En välitä siitä, että otit kamelini, minulla on niitä monta. Mutta olet tuhonnut ihmisten keskinäisen luottamuksen. Tulevaisuudessa kamelinomistajat eivät enää auta yksinäisiä matkamiehiä. Ketään ei enää päästetä kamelin selkään!»

Kristitty ottaa tällaiset asiat huomioon. Hän ei koskaan poikkea totuudesta vain siksi, että hän tahtoo tehdä niin, vaan siksi, että pyhä taistelun välttämättömyys pakottaa hänet siihen. Nunnat piilottivat juutalaisnaisia, joita natsit etsivät polttaakseen heidät, ja valehtelivat, kun heiltä kysyttiin, tiesivätkö he, missä nämä olivat.

*
* *

Kysymys kompromissista kristityn elämässä ei liity ainoastaan toden tai valheen puhumiseen, vaan laajaan ongelmakenttään. Älkäämme unohtako, että Jeesuksen opetuslapset olivat aseistettuja. Pietari

kantoi miekkaa mukanaan, eikä Jeesus moittinut häntä miekan kantamisesta, vaan siitä, että Pietari käytti sitä väärällä hetkellä. Kuitenkin Jeesus varmasti tiesi aseistautuneisuuden vaarat. Homeros sanoo: »Miekka sinänsä saa usein taistelun alkamaan.»

Meidän täytyy tehdä kompromisseja elämän eri alueilla. Kirjoitin kuitenkin aikaisemmin, että meidän ei pitäisi missään asiassa omaksua täysin ehdotonta asennetta; silloin meidän ei tarvitse pitää kompromissiakaan elämän ehdottomana välttämättömyytenä, vaan voimme pysyä lujina periaatteissamme.

Jos jokainen paha ihminen voi hallita hyvät halunsa, miksi emme me voisi hallita pahoja halujamme?

*
* *

Sinulta ei vaadita liikaa. Olisi ollut mukavaa, jos paimenet, jotka tulivat katsomaan Jeesus-lasta, olisivat tuoneet hiukan juustoa, voita ja maitoa nälkäiselle perheelle. Sinä opit tekemään tällaisia käytännön asioita.

Jokaisesta kirjoittamastasi kirjeestä voi tulla rakkauden suurlähettiläs.

*
* *

Yksi Raamatun käyttäytymisohje on sanottu Sananlaskujen kirjan luvussa 7 (jae 17): »Älä ole kovin vanhurskas äläkä esiinny ylen viisaana.»

Liioiteltu rehellisyys saattaa olla liioiteltua typeryyttä. Tiedän kristityn, jolla oli toimistonsa työpöydän laatikossa kaksi kynää, toinen hänen omansa ja toinen yhtiön. Henkilökohtaiset muistiinpanonsa hän teki omalla kynällään ja yhtiön työt yhtiön kynällä. Valitessaan ja vaihtaessaan kyniä hän itse asiassa varasti yhtiön aikaa!

Ihminen, joka ei koskaan toimi tai puhu muuten kuin täysin vanhurskaasti, ei saavuta mitään. Hän ei edisty, eikä hänen elämänsä ole totuudellista, koska se ei ole aitoa.

Kristinusko tekee sinusta viisaan päivittäisessä elämässäsi. Opit antamaan paholaiselle tilaisuuden paeta. Jos et anna hänelle mahdollisuutta vetäytyä, pakotat hänet taisteluun kanssasi!

*
* *

Eräs opettaja kysyi kerran oppilailtaan: »Mitä on uskonto?» Yksi lapsista vastasi: »Se on luettelo asioista, joita ei saa tehdä.» Pakene sellaista uskontoa kuin kalkkarokäärmettä!

Tietty mukautuminen on elämässä välttämätöntä. Joskus meidän täytyy tehdä asioita, jotka tavallisesti olisivat kiellettyjä. Blaise Pascal kirjoitti: »Ihmisestä, joka haluaa esiintyä enkelinä, tulee paholainen.» Vaikka olet kristitty, ole silti ihminen! Ole pyhimys,

mutta ympärilläsi elävien ihmisten tähden ole inhimillinen pyhimys.

Kristityistä on tullut kuninkaita. Jokainen kuningas, joka hallitsee joustamattomien periaatteiden mukaan, tuhoaa valtakuntansa.

*
* *

Jumala on antanut kristityille suuria lupauksia. Hän sanoo niinkin, ettei tuli polta eikä vesi hukuta meitä. Tämä lupaus täyttyy päivittäin siten, että Jumala antaa meille viisautta pysyä poissa tulesta ja syvästä vedestä.

*
* *

Karvaat lääkkeet täytyy päällystää sokerilla, jotta lapset saataisiin syömään niitä. Meidän ympärillämme on ihmisiä, jotka ovat mieleltään lapsia, vaikkakin ruumiiltaan aikuisia. Kun kreivi von Zinzendorf tuli Yhdysvaltoihin, hän huomasi, että ihmiset kunnioittivat tavattomasti papistoa. He eivät kuunnelleet sellaisen miehen hengellistä opetusta, joka ei ollut vihitty papiksi. Niinpä hän esitteli itsensä »pastorina», vaikka kukaan ei ollut hänelle tätä titteliä antanut. (Ei kukaan ollut antanut Paavalillekaan apostolin arvonimeä, hän sai sen Jumalalta). Beethovenia ei koskaan olisi hyväksytty ylhäisempiin seurapiireihin, koska hän ei ollut aatelinen:

niinpä hän liitti nimeensä sanan »van». »Van Beethoven» kuulosti hollantilaisen aatelismiehen titteliltä. Tämä auttoi häntä menestykseen, ehkäpä hänen sinfoniansa eivät koskaan olisi saavuttaneet meitä ilman tätä keinoa.

Kun Brasilian kuningas Pedro halusi rakentaa maahan ensimmäisen sairaalan, hänen yrityksensä saada rahaa tähän tarkoitukseen olivat turhia. Silloin hän kuulutti, että se joka antaisi miljoona pesoa, saisi herttua tittelin, puolen miljoonan antajasta tulisi kreivi ja sadan tuhannen lahjoittajasta paroni. Hän sai tarvitsemansa rahat hetkessä. Sairaala rakennettiin, ja kaikki aateliset kutsuttiin paikalle, kun muistolaatta paljastettiin. Siinä luki: »Tämän sairaalan lahjoittivat inhimilliselle kärsimykselle inhimillinen typeryys ja ylpeys.»

Jos haluat saavuttaa jotakin Kristuksen hyväksi, maksa siitä hymyillen ymmärtäväisesti ihmisten lapsellisuudelle. Sinä olet Jumalan lapsi Jeesuksen kautta, toiset eivät ole. Sinä et ole heidän kanssaan samalla kypsyyden asteella.

Jos olet Jumalan lapsi, muista, että ne, joille puhut, ovat vain ihmisiä – mutta älä ole ylpeä.

*
* *

Samalla sinun pitää muistaa, että sinäkin olet syntinen ihminen. Pietari nuhtelee juutalaisia: »Te kielsitte pyhän!» Kuitenkin myös Pietari oli kieltänyt Hänet. Tämä on kristityn elämän paradoksi: nuhtelemme muita synneistä, joita teemme itsekin.

Älä hämmästy kenenkään toisen syntiä, älä edes sellaisten ihmisten suuria syntejä, joita olet ihaillut hengellisen taivaan tähtinä.

Luther ja Calvin olivat kaikkea muuta kuin kristillisen rakkauden esikuvia. Heidän luonteessaan oli yhtä suuria tahroja kuin niiden paavien ja piispojen, joita vastaan he taistelivat. Wesleyn ja Livingstonen elämässä oli huonot puolensa, joita heidän vastustajansa ovat ankarasti arvostelleet. Englannin Baptistiliiton oli vaikea tulla toimeen suurimman saarnaajansa, Charles Spurgeonin kanssa.

Jos et hyväksy näitä elämän tosiasioita, kulutat itsesi loppuun hyödyttömässä taistelussa olemassaolon muuttumattomia lakeja vastaan.

Älä kamppaile oman luonteesi muuttumattomia taipumuksia vastaan. Antaudu Jeesukselle! Älä sävellä omaa elämääsi, anna Jeesuksen säveltää se! Usko ainoastaan, että Hän on ottanut kaiken hallintaansa ja ole aidosti sitä, mitä olet. Hän sallii sinulle niin paljon syntiä, että pysyt nöyränä, ja Hän antaa sinulle niin paljon vanhurskautta kuin tarvitset loistaaksesi ihmisten edessä.

Tavallisen ihmisen täytyy valita, mitä tehdä ja mitä jättää tekemättä. Aabrahamista on kirjoitettu, että Jumala oli hänen kanssaan kaikessa, mitä hän teki (1. Moos. 21:22). Tämä etuoikeus kuuluu sinullekin, kun olet Aabrahamin lapsi uskon kautta.

Joidenkin täytyy valita, minne he menevät ja minne eivät. Joosua sen sijaan kuuli nämä sanat: »Herra, sinun Jumalasi, on sinun kanssasi, missä ikinä kuljetkin.»

*
* *

Mainitsin aikaisemmin suurien saarnaajien huonoista puolista.

Pian minutkin kutsutaan tästä elämästä pois. Todennäköisesti minut unohdetaan täydellisesti. Jos ei, niin joku kirjailija esittää joskus minun syntini esimerkkinä kirjassaan, jossa hän tahtoo rohkaista langenneita. Hän osoittaa, miten sellaisellakin miehellä, joka kärsi paljon ja saarnasi monissa maissa, kuten eräällä Richard Wurmbrandilla, oli suuria vikoja luonteessaan.

Evankeliumin vastustajat ja myös jotkut kristityt johtajat ovat syyttäneet minua suurista synneistä ja pahoista opillisista erehdyksistä. Mirjam ja Aaron, Mooseksen veli ja sisar, puhuivat häntä vastaan. Aaron oli Jumalan asettama ylipappi. Heidän syytöksiään ei voinut sivuuttaa kevyesti. He tunsivat Mooseksen hyvin. Minullakin on ollut aivan lähelläni ihmisiä, jotka ovat osoittaneet sormeaan minua vastaan.

Ehkä joku elämänkerrankirjoittaja tutkii näitä asioita joskus tulevaisuudessa ja toteaa, että joku syytös on ollut oikea, tai hän saattaa huomata, että syntini ovatkin olleet kokonaan toisella alueella. Elämäni joihinkin todella huonoihin piirteisiin lisätään muita. Vähäisellä hämäyksellä voi saada rikollisen näyttämään pyhimykseltä tai pyhimyksen rikolliselta. Parhaassakin ihmiselämässä on sellaista, joka voidaan tahallisesti tulkita väärin, ja jokaisen

ihmisen elämässä on aina jäljellä ihmisluonnolle ominaista pahuutta.

Kun luet minun pahuudestani ja olet siitä varma, älä ihmettele. Hyväksy synti Wurmbrandin elämän tosiasiana ja ylistä Jumalaa, joka armahti sellaisen syntisen. Muista, että Raamatun kaunein kirja on rakkausruno, jonka kirjoitti yksi Raamatun surkuteltavimmista henkilöistä, kuningas Salomo. Jotkut jopa epäilevät hänen pelastustaan.

*
* *

Suuret saarnaajat ovat toisinaan epäonnistuneet. Paljon vähäpätöisempi henkilö, Wurmbrand, on myös toisinaan epäonnistunut. Ennenkuin Jeesus poistui luotamme, Hän jätti seurakuntansa kaitsemisen ilman pelkoa tai epäilyä Pietarille, joka hänkin oli epäonnistunut.

Arkkipiispa Granmer epäonnistui yrittäessään tehdä kompromissia tyrannin kanssa. Kun hänet pidätettiin, hän ensin kielsi uskonsa. Vasta horjumisen jälkeen hän meni polttoroviolle Kristuksen tähden. Myös Jeanne d'Arc kielsi ensin uskonsa.

Elämänsä lopulla Bismarck tunnusti epäonnistuneensa. Hän totesi, että hän ei ollut tehnyt yhtään ihmistä onnelliseksi kaikilla saavutuksillaan.

Me kaikki elämme ja pelastumme ainoastaan armosta.

*
* *

Et saa koskaan rauhaa, ennenkuin hyväksyt dialektiikan ensimmäisen periaatteen, sen, että kaikkeen sisältyy vastakohtaisuuksia. Ei ole olemassa matematiikkaa ilman plussaa ja miinusta, ei tapahtumia, joihin ei sisälly vaikutus ja vastavaikutus; ei ole sähköä ilman positiivista ja negatiivista varausta, ei sotaa ilman hyökkäystä ja puolustusta; ei ole pyhimystä ilman syntiä eikä syntistä ilman hyveitä.

Hyväksy itsesi vastakohtaisuuksinesi. Luther sanoi, että jokainen kristitty on »simul justus et peccator, comprehensor et viator» – samanaikaisesti vanhurskas ja syntinen, tavoitteensa saavuttanut ja sitä tavoitteleva.

Vastakohtaisuudet ovat yleismaailmallinen ja väistämätön tosiasia.

*
* *

Älä koskaan luovu pelottomasta taistelusta! Ajattelehan faaraota: kuinka monta vitsausta hän vastusti! Pelkäätkö sinä, Jumalan lapsi, ettet voi vastustaa kiusauksia?

Voitat pahan varmasti, mutta joskus se vie aikaa.

Fransiskus Assisilainen tiesi, että jotkut ryövärit oleskelivat hänen luostarinsa läheisyydessä ja ryöstivät ihmisiä, jotka tulivat jumalanpalveluksiin. Toiset munkit halusivat kutsua poliisin heitä pidättämään, mutta Fransiskus kielsi heitä tekemästä sitä.

Hän ehdotti, että he menisivät luostarin ulkopuolelle ja veisivät ryöväreille ruokaa ja viiniä ja pyytäisivät heitä lupaamaan, että varastavat, mutta eivät tapa. Jonkin ajan kuluttua hän sai heiltä lupauksen olla varastamatta sunnuntaisin ja juhlapäivinä. Ja vähitellen hitaasti, hän johdatti heidät uskoon.

Ajan mittaan sinäkin edistyt vanhurskaudessa. Ole onnellinen niiden puolesta, jotka voivat irroittautua vanhoista tavoistaan hetkessä. Mutta jos et kuulu heihin, vaan havaitset liukuvasi takaisin vanhoihin käyttäytymismalleihin, älä joudu epätoivoon!

Sinun täytyy käsittää olevasi koko loppuelämäsi ajan riippuvainen siitä, että Kristus korjaa virheitäsi, etkä siitä, että sinä et tee virheitä. Me kaikki olemme ihmisiä ja näyttää siltä, että opimme vain niistä virheistä, joita teemme.

*
* *

Ole varovainen, ettet lankea ylpeyden syntiin! On helppoa tulla ylpeäksi, kun on kruunattu Jeesuksen kanssa. Augustinus kirjoittaa: »Kaikki muu paha seuraa pahoista teoista, mutta ylpeydellä on se omituinen piirre, että se turmelee hyvätkin teot.»

Jumala näkee loputtomasti vaivaa pitääkseen sielusi nöyränä. Kiitä Häntä siitä!

Kun kristitty on vapautunut ylpeydestä, hän ei arvostele muita ihmisiä. Shakespeare kirjoitti: »Minä en tahdo soimata muuta elävää olentoa maail-

massa kuin itseäni, jossa enimmin tunnen vikoja.»

Yritä olla hyvä, mutta vältä sellaista sovinnaista hyvyyttä, joka on negatiivista, tuomitsevaa, ahdasta ja täysin poispantavaa.

*
* *

Joskus kristityllä on velvollisuus vastustaa muita ihmisiä. Hänen pitäisi kuitenkin punnita heidän virheensä panematta omaa peukaloaan vaa'alle.

Joskus kristityn täytyy jopa osallistua aseellisiin taisteluihin, kuten silloin, kun hänen isänmaansa kutsuu häntä. Mutta hän ei tee sitä ylpeällä mielellä. Keskiajan pyövelit eivät teloittaneet ketään ennenkuin olivat anoneet tuomitulle armahdusta. He tiesivät olevansa syntisiä, jotka rankaisivat toisia syntisiä. Mahatma Gandhin murhaaja kumarsi hänelle ensin osoittaen kunnioitustaan. Vain tällaisessa hengessä kristityllä on oikeus arvostella ja taistella.

Kristitty heittää verkkonsa aina oikealle puolelle, mikä Raamatussa kuvaa lempeyden puolta. Nöyryydellä saa enemmän kaloja kuin kovuudella.

*
* *

Kristityllä on nöyryys veneenään ja joustavuus vaunuinaan. Käyttääksemme Shakespearen sanoja näytelmässä »Miten haluatte» kristitty »kääntää

onnen kommellukset lempeäksi sulokieleksi». Siinä, mitä maailma kutsuu oikeutetuksi närkästymiseksi, hän näkee saatanallisen viisauden heijastuksen.

Mistä syystä ihmisellä on oikeus olla närkästynyt? Ihmisten syntien tähden? Kuinka suurien ja kuinka monien syntien? Ovatko ne raskaampia kuin omat syntimme? On olemassa Jumala, jonka täytyy varata iankaikkinen rangaistus niille, jotka eivät anna anteeksi. Kumman valitsisit, jos sinun täytyisi tällä hetkellä joko antaa anteeksi tai mennä helvettiin? Kun teet päätöksesi, pidä tämä mielessäsi! Silloin valitset lempeyden.

*
* *

Kerron seuraavaksi kolme ajatusta, jotka ehkä auttavat sinua pysymään nöyränä.

Ensimmäinen on ajatus ihmiskunnan mitättömyydestä.

Eräs Moskovan yliopiston professori sanoi länsimaiselle kolleegalleen, joka oli kristitty: »Minun on vaikea ymmärtää sitä, että uskotte Jumalan välittävän ihmisolennoista. Miksi meidän täytyi odottaa niin kauan, jos Jumala todella välitti niin paljon yksilöstä? Miksi kesti tuhansia ja miljoonia vuosia, ennenkuin inhimillinen elämä alkoi? Miksi Jumala loi ihmisen vasta kuudentena päivänä? Hänellä ei näytä olleen kiire!»

Vastaus on yksinkertainen. Ennenkuin ihmisiä oli olemassa, Jumala rakasti aurinkoa ja kukkia ja

eläimiä. Jumala ei istuttanut korkkitammea siksi, että ihmiset saisivat korkkeja viinipulloihinsa, vaan siksi, että Hän rakasti korkkitammea. Hän näkee kaiken, mitä Hän oli luonut, ja katso, se kaikki oli hyvää. Jumala vaelteli istuttamassaan Eedenin puutarhassa kauan ennenkuin Aadam ja Eeva olivat siellä. Hän nautti liljojen tuoksusta ja ruusujen kauneudesta.

Toinen on ajatus ihmisen omasta mitättömyydestä.

Ennenkuin jouduin vankilaan, pidin itseäni tärkeänä henkilönä. Olin kasvavan seurakunnan pastori, olin kirjoittanut kirjoja. Työskentelin Kirkkojen maailmanneuvostossa, olin mukana hyväntekeväisyystoiminnassa ja niin edelleen. En osannut kuvitellakaan, miten koko Romanian seurakuntatyö voisi mennä eteenpäin ilman minua. Kun tulin vankilasta neljäntoista vuoden vankeuden jälkeen, näin, että kirkko oli edistynyt hyvin ilman minua, että toiset olivat kirjoittaneet parempia kirjoja kuin minä. En ollut niin välttämätön kuin olin luullut.

Tämä voi olla totta sinunkin kohdallasi.

Kolmas ajatus koskee lähimmäisemme tärkeyttä.

Klemens Aleksandrialainen kirjoitti: »Joka näkee veljensä, näkee Jumalan.» Tämä näkemys panee meidät heti kaikkien muiden kristittyjen alapuolelle, joiden kanssa meillä on erimielisyyksiä. Näe jumaluus hänessä ja kumarra kunnioittavasti, vaikka hän olisi kaikkein heikoin kristitty. Hän on herra, sinä olet orja. Jotkut teologit uskovat, että syynä Luciferin lankeemukseen oli hänen kieltäytymisensä suorittamasta palvelusta ihmisille. Hän oli vastannut ylpeästi: »Non serviam» (en palvele).

*
* *

Kristitty puhuu vähän. Luonto on antanut hänelle yhden kielen ja kaksi korvaa. Kristityn tulee eliminoida sanansa ja ylistää kielellään Jumalaa kahdesta korvastaan.

*
* *

Tiedän, että suuri osa edellä kirjoittamastani on pelkkää tervettä järkeä. Terve järki ei kuitenkaan ole kovin yleinen ilmiö. Sitä paitsi tarvitaan kymmenen kiloa tervettä järkeä, jotta voidaan elää todeksi yksi gramma uskontoa.

*
* *

Älä kuitenkaan ole niin nöyrä, että luovut tavoitteestasi. Vertauksessa kymmenestä leiviskästä (Luuk 19) näemme, että Herra Jeesus ei salli päämääränsä saavuttamisen riippuvan muista ihmisistä. Hän vertaa itseään ruhtinaaseen, joka saa valtakuntansa kaukaisen maan hallitsijalta, ei kansalaistensa äänestyksen tuloksena. Jälkimmäiset vihasivat häntä. Jotkut hänen palvelijoistaan olivat epäluotettavia.

Hän surmasi vihollisensa, jotka vastustivat hänen hallitustaan. Hänen täytyy hallita, koska Hän on täysin hyvä. Siinä määrin kuin samaistut Häneen, voit luottaa, että uskosi kestää kaikki koetukset (Gal 1:8–9).

*
* *

Sinun elämäsi tulisi olla Kristus. Jeesuksella ei ollut paikkaa, mihin päänsä kallistaa. Sinulla on ehkä talo, mutta vain siksi, että se on välttämättömyys; se ei saa olla osoituksena omistushalustasi.

San Diegon eläintarhassa olevat Alaskasta pyydystetyt linnut katsovat aina pohjoiseen. Samalla tavoin me katsomme kohti taivasta, todellista kotiamme.

*
* *

Kristityllä on yksi suuri johtoaate: rakkaus. Meidän täytyy rakastaa lähimmäistämme, rakastaa häntä silloinkin, kun hän vie meidän aikaamme, kun hän lainaa eikä palauta, kun hän puhuu meistä pahaa selkämme takana.

Kristitty rakastaa pyytämättä vastarakkautta. George Bernard Shaw puhuu kristinuskosta ja »ristinuskosta»; jälkimmäisellä hän tarkoittaa sitä, että ihmiset pakotetaan sadistiseen moralismiin. Koko kristillinen etiikka on tarkoitettu vain meidän

uskovien säännöiksi. Plinius Nuorempi kirjoitti ensimmäisistä kristityistä: »Kuinka he rakastavatkaan toisiaan!»

*
* *

Mikäli mahdollista, kilpaile rakastamisessa sen sijaan, että riitelisit vihaa vastaan.

Älä tuhlaa lyhyen maallisen elämäsi vähiä päiviä siihen, että sotkeudut muiden asioihin, ellei kysymyksessä ole kaikkien yhteinen hyvä. Älä anna minkään siirtää huomiotasi pois Kristuksesta.

Hyväksy se yksinkertainen tosiasia, että kaikki eivät pidä sinusta. Se on normaalia. Se, ettet toimi heidän toivomustensa mukaan, voi olla sinulle ilon aihe.

Vältä henkilökohtaisia vihollisuuksia niin paljon kuin mahdollista. »Tehkää itsellenne ystäviä», sanoo Jeesus (Luuk 16:9). Älä koskaan riko ystävyyssuhdetta mistään syystä. Mikään motiivi sen rikkomiseksi ei ole tärkeämpi kuin itse ystävyys.

*
* *

Saban kuningatar tuli vierailemaan kuningas Salomon luo ja sanoi hänelle: »Viisautesi on maailmankuulu. Anna minun nähdä, miten tuomitset kansaasi.» Niinpä seuraavana päivänä sijoitettiin kaksi valtaistuinta palatsin pihaan ja riitelevät osapuolet

tuotiin sisään.

Ensin tuli sisään kaksi juutalaista, jotka repivät toisiaan parrasta ja potkivat ja sättivät toisiaan. Kun palvelijat olivat erottaneet heidät toisistaan, kuningas kysyi, mistä riita johtui.

Toinen sanoi: »Oi, kuningas! Minä myin tuolle heittiölle kaksi eekkeriä maata ja hän maksoi siitä minulle. Asia oli selvä. Mutta seuraavana päivänä hän kaivoi syvän kuopan uuteen peltoonsa ja löysi valtavan aarteen, kultaa ja jalokiviä. Se kuului tietysti hänelle, koska olin myynyt hänelle maan ja kaiken, mitä siinä oli. Oli oma syyni, etten ollut löytänyt aarretta, ennenkuin myin maan. Mutta kuvitelkaa, tuo roisto tulee luokseni ja sanoo: 'Rakas veli, erehdyit myydessäsi pellon niin pienestä hinnasta. Anna rahani takaisin. Aarre on sinun, ja ota myös maasi takaisin.' Hän haluaisi perua kaupan, niin että Jumala jälkeenpäin rankaisisi minua vääryydestä, koska minulla ei ole mitään oikeutta enempää peltoon kuin aarteeseenkaan. Se oli lopullinen kauppa.»

Toinen juutalainen huusi: »Petturi! Aarre on sinun!»

Kuningas pyysi toista osapuolta puhumaan puolestaan. Tämä rukoili: »Herra, armahda sieluani! Ostin vain maanpalasen, en muuta. En ostanut aarretta. En voi pitää miljoonien arvoista aarretta, josta maksoin vain muutaman hopealantin, pellon hinnan. Se olisi väärin, ja haluan katsoa rehellisesti Jumalaa kasvoihin. Sanokaa tälle miehelle, että aarre on hänen, vain hänen!»

Saaban kuningatar ei ollut uskoa korviaan.

Kuningas kysyi ensimmäiseltä mieheltä: »Onko sinulla lapsia?» Tämä vastasi: »Kahdeksantoistavuotias tytär.» Kuningas kysyi toiselta: »Entä sinulla?» »Minulla on kaksikymmenvuotias poika.» Kuningas antoi tuomionsa: »Tyttö ja poika menevät naimisiin ja aarre annetaan heidän myötäjäisikseen.» Osapuolet syleilivät toisiaan. Oikeuden istunto päättyi.

Kuningatar sanoi: »En ole ikinä nähnyt kiistaa, jossa kumpikin väittää toisen olevan oikeassa. Kuinka teidän maassanne tapahtuu sellaista?» Salomo kysyi: »Mutta etkö tiedä, että me olemme Jumalan valittu kansa? Me olemme pyhä kansakunta, mikä merkitsee, että meillä on suuria riitoja, mutta kaikki vain siksi, että toinen pitää toista itseään parempana ja jokainen juutalainen haluaa toisen olevan oikeassa kaikissa erimielisyyksissä. Eikö sinun maassasi ole samoin? Mitä olisi tapahtunut, jos tällainen tapaus olisi sattunut maassasi?»

Kuningatar vastasi: »Kumpikin olisi huutanut: 'Aarre on minun! Aarre on minun!'» Salomo kysyi: »Kuinka olisit ratkaissut riidan?» Kuningatar vastasi epäröimättä: »Olisin katkaissut kaulan kummaltakin ja ottanut aarteen itselleni.» Silloin kuningas kysyi: »Onko maassanne kissoja ja koiria?» Kuningatar sanoi: »Totta kai. Miksi kysyt sitä?» Salomo lopetti keskustelun sanomalla: »Valtakunnassasi paistaa aurinko vain lemmikkieläinten tähden. Jumala ei lähetä aurinkoaan sellaisille ihmisille, jotka huutavat olevansa oikeassa.»

*

* *

Pyhä Antonius sanoi, että ainoa tie Jumalan tuntemiseen on hyvyys.

Tunnettu legenda kertoo, että viisaita miehiä, jotka tulivat katsomaan vastasyntynyttä Jeesus-lasta, oli kolme: Melchior, Balthasar ja Gaspar. Erään tarinan mukaan heitä kuitenkin oli neljä. Neljännen nimi oli Artaban. Kun hän oli nähnyt tähden, joka ilmoitti Vapahtajan syntymän, hän oli myynyt koko omaisuutensa ja ostanut kolme hyvin kallisarvoista jalokiveä, rubiinin, safiirin ja smaragdin. Ne hän halusi tuoda lahjaksi Jeesus-lapselle.

Kun hän kiiruhti sitä paikkaa kohti, jossa hänen ja muiden viisaiden miesten oli määrä tavata toisensa matkallaan Palestiinaan, hän näki maantiellä miehen, joka oli ryöstetty ja piesty puolikuoliaaksi. Artaban vei miehen majataloon ja antoi safiirin majatalonpitäjälle kulujen peittämiseksi. Hänen pelastamansa mies oli juutalainen pyhien kirjoitusten tuntija. Kuullessaan Artabanin matkan tarkoituksen hän siunasi tämän ja kertoi, että hänen etsimänsä Messias oli syntynyt Beetlehemissä.

Artaban saapui kohtauspaikkaan liian myöhään. Muut tietäjät olivat jo lähteneet. Niinpä hän matkusti yksin ja saapui lopulta Beetlehemiin. Hänelle kerrottiin, että salaperäinen lapsi oli todella äskettäin syntynyt läheisessä tallissa ja enkelit olivat laulaneet hänen syntyessään. Lapsen vanhemmat olivat kuitenkin paenneet lapsi mukanaan tuntemattomaan määränpäähän.

Artaban lepäsi matkan vaivoista erään köyhän lesken kodissa, jolla oli yksi ainoa lapsi. Keskellä yötä eräs naapuri ryntäsi sisään kyyneleet silmissään ja kertoi, että Herodeksen sotilaat olivat murhanneet hänen poikansa ja tappoivat parhaillaan kaikkia kaupungin lapsia. Artaban kehotti leskeä pysymään talossa. Hän meni talon ulkopuolelle ja lukitsi oven jäljessään. Kun hän näki miekkaa kantavan upseerin lähestyvän, hän näytti tälle rubiinia ja sanoi: »Saat tämän, jos kuljet tämän talon ohi. Minä asun siinä, eikä minulla ole lapsia.» Upseeri, joka oli ahne, otti jalokiven ja meni tiehensä.

Viisas mies lohduttautui ajatuksella, että hänellä oli vielä yksi jalokivi tarjottavaksi juutalaisten äskensyntyneelle kuninkaalle.

Kului yli kolmekymmentä vuotta, eikä Artaban löytänyt Häntä, jota etsi. Lopulta hän kuuli, että Jeesus eli Palestiinassa, Hän oli profeetta ja hyvänte-kijä. Koska Artaban oli etsinyt Häntä kaikkialta muualta, hän lähti innokkaasti Jerusalemia kohti. Saapuessaan hän kuuli murheekseen, että Beetlehemissä syntynyttä miestä vietiin parhaillaan Golgatalle ristiinnaulittavaksi, koska Hän oli kutsunut itseään Jumalan Pojaksi.

Artaban kiiruhti Golgatalle tietäen, että mies oli varmasti Jumalan Poika, koska hän oli nähnyt Hänen tähtensä. Vanhalla viisaalla miehellä oli vielä yksi jalokivi tallella. Ehkä hän voisi lunastaa Jeesuksen antamalla jalokiven teloittajille.

Matkalla hän kulki orjamarkkinoiden ohi. Eräs

nuori tyttö rukoili ohikulkijoita: »Vapauttakaa minut! Uskon Jeesukseen, uskontoni opettaa puhtautta, ja nyt minut myydään synnin ja häpeän täyttämään elämään!» Artaban huokasi: »Anna minulle anteeksi, Jumalan Poika, mutta minun täytyy antaa pois viimeinen Sinulle varaamani jalokivi.» Hän vapautti tytön.

Samassa pimeys peitti maan ja tuli suuri maanjäristys. Talo, johon Artaban suojautui, romahti, ja hän hautautui raunioiden alle. Kuollessaan hän rukoili Jumalan Poikaa antamaan hänelle anteeksi, että hän oli antanut kaiken ihmisille eikä Hänelle. Viimeisellä hetkellään hän kuuli äänen, joka sanoi: »Kaiken, mitä olet tehnyt näille minun vähimmille veljilleni ja sisarilleni, olet tehnyt minulle. Tule ja omista se valtakunta, jonka Isä on valmistanut sinulle maailman alusta.» Ja niin Artaban kuoli.

*
* *

Yksi asia on varma: Lenin rakasti ihmiskuntaa. Hän rakasti sitä niin paljon, että hän olisi voinut tappaa kaikki ihmiset ihmiskunnan hyväksi. Ihmiskunta oli hänelle abstrakti käsite.

Jeesus opettaa meitä rakastamaan lähimmäisiämme henkilökohtaisesti.

Kun lähetyssaarnaajat halusivat kääntää Uuden Testamentin mireban kielelle Uudessa Guineassa, he eivät löytäneet vastinetta sanalle »rakkaus». Silloin he käyttivät sanaa »nanumangud», joka merkitsee: »Annan sinulle sisimpäni.» Olkoon meidän rakkautemme sellaista.

Muistakaamme myös aina, että rakkauden sielu on rakkaus sieluihin.

*
* *

Rakkaus on yhteistä kaikille kristityille. Erityisesti pastoreilta odotetaan palavaa rakkautta.

Kerrotaan, että Johannes Krysostomus meni kerran erääseen hiippakuntansa kaukaiseen kolkkaan, joka kärsi siitä, ettei siellä ollut pappia. Hän opetti siellä erästä talonpoikaa niin hyvin kuin taisi ja asetti hänet seurakunnan papiksi. Palattuaan Konstantinopoliin hän ei saanut rauhaa. »Teinkö virheen asettaessani papiksi niin valmistautumattoman miehen?» Hän matkusti takaisin samalle paikkakunnalle ja päätti mennä kirkkoon muutamia minuutteja jumalanpalveluksen alkamisen jälkeen. Hän piiloutui pylvään taakse nähdäkseen, kuinka talonpoikapastori teki tehtävänsä. Kyyneleet alkoivat vuotaa hänen silmistään, sillä hän ei ollut koskaan kuullut kenenkään papin rukoilevan niin hartaasti ja kasvot loistaen tai pitävän puhettaan niin palavasti ja satuttavasti kuin tämä mies teki kohottaessaan kaikki läsnäolijat taivaallisiin. Jumalanpalveluksen jälkeen Johannes Krysostomus lähestyi alttaria, polvistui papin eteen ja pyysi hänen siunaustaan. Pappi hätkähti nähdessään piispan ja sanoi: »Sinun pitäisi siunata minut.» Piispa pyysi:

»Siunaa sinä minut, sillä en ole koskaan nähnyt kenenkään papin palvelevan Jumalaa niin tulisesti ja sydän täynnä rakkautta.» Tietämätön pappi kysyi ihmeissään: »Mutta veli piispa, voiko Jumalaa palvella muulla tavoin?»

*
* *

Jumala ei odota enempää kuin saada hukkua silmiesi rakastavaan katseeseen. Mutta ihmiset eivät pidä voimastasi. Hengen täyttämiä kristittyjä vihataan. Suuret puut suojaavat varjollaan enemmän kuin pienet, mutta ne ovat myös alttiimpia rajuille tuulille. Kuitenkaan ne vihan nuolet, joita sinuun ammutaan, eivät koskaan osu sinuun, koska sinulla on uskon kilpi ja kuulut toiseen maailmaan, jonne nämä nuolet eivät kanna.

Ihmiset voivat aiheuttaa sinulle vain ulkonaista kärsimystä, ja senkin tiedät tulevan käsittämättömän Jumalasi tahdosta, jolta olet päättänyt ottaa vastaan mitä tahansa. Ei Auschwitz eikä Buchenwald, eivät palavat uunit eivätkä kaasukammiot voi saada kristittyjä luopumaan uskostaan ja rakkaudestaan Jumalaan.

Ei kenelläkään, ei edes Jumalalla ole niin suurta keppiä, että Hän sillä voisi karkottaa minut luotaan. Rakastan Häntä, vaikka Hän löisi minut maahan.

Usko Kristukseen ja rakasta. Se riittää. Älä pidä mitään asiaa näitä kahta tärkeämpänä, älä oppeja, muodollisuuksia, sääntöjä tai ehtoja, joita erilaiset

järjestöt niihin liittävät. Rakasta ainoastaan, rakasta, vaikka ei saisikaan vastarakkautta.

Jeesus opetti, että kun meitä lyödään poskelle, meidän tulisi kääntää lyöjälle toinen poskemme. Todennäköisin seuraus on toinen ja kolmas lyönti. Olen itse kokenut sen. Nöyrää suhtautumista vastustaja pitää heikkoutena. Keskitysleireissä olevat kristityt pyrkivät täyttämään Herran käskyä: kun heidät määrättiin kulkemaan kilometrin pituinen matka raskas taakka harteillaan, he kulkivat kaksi kilometriä. Siitä seurasi, että heidän normiaan lisättiin seuraavana päivänä ja nääntyneiden vankien piti täyttää määräyksiä, jotka murskivat heidän ruumiinsa. Jeesus käski meidän kulkea ylimääräisen virstan. Hän ei luvannut, että siten menestyisimme yrityksissämme, vaan ainoastaan, että tulisimme täydellisiksi rakkaudessa. Se riittää.

*
* *

Tämä sääntö, että meidän tulee täyttää käskyt yksinkertaisesti odottamatta mitään muuta hyötyä kuin sitä, että uskomme tulisi täydelliseksi, sopii myös muille hengellisen elämän alueille.

Meidän täytyy viedä hyvä sanoma Kristuksesta muille ihmisille. Ei ole meidän asiamme, millaisen vastaanoton saamme.

Kerrotaan laivasta, joka lähetti SOS-hätämerkkiä myrskyisellä merellä. Pelastusryhmä alkoi välittömästi valmistautua lähtemään merelle. Eräs nuori

poika sanoi: »Kapteeni, eikö teidän mielestänne meri ole liian myrskyinen ja tuuli liian voimakas, jotta voisimme lähteä?»

Kapteeni sanoi: »Ei, olemme saaneet käskyn mennä. Laiva on hädässä ja meidän täytyy mennä.»

Poika vastusteli: »Mutta kapteeni, voi olla, ettemme tule takaisin!»

Kapteeni vastasi: »Nuori mies, meidän ei ole käsketty tulla takaisin, meidän on käsketty mennä!»

*
* *

Ota epäoikeudenmukaisuus vastaan tyytyväisenä ja iloisena.

Juutalaisilla on seuraavanlainen kasku: Eräs mies huusi rautatieasemalla: »Rubinstein! Rubinstein!» Juutalainen kurkisti ulos junan ikkunasta. Huutava mies läimäytti häntä sanoen: »Siitä saat, mitä ansaitsetkin, senkin kurja Rubinstein!» Vaunuosastossa olevat ihmiset alkoivat nauraa. Myös juutalainen, jota oli läimäytetty, nauroi sydämellisesti. Muut matkustajat kysyivät häneltä: »Mitä sinä naurat?» Hän vastasi: »Minä petin häntä. En ole Rubinstein!»

Ota iloisesti vastaan ne potkut ja lyönnit, joita muut ovat ansainneet. Iloitse siitä, että joku on erehtynyt lyömään sinua toisen ihmisen sijasta. Jeesus antoi itsensä piestäväksi ja tapettavaksi meidän sijastamme, meidän syntiemme tähden.

Kun Meksikossa oli 1930-luvulla kommunistien

toimeenpanemia uskonvainoja, piileskelevistä katolisista papeista luvattiin suuria summia.

Eräs juudas selitti löytämälleen papille, että hän oli aina ollut köyhä. »Myymällä sinut», hän sanoi. »saisin rahaa ja voisin elättää itseni ja lapseni.» Pappi lähti metsästä, jossa he olivat tavanneet ja meni miehen kanssa kaupunkiin, jotta tämä voisi myydä hänet ja antaa palasen leipää lapsilleen. Pappi ammuttiin.

*
* *

Varkaat varastivat eräässä katolisessa kirkossa jumalanpalveluksen aikana. Heitä katseleva apotti sanoi munkeille: »Katsokaa, kuinka hyvin he tekevät työnsä. Tehkäämme mekin hyvin oma työmme: rukoilkaamme heidän sielunsa pelastusta.» Hän jatkoi liturgiaa. Ryövärit lähtivät saalis mukanaan.

*
* *

Vaikka rakkaus päättyisi rakastavan ihmisen tappioksi, se on silti paras tie. Joskus se voi viedä voittoonkin.

Eräs englantilainen kersantti, joka oli palvellut Egyptissä, kertoi seuraavan tapauksen elämästään: »Komppaniassamme oli mies, joka tuli uskoon. Me järjestimme poikaparalle kurjat oltavat. Eräänä sateisena iltana hän tuli väsyneenä sisään ja polvistui

rukoilemaan ennen vuoteeseen menoa. Minun saappaani olivat paksussa mudassa, ja roikutin niitä hänen päänsä vieressä, mutta hän vain jatkoi rukoilemistaan. Seuraavana aamuna löysin saappaani kauniisti kiillotettuina vuoteeni vierestä. Se oli hänen vastauksensa minulle, ja se särki sydämeni. Sinä päivänä minä pelastuin.

*
* *

Pitäydy Raamattuun. Älä pidä Raamatun kritiikkiä minkään arvoisena, olipa se kuinka tieteellistä tahansa. Älä arvostele Raamattua, vaan anna sen arvostella sinua.

Eräässä modernin taiteen näyttelyssä oli esillä tyhjä kangas maalauksen sijasta. Sen alla oli otsikko: »Märehtivä lehmä.» Eräs vierailija kysyi taiteilijalta: »Mitä tuo otsikko tarkoittaa? En näe taulussa ruohoa. Missä on märehtivä lehmä?» Taiteilija vastasi: »Lehmä on syönyt kaiken ruohon.» Vierailija kyseli itsepintaisesti: »Mutta missä lehmä on?» Taiteilija vastasi: »Miksi lehmän pitäisi olla siinä, jos ruoho on lopussa?»

Raamattukriitikot ovat kuin tämä taiteilija. He jättävät pyhiin kirjoituksiin vain tyhjät sivut. Ei Jumalaa, ei ihmeitä, ei todenmukaista historiaa, ei luotettavaa opetusta, ei paholaista, ei helvettiä, ei paratiisia. Älä välitä sellaisista taiteilijoista!

Johannes Krysostomus on sanonut: »Pyydämme teitä uskomaan Raamattuun. Se, joka uskoo koko Raamatun, on kristitty.

*
* *

Jos tutkit Raamattua tarkkaan, löydät siitä varmasti ristiriitaisuuksia. Minä en luota kertomuksiin, jotka pitävät yksityiskohtia myöten yhtä. Ne ovat keinotekoisesti laadittuja. Usko Raamattuun siitä syystä, että kaikki kertomukset eivät ole yhdenmukaisia!

*
* *

Älä murehdi sitä, että joillakin tiedemiehillä on epäluuloja Raamatun suhteen. Kuinka paljon tiedemiehet tietävät? Eräässä Balzacin romaanissa kerrotaan tiedemiehestä, joka vaimonsa itkiessä pysyi kylmänä ja sanoi: »Mitä kyyneleet ovat? Olen analysoinut niitä. Niissä on kalkkifosfaattia, soodakloridia, limaa ja vettä.» Ihmiset, jotka näin kierolla tavalla katsovat Raamattua, ovat tuomitut ymmärtämään sen väärin. Usko sinä Raamatun jokainen kirjain.

*
* *

Varo kiihkoilua! Älä pakota muita omaksumaan omia vakaumuksiasi. Rabindranath Tagore on sanonut aivan oikein: »Kiihkoilu yrittää säilyttää totuuden kädessään ja puristaa sen kuoliaaksi.»

Kristitty on suvaitsevainen suvaitsemattomiakin kohtaan.

*
* *

Eräs ateisti piti luennon, jossa hän todisti, ettei Raamattuun voi luottaa. Hän avasi Saarnaajan kirjan 1. luvun, jonka jakeessa 9 sanotaan: »Ei ole mitään uutta auringon alla.» Ivaten hän sanoi: »Tämä on ilmeinen valhe. Auringon alla on paljon uusia asioita, röntgensäteet, radio, rautatie! On keksitty paljon sellaista, josta ihmiskunnalla ei ollut aavistustakaan vuosisatoja sitten.»

Eräs kristitty vastasi rauhallisesti: »Raamattu on oikeassa, sen jokainen piirto. Auringon alla ei ole mitään uutta.» Pilkkaaja suuttui. »Kuinka voit olla niin itsepäinen, että vastaat noin tyhmästi?» Hän alkoi jälleen luetella radiota, röntgensäteitä, rautatietä ja niin edespäin.

Kristitty vastasi: »Alusta alkaen uskovaiset ovat sanoneet ei-uskoville: 'Ette voi pettää Jumalaa ulkonaisella uskonnollisuudella. Jumala katsoo sydämeen.' Jumalattomat ovat olleet varmoja itsestään: Jumala ei voisi nähdä sydäntä, koska se on lihan, luiden ja ihon peittämä. Se on hyvässä piilossa. Niinpä Jumala pyysi Röntgeniä tekemään röntgensäteet, joiden avulla me ihmisetkin voimme nähdä ruumiin sisäosiin. Röntgensäteet eivät kuitenkaan ole mitään uutta. Ne ovat nykyaikainen osoitus totuudesta, jonka me uskovat olemme tienneet vuosituhansia.»

Jumalaton ei ollut odottanut tällaista. Hän kysyi: »Entä radio?» »Vanha!» Vastaus tuli välittömästi. »Vanha kuin ihmiskunta itse. Alusta asti uskovat ovat sanoneet niille, jotka elävät synnissä: 'Varokaa, mitä puhutte! Jumala kuulee joka sanan.' Mutta jumalattomat ovat vain pilkanneet heitä sanoen: 'Taivas on niin kaukana. En voi kuulla edes viereisessä huoneessa tapahtuvaa väittelyä, kuinka sitten Jumala kaukaisessa taivaassaan voisi kuulla minun sanani, etenkin pahat sanat, jotka kuiskaan hiljaa?' Silloin Jumala käski Marconin keksiä radion, jonka avulla lontoolaiset kuuntelijat kuulevat Moskovassa puhuvan radioselostajan yskähdyksenkin. Se kaikki auttaa meidän sielujamme heräämään ja tajuamaan iankaikkisen totuuden. Emme näe ihmistä, joka puhuu radiossa, hän on kaukana. Samalla tavoin Jumala, joka on taivaassa, voi kuulla jokaisen sanamme.»

Ateisti oli täysin ymmällä. »Voitko myös osoittaa, että rautatiet eivät ole uusi keksintö?» »Varmasti. Me olemme aina varoittaneet: 'Tehkää parannus tänään! Huomenna voi olla liian myöhäistä.' Ihmiset ovat kuitenkin viivytelleet parannuksen tekoa. Niinpä Jumala järjesti niin, että Stevenson keksi rautatien. Yhteentörmäyksen välttämiseksi jokaisen junan täytyy lähteä minutilleen aikataulun mukaan. Jos tulet junalle minuutin myöhästyneenä, se on jo kadonnut näkyvistä – hyvä esimerkki siitä vanhasta totuudesta, että parannuksen hetki on aina nyt. Seuraavassa minuutissa voi saada sydänhalvauksen.»

Näin ateistiluennoitsija näki, että Raamatusta ei voi laskea leikkiä.

Raamattu on totta, sen jokainen kirjain on totta. Se on totta ristiriidoissaankin.

*
* *

Älä luovu rukouksesta. Taivaan ja maan välillä voi olla yhtä suora yhteys kuin Lontoon ja Berliinin välillä. Luota täydellisesti siihen, mitä Jumalan sana rukouksesta sanoo.

*
* *

Älä koskaan rukoile ajatellen, että Jumala on haluton antamaan. Seneca kirjoitti: »Jumalat eivät ole samanlaisia kuin ihmiset: he antavat loputtomasti, kunnes ovat itse tyhjiä.»

*
* *

Ei ole olemassa sellaista asiaa kuin vastaamatta jäänyt rukous. Toisen maailmansodan aikana sekä saksalaiset että englantilaiset kristityt rukoilivat voittoa. Saksalaisten vastauksetta jääneet rukoukset olivat vastaus englantilaisten rukouksiin. Elämme maailmassa, joka on jakautunut kansakuntiin, rotuihin, yhteiskuntaluokkiin, puolueisiin, uskontoihin

ja moniin ristiriitaisiin pyrkimyksiin. Miksi sinun pyrkimyksesi saisivat aina etusijan Jumalan edessä? Jos olet rukoillut voittoa ja kärsitkin tappion, ole onnellinen: se merkitsee, että vastustajiesi rukouksiin on vastattu. Meillä on Jumala, joka aina kuulee rukoukset.

*
* *

Olkoon elämäsi jatkuvaa palvelemista.

Älä sano, että sinulla ei ole hengellistä voimaa tai edellytyksiä. Eräs poika antoi Jeesukselle viisi leipää ja kaksi kalaa, ja Jeesus moninkertaisti ne. Mutta ellei pojalla olisi ollut mitään? Se ei ole mahdollista. Raamatussa ei milloinkaan esiinny sana »nolla» tai sen matemaattinen merkki O. Raamattu on matemaattisesti rakennettu. Jokainen kirjain heprean ja kreikan aakkosissa vastaa jotakin numeroa, jokaisella sanalla on numeroarvo. Poikani on kirjoittanut väitöskirjan Raamatun matematiikasta Pariisin luterilaisessa yliopistossa. Raamatussa ei ole sanaa »nolla» tai sen merkkiä O, mikä on merkittävää, kun muistetaan, että juutalaisten kaldealaiset esi-isät jo aikoinaan käyttivät ympyrää nollan merkkinä. Englanninkielen sana »zero» (nolla) tulee kaldealaisesta sanasta »zer».

Kukaan ei ole nolla Jumalan edessä. Jokaisella on jokin lahja. Sinun lahjasi on ehkä nöyryys, jolla uskot, että sinulla ei ole mitään lahjaa.

*
* *

Toukokuun 21. päivänä 1972 näin näyn St. Stephenin kirkossa Southportissa Englannissa. Olin polvistunut alttarille mietiskelemään. Muistin, että Elia oli pyytänyt leskeltä palasen leipää. Nainen oli vastannut, että hänellä oli enää hyvin vähän jauhoja ja öljyä jäljellä, juuri sen verran, että hän saattoi valmistaa viimeisen aterian itselleen ja pojalleen (1. Kun. 17:11–12).

Silloin näin silmieni edessä nälkäisen miehen, joka rukoili leipää Neitsyt Marialta. Tämä vastasi: »Minulla ei ole leipää. Olen surujen äiti, ja Poikani naulittiin ristille. Siellä Hän huusi, että Jumalakin oli Hänet hyljännyt. Leipää minulla ei ole, mutta voin lohduttaa sinua sillä tiedolla, että Jumalan tähden kannattaa kärsiä kaikki.»

Nälkäisestä miehestä tuli palava saarnaaja, ja hänen työnsä tuloksena tuhannet ihmiset ravitsivat Jeesusta palvonnallaan.

*
* *

Älä koskaan valita ristiäsi.

Eräs kristitty valitti kerran Jumalalle ristinsä tähden. Silloin Jumala vei hänet varastoonsa ja sanoi hänelle: »Saat vapaasti valita, minkä ristin haluat.» Yksi risti oli kaunis, kultainen, mutta hyvin painava; toinen oli kevyt mutta karkea ja saattoi

helposti haavoittaa kantajansa hartioita. Lopulta kristitty löysi nurkasta ristin, jonka hän arveli sopivan itselleen. Jumala sanoi: »Katsohan sitä tarkemmin.» Se oli sama risti, jonka Jumala oli alun perin hänelle antanut.

Kärsimys on pyhää. Älä heitä hukkaan pienintäkään murua siitä!

*
* *

Tunne Jumala, mutta tunne myös paholainen.

Ikivanhassa hengellisessä kirjassa, »Hermaan Paimenessa», sanotaan, että jokaista ihmistä vainoaa tietty paholainen samoin kuin jokaisella on oma suojelusenkeli. Pyri tuntemaan hyvin enkeli, joka on sinun henkivartijasi. Yritä myös tuntea se paholainen, joka sinua ahdistaa.

*
* *

Joidenkin nuorten keskuudessa on nykyään vaarallinen muoti vallalla. Kun he tulevat uskoon, he jättävät työpaikkansa ja opiskelunsa tullakseen saarnaajiksi. Tämä saa heidän perheensä takajaloilleen. Nämä nuoret juoksevat sellaisten ihmisten perässä, joita he eivät ehkä koskaan voita Kristukselle, ja samalla menettävät mahdollisuuden tuoda pelastuksen omille sukulaisilleen. Pysy paikallasi ja voita oma perheesi Kristukselle, jos voit.

Lähetyssaarnaajan tehtävä on hyvin harvinainen ja poikkeuksellinen.

Mitä uskollisempi kristitty on Kristukselle, sitä todennäköisempää on, että hän joutuu elämään henkisesti ja hengellisesti eristettynä. Se ei kuitenkaan tarkoita, ettei hän ole lähetyssaarnaaja. Hänestä tulee erikoislaatuinen lähetyssaarnaaja. Vettä ei tarvitse pakottaa juoksemaan vuorenrinnettä alas laaksoon, se virtaa itsestään. Lähetystyötä ei tehdä raataen. Elä korkealla tasolla, ja Jumalan sana virtaa niiden luokse, jotka ovat alapuolellasi. Pidän lähetystyötä arvossa, mutta mielestäni lähetysraadannassa on jotakin väärää.

*
* *

Louvressa on Murillon maalaus »San Diegon ihme». Siinä kaksi aatelismiestä ja pappi astuvat keittiöön, jossa he hämmästyksekseen huomaavat, että kaikki keittiöpiiat ovatkin enkeleitä. Yksi sekoittaa kattilaa, toinen käsittelee lihakimpaletta, kolmas koria, jossa on vihanneksia. Neljäs kohentaa tulta. Kaikki tekevät enkelimäistä työtä.

Mikään työ ei ole tavanomaista, ellemme tee siitä sellaista. Jeesus itse, Hän, jolla oli suurin lähetystehtävä, työskenteli puusepänverstaassa. Ellei sinulla ole hyvin selvää, poikkeuksellista kutsua, *älä* rupea lähetyssaarnaajaksi sanan ammattimaisessa merkityksessä! Ole lähetyssaarnaaja keittiössä tai tehtaassa, ja siten olet paljon hyödyllisempi Jumalalle.

*
* *

Säilytä kuitenkin aina laaja näkökulma. Maailman evankelioimisen tulisi olla sinulle sydämen asia, ja sinun tulee myös edistää yhteiskunnallista oikeudenmukaisuutta.

Herra Jeesus kertoi vertauksen tuhlaajapojasta, joka tuhlasi isänperintönsä kevytmielisessä elämässä. Monien seikkailujen jälkeen hän palasi isänsä luo, joka otti hänet rakkaudella vastaan, tarjosi hänelle juottovasikan ateriaksi, antoi hänelle hyvät vaatteet ja pani jopa kultasormuksen hänen sormeensa.

Nyt tämä tuhlaajapoika vain nautti elämästään. Herra varoitti, ettemme etsisi totuutta Hänen vertauksistaan. Vertaukset ovat niitä varten, jotka eivät voi ymmärtää totuutta.

Niin huonoa elämää eläneen nuorukaisen olisi oikeastaan pitänyt pyrkiä korvaamaan isälleen tämän menetykset ja yrittää voittaa Jumalalle ne toverit, joiden kanssa hän oli juopotellut ja elänyt jumalattomasti. Hän olisi voinut myös jättää juottovasikan syömisen hiukan vähemmälle ja huolehtia sen nälkäänäkevän maan asukkaista, jossa hän oli asunut.

Kristitty osallistuu evankelioimiseen ja yhteiskunnallisten ongelmien ratkaisemiseen. Kristitty ei kuitenkaan kuvittele saavansa aikaan täydellistä yhteiskuntaa ennen Jeesuksen paluuta. Tee velvollisuutesi, todista Kristuksesta ja paranna yhteiskun-

taa, mutta pysy kohtuudessa. Älä liioittele. Liiallinen työnteko on pettyneiden ihmisten huume, ja vallankumoukset ovat pahinta oopiumia kansalle.

Ahdas, itsekeskeinen elämä ja toisaalta liioiteltu into käännyttää ihmiskunta hetkessä tai perustaa täydellinen oikeudenmukaisuus, joiden kummankin saavuttaminen vie sukupolvien ajan, ovat äärimmäisyyksiä, joiden välillä sinun tulee löytää tasapaino.

*
* *

Köyhyyttä vastaan on taisteltu vuosisatoja, mutta maailmassa on nykyään enemmän köyhyyttä kuin koskaan aikaisemmin. Vuosisatoja ihmiset ovat puhuneet aseistariisunnasta ja sodan lopettamisesta, ja kuitenkin yksistään Vietnamiin on pudotettu enemmän pommeja kuin Saksaa vastaan käytettiin toisen maailmansodan aikana. Me yritämme myös täyttää sukupolvien välisen kuilun. Antiikin museossa Konstantinopolissa on vanhin tunnettu kirjoitus, jossa sanotaan: »Voi, ajat ovat muuttuneet! Lapset eivät enää tottele vanhempiaan, ja kaikki kirjoittavat siitä kirjoja!»

On utopistista kuvitella, että perhostoukasta voidaan tehdä kotelo tai kotelosta perhonen. On utopistista kuvitella, että jumalattomien ihmisten onnistuisi perustaa hyvä yhteiskunta ja valtio.

Kristityn on raskasta nähdä, kuinka pahat henget hallitsevat kansakuntia. Paras apu on vetäytyä hil-

jaisuuteen ja sanoa itselleen: »Meillä ei ole ratkaisua ihmiskunnan ongelmiin, emme voi edes tehdä ympyrästä nelikulmiota.»

*
* *

Kaiken yhteiskunnallisen ja rodullisen levottomuuden pohjalla on ihmisen rikkomus kymmenettä käskyä vastaan: »Älä himoitse.» Miksi tarvitsisit enemmän kuin sinulla on?

En usko, että monetkaan ihmiset kärsivät yhtä paljon nälkää ja puutetta kuin minä. Pitkän aikaa ruoka-annokseni oli yksi viipale leipää viikossa ja päivittäin kulhollinen likaisista perunankuorista tehtyä keittoa. Minulla ei ollut kenkiä eikä housuja. Värisin vilusta. Sellaisissakin oloissa voit olla onnellinen. Voit olla onnellinen, vaikka tiedät, että vaimosi kärsii samalla tavoin ja että lapseltasi on riistetty kaikki elämän ilot. Sinun käsittämätön, taivaallinen Isäsi on yksinkertaisesti antanut sinulle tällaisen osan, se riittää.

Vapaaehtoinen köyhyys ja toisten ihmisten tahallisesti aiheuttama köyhyys ovat kaksi eri asiaa. Jälkimmäistä täytyy vastustaa. Jotta voisimme vastustaa sitä menestyksellisesti, meillä täytyy olla valtaa.

Et ole milloinkaan niin vaikutusvaltainen kuin silloin, kun olet todella hiljaa. Et näytä mahtavalta, mutta vähäinen vaikutelma onkin osa valtasi laatua. Elä iankaikkisuudessa, älä päivittäisissä tapahtumis-

sa ja asioissa. Iankaikkisuutta ei voi häiritä edes miljoonan nälkäisen lapsen itku. Jos olet vakaasti taivaallisissa, se mitä teet näiden nälkäisten lasten hyväksi, kantaa hedelmää; jos et, on kaikki taistelusi turhuutta. Se on kuin Sisyfoksen työtä, hänen, joka työnsi kiveä ylös mäkeä kerran toisensa jälkeen, ja aina se vieri takaisin alas, niin että hänen täytyi jälleen työntää se ylös. Koko ihmiskunnan historia on ollut sellaista. Hiljaiset sielut ovat saaneet aikaan sen mikä kestää, he jotka ovat olleet vuosisadoiksi nimitettyjen kuplien ja niiden vaihtuvien ilojen ja kärsimysten yläpuolella.

Maailma ei ole pelkästään puutarha, ihana luomakunta, josta uskonnollisissa virsissä lauletaan. Sillä on ruma puolensa, jonka hiljaisten ihmisten sitkeä taistelu kerran voittaa. Pieni, hiljainen ääni kestää ja voittaa.

*
* *

Jumalattomatkin saavuttavat erittäin hyviä tuloksia yhteiskunnallisissa taisteluissaan, uudistuksissaan, vallankumouksissa ja sodassa. Ne vain eivät kestä.

Oli kerran kaksi silkkimatonuorukaista, jotka kilpailivat silkkimatoneidon rakkaudesta ja päätyivät kumpikin solmioon.

Samoin päättyvät yhteiskunnalliset kamppailut. Kummankin osapuolen taistelijat muuttuvat tomuksi.

*
* *

Tiibetiläinen askeetti Milarepa oli pitänyt itsellään ainoastaan ruukun, josta hän joi vettä. Eräänä päivänä se meni rikki. Silloin Milarepa sanoi:

»Mainen ruukkuni on
ja sitä ei ole,
Ainut omaisuuteni –
särkyessään siitä tuli käyttökelvoton,
mutta se saarnasi ihailtavan selkeästi
kaiken katoavaisuudesta.»

Omistaudu sielullesi. Uskollisen ihmisen tarttuva voima saa muut ihmiset tulemaan pelastukseen. Jätä yhteiskunnallisten asioiden ratkaisu Hänelle, joka kantaa niistä vastuun.

»Jos Herra ei huonetta rakenna, niin sen rakentajat turhaan vaivaa näkevät. Jos Herra ei kaupunkia varjele, niin turhaan vartija valvoo. Turhaan te nousette varhain ja myöhään menette levolle ja syötte leipänne murheella» (Ps. 127:1–2).

Kolme kertaa – turhaan.

Tietysti yhteiskunnassa täytyy tehdä monia asioita. Livingstone, suuri orjuuden vastustaja, suuri lähetyssaarnaaja ja tutkimusmatkailija, jätti meille tämän opetuksen: »Sillä, joka uskoo, ei ole kiire.»

*
* *

Meillä ei ole kiire, koska uskomme kuolemattomuuteen. Monet asiat, joita ei saavuteta nyt, saavutetaan myöhemmin. Mooses rukoili, että Jumala antaisi hänen päästä Pyhään Maahan, mutta Jumala kielsi sen häneltä. Hänen täytyi kuolla luvatun maan ulkopuolella. Kului noin kaksi tuhatta vuotta. Herra Jeesus puhui Taaborin vuorella Mooseksen kanssa. Taabor on Palestiinassa, mikä merkitsee, että Mooseksen kaipaus oli täyttynyt, vaikkakin hieman myöhemmin. Mitä on kaksi tuhatta vuotta sille, joka elää ikuisesti?

Solzhenitsyn on kirjoittanut: »Pysy uskollisena kuolemattomuudellesi.» Silloin ihmiset voivat sanoa sinusta sen, mitä Goethe sanoi Lavaterista: »Hänen lähellään ihmisestä tulee tahraton.»

*
* *

Miksi jotkut mellakoivat? Siihen on monia syitä, yksi syy on se, että mellakointi tuottaa paljon huvia ihmiselle. Monien mielestä se on hauskempaa kuin seksi, alkoholi, musiikki tai huumeet.

Belfastin levottomuuksien aikana itsemurhien lukumäärä on laskenut 50 prosenttia. Myös niiden ihmisten määrä on vähentynyt, jotka menevät lääkärin vastaanotolle masennuksen tähden. Aggressiivisuus lähimmäistä kohtaan vähentää ihmisen aggressiivisuutta omaa itseään kohtaan. Niille, joilla ei ole kanavaa energiansa purkamiseen, yhteiskunnallinen tai kansainvälinen rauha on ikävystyttävää.

Jokainen kapina on myös taipuvainen pahentamaan asioita entisestään. Villiintyneet ihmisjoukot eivät välitä siitä, muuttuvatko olosuhteet paremmiksi, kunhan ne vain muuttuvat toisenlaisiksi. He vaihtavat kärpäsen kimalaiseen ja mehiläisen herhiläiseen. Vallankumoukset muuttavat yhteiskuntajärjestystä, mutta harvoin ne parantavat sitä.

Sun-Yat-Sen, joka aloitti Kiinan 60 vuotta kestäneen vallankumouksen, kirjoitti elämänsä lopulla: »Jos analysoimme yrityksiämme toeuttaa vallankumous Kiinassa, näemme, että tarkoituksenamme oli Kiinan kansan ja maan pelastus; tulos taas on ollut aivan päinvastainen. Kiinalaisista tulee yhä sorretumpia, maasta tulee yhä onnettomampi.»

*
* *

Edellämainituista ja monista muistakin syistä todelliset kristityt ovat aina vastustaneet kapinoitsijoita, sissiliikkeitä ja muuta vastaavaa toimintaa.

Kun Saksassa alkoi talonpoikaiskapina uskonpuhdistuksen aikana, Luther kirjoitti ensin kirjasen »Kehotus rauhaan», mutta kun tapahtumat kehittyivät väkivaltaisiksi, hän kirjoitti »Talonpoikien murha- ja ryöstöjoukkoja vastaan». Siinä hän tuomitsi talonpojat mahdollisimman ankarin sanoin kapinoitsijoiksi Jumalaa ja oikeutettuja isäntiään vastaan. Hän kehotti kukistamaan talonpoikien kapinan, ja kun mellakat oli saatu tukahdutetuksi, hän piti sitä Jumalan vanhurskaana tuomiona.

*
* *

Muista tämä kaikki! Älä lähde taisteluun kevyesti. Mutta jos sinun täytyy taistella, valmistaudu voittamaan.

Jos osoitat taistelussa heikkoutta, tulet katumaan sitä katkerasti. Kun Danton hyökkäsi Tuiliersiin, Ludvig XVI ei sallinut joukkojensa puolustaa palatsiaan, jotta verta ei vuodatettaisi, vaan pakeni lakiasäätävän kansalliskokouksen huoneistoon. Siitä seurasi, että verta vuodatettiin paljon enemmän kuin jos hän olisi puolustanut asemaansa. Dantonin kapinalliset surmasivat kaikki palatsissa olevat ihmiset marsalkasta kokkiin asti. Ruumiit silvottiin. Sen jälkeen alkoi hirmuvallan aika, jonka uhriksi Dantonkin lopulta joutui.

*
* *

Meidän tulee aina varmistua siitä, että kiivaan taistelumme vaikutin on rakkaus.

Kirkkoisät, jotka elivät erämaassa, keskustelivat vuosikymmeniä kestäneen rukouksen ja paaston jälkeen siitä, mikä on korkein kristillinen hyve. Yksi sanoi: »Rakkaus», toinen: »Vanhurskaus», kolmas: »Vakavamielisyys» ja neljäs: »Nöyryys» ja niin edelleen. Lopulta Pyhä Antonius päätti keskustelun sanomalla: »Korkein hyve on se, että ihmisellä on oikea määrä tätä kaikkea.» Toiset olivat samaa mieltä.

*
* *

Kun tulet Jeesuksen luo, rakastat myös Hänen seurakuntaansa. Näet seurakunnan uusin silmin. Siinä on monia rumia ja vastenmielisiä asioita, mutta siihen sisältyy paljon mahdollisuuksia kuten siemeneen. Siemenellä on mahdollisuus kasvaa kauniiksi kukaksi, samoin kaikkein rappeutuneimmallakin seurakunnalla.

Etkö voi sietää pastorin saarnoja? Ne ovat mielestäsi hyvin huonoja?

Tuntuu siltä, että Jeesus halusi totuttaa meidät huonoihin saarnoihin, kun Hän itse piti saarnan, jota pintapuoliset kristityt pitäisivät aivan mitättömänä. Se on Matteuksen 15. luvussa. Jeesus kutsui erästä naista koiraksi vain siitä syystä, että tämä kuului vieraaseen kansaan. Saarna vaikuttaa täysin rotuhenkiseltä, kun Jeesus sanoo, että juutalaiset ovat todellisia lapsia, joita varten varattua ruokaa ei tulisi antaa koirille. Kuitenkin tämä saarna, jota me saatamme pitää huonona, on kuin musta tausta, jota vasten kuvastuu kaunis teko: Jeesus paransi tuon naisen sairaan tyttären ja opetti hänelle nöyryyttä.

Voisiko olla niin, että pappien huonot saarnat on tarkoitettu opettamaan meille nöyryyttä ja muistuttamaan meitä siitä, että omat sanamme niin usein ovat huonoja ja pahoja? Joka tapauksessa sietämättömät saarnat ovat osa sitä järjestelmää, joka on kahden vuosituhannen ajan pitänyt ihmisten silmien

edessä muistoa Hänestä, joka ansaitsee kaiken rakkautemme, Herrasta Jeesuksesta Kristuksesta.

Pyri oppimaan heikoista ja huonoista saarnoista. Bileam antoi meille esimerkin nöyryydestä: hän oli valmis kuuntelemaan aasiakin, kun se hyvin yksinkertaisella kielellä kertoi hänelle totuuden Jumalasta.

Valitatko saarnaajan kehnoutta? Kuuntelijassakin saattaa olla jotakin vikaa.

*
* *

Opi erottamaan toisistaan todellinen seurakunta ja instituutio, jolla on vain kirkon nimi. Mies, joka ensimmäiseksi antoi kristilliselle kirkolle sen aseman, josta useimmat kirkkokunnat juontavat juurensa, keisari Theodosius Suuri, surmasi koko Tessalonikan miespuolisen väestön. Konstantinus Suuren elämänkerta on kauhistuttava.

Clovis, frankkien kuningas, kääntyi kristityksi, koska hän rakasti kristittyä prinsessa Clotildaa. Hän lupasi eräässä taistelussa, että Clotildan Jumala olisi hänen Jumalansa, jos hän voittaisi saksit. Voitto tuskin oli riittävä syy omaksua kristinusko, jonka mukaan frankkien olisi pitänyt elää rauhassa saksien kanssa eikä taistella heitä vastaan. Koko kansa kääntyi kristinuskoon, koska kuningas määräsi niin.

Kiovan herttua Vladimir kääntyi kristinuskoon voidakseen mennä naimisiin Bysantin prinsessa Annen kanssa. Hän pakotti koko Venäjän kansan kristityksi.

Kun ruotsalaiset Eerikin johdolla valtasivat Suomen, koko kansa määrättiin kääntymään kristinuskoon.

On ollut joitakin hyvin huonoja paaveja ja monia huonoja piispoja samoin kuin hyviäkin. Usein kuitenkin uhrilahjat, joita tuotiin apostolien alttarille, menivät suoraa päätä pappien taskuihin.

Paavi Julius, joka rakennutti Pietarin kirkon Roomaan, oli sotaisa mies.

Paavi Leo X, joka julisti Lutherin pannaan, on kertoman mukaan sanonut: »Tarina Kristuksesta on tuottanut meille määrättömästi hyötyä.»

Kun protestantit erosivat katolisesta kirkosta, rauha palautettiin monien sotaisuuksien jälkeen periaatteen »Cuius regio, eius religio» mukaan. Se merkitsi, että kansan täytyi omaksua ruhtinaansa uskonto.

Kirkko, joka on perustettu ja vakiinnutettu tällaisin menettelyin, ei voi olla muuta kuin uskoton Kristukselle. Tämän kirkon auktoriteetille me sanomme samat sanat kuin Samuel kuningas Saulille: »Sinä olet hyljännyt Herran sanan, ja Herra on myös hyljännyt sinut» (1. Sam. 15:26).

Luther ja Melanchthon pahoittelivat, että heidän uudistuksensa olivat menneet liian pitkälle. Melanchthon kirjoitti v. 1530: »Voi, jospa voisin antaa kirkon johdon hengellisille miehille, piispoille, eikä maailman ihmisille, sillä minä näen, millainen kirkko meillä on sen jälkeen, kun seurakuntajärjestys ja

kuri ovat menneet menojaan.» Luther kirjoitti Melanchthonille: »Luulen, että olemme menneet liian pitkälle hyvässä.» Minä puolestani pahoittelen, että uskonpuhdistajat eivät menneet riittävän pitkälle.

Reformoidut kirkot ovat olleet yhtä suvaitsemattomia todellisen evankeliumin saarnaamiselle kuin katolinen kirkko oli niitä ennen. Englannin kirkossa ei ollut tilaa enempää Bunyanille kuin Wesleyllekään heidän elinaikanaan. Nykyään heillä molemmilla on muistolaatta Westminster Abbeyssä, vuosisatoja heidän kuolemansa jälkeen.

Reformoidut kirkot samoin kuin katolinen ja ortodoksinen kirkko (paitsi ateistisissa ja ei-kristillisissä valtioissa) ovat samaistuneet maailman kanssa. Jokainen kastetaan lapsena ja jokainen on kristitty. Maailma ei voi ottaa vastaan koko Kristusta, eikä sitä voi tehdä sellainen kirkko.

Sellainen kirkko käyttää väärin sille uskotut rahat samoin kuin maailmakin. 2. Kuningasten kirjassa kerrotaan (luku 12), että työmiehiin luotettiin enemmän raha-asioissa kuin pappeihin. Tilanne ei ole vieläkään muuttunut.

Wycliffe kirjoitti: »Jos papisto käyttää väärin kirkon varoja, ne on otettava siltä pois. Muuten lyötte laimin velvollisuutenne.» Myös Bonhoeffer on sanonut: »Kirkko on kirkko vain silloin, kun se on olemassa muita varten. Ensiksikin sen täytyy antaa kaikki omaisuutensa puutteenalaisille ihmisille. Pastorien täytyy saada toimeentulonsa uskovien vapaaehtoisista uhreista, ja jos välttämätöntä, heidän

täytyy tehdä jotakin maallista työtä.»

Paul Tillich kirjoitti nimikristillisestä kirkosta: »Ensimmäisen sanan, joka sanotaan uskonnosta meidän aikanamme, täytyy olla sana uskontoa vastaan.»

Hän ilmaisee vain toisin sanoin sen, minkä Tuomas Akvinolainen on sanonut teoksessaan Teologian summa: »Kun usko on välittömästi vaarassa, pappeja saavat heidän alaisensa syyttää julkisestikin.»

*
* *

Tässä vääristyneessä kirkossa sana »kristitty» voi saada sydämen kauhistumaan. Kristityt ovat tehneet kristityille yhtä paljon pahaa ja yhtä julmalla tavalla kuin natsit tai kommunistit tai muut pakanat. Ei jokainen, jota luullaan kristityksi, ole kristitty.

*
* *

Sanalla »kirkko» on kuitenkin myös toinen merkitys. Kun tulet kristityksi, pääset todelliseen yhteyteen uskonveljien ja -sisarien kanssa.

Kukaan ei taistele sellaista vastaan, mikä on arvotonta. Kristinuskon monet vastustajat todistavat sen arvokkuuden. Kukaan ei teeskentele elävänsä huonoa elämää, hyvää sen sijaan moni teeskentelee.

Jätä kristinuskon teeskentelijät omaan arvoonsa ja

kiinnity todelliseen seurakuntaan. Siinä on joitakin pyhimyksiä, todellisia Jumalan runoja. Tätä sanaa kreikankielinen Raamattu heistä käyttääkin: »Poema» (Ef 2:10).

Olen paavi Pelagius II:n kanssa samaa mieltä siinä, että Jumala ei voi olla sellaisen ihmisen puolella, joka ei elä rauhassa ja sovussa seurakunnan kanssa – edellyttäen, että seurakunnalla tarkoitamme tätä ristin tien vaeltajien pyhää yhteisöä.

Valmistaudu kuitenkin siihen, että tässäkin seurakunnassa koet pettymyksiä. Jumalan todellinen seurakunta koostuu ihmisistä, jotka vasta tavoittelevat jumalisuutta, eivätkä ole sitä vielä saavuttaneet. Muista että sinäkin olet pettymys joillekin.

Todelliset kristitytkin pystyvät petokseen ja julmuuteen.

Jumalattomilla on hyveensä, pyhimyksillä syntinsä. Maailma ei ole mustavalkoinen. Joskus sinun on vaikea erottaa todellista ja väärää kristillisyyttä toisistaan.

Tuomas Akvinolainen on sanonut: »Gratia non tollit naturam» (armo ei nujerra luontoa).

Ole erityisen varovainen, kun Jumala antaa sinulle monia lahjoja. Armonosoitukset ja lahjat voivat tulla vihollisiksesi. Ne harvoin saavat aikaan ihailua, useimmiten pikemminkin kateutta.

Huolimatta jäsentensä heikkouksista seurakunta on aito, jos se on uskovien yhteisö ja jos siinä opetetaan Jumalan sanaa.

*

* *

Varoitan jälleen: älä odota liikoja!

Raamatussa meillä on Jumalan sana, mutta miten epätäsmällinen sana! Matteuksen 21. luvussa jakeessa 7 sanotaan, että opetuslapset toivat Jeesukselle aasin varsoineen ja heittivät vaatteitaan niiden selkään ja asettivat Jeesuksen niiden päälle. Syntyy sellainen vaikutelma, että he asettivat Hänet kahden eläimen selkään. Jumalan sana on osittain oppimattomien miesten kirjoittama ja sen kieli on hiomatonta.

Kun Jumala tuli ihmiseksi, Hän oli halveksittu ihminen, joka luettiin ryövärien joukkoon. Kun Hän antoi meille kirjoitetun sanansa, Hän jätti siihen monia epämääräisiä ja omituisia kohtia. Kun Hän antoi meille pappeja ja paimenia, Hän tiesi, että meille pidettäisiin saarnoja ja kirjoitettaisiin kirjoja, joihin sisältyy paljon inhimillistä tietämättömyyttä ja asioiden vääristymistä.

Kun olet jumalanpalveluksessa, joka on mielestäsi huono, muista Jeesusta Hänen nöyryydessään. Nöyrä seurakunta on jatkoa Jumalan nöyrälle lihaksitulemiselle.

*

* *

Oppiessaan erottamaan toisistaan kristilliset kirkkokunnat ja toisaalta todellisen seurakunnan Jumalan lasten täytyy säilyttää keskinäinen yhteytensä. On häpeä, että me sunnuntaisin hajaannumme satoihin eri kirkkokuntiin ja jätämme Hänet yksin (Joh

16:32). Kreikankielinen sana »hajaantua» on »scorpithete», mikä on sukua sanalle »skorpioni».

Kaikkien uskonveljien ja -sisarien kohdalla muista tämä periaate: välttämättömissä asioissa yhteys, epävarmoissa asioissa vapaus, kaikessa rakkaus.

Yhteys on hyvin tärkeä. Melanchthonin viimeiset sanat olivat: »Olkoot he yhtä!» Hän muisti siinä Jeesuksen sanoja » . . .että he yhtä olisivat.»

Pyri kaikin voimin yhteyteen, mutta älä kuvittele ihmeitä. Et saavuta paljon. Sekaannus ja riitaisuus leviävät yhä enemmän jopa Jumalan lasten keskuudessa niinkuin synkät pilvet. Uskovienkin joukosta on vaikea löytää sellaista seurakuntaa ja pastoria, joka tyydyttäisi sielusi tarpeet. Pidä vaari siitä, mitä olet saanut ja säilytä usko Kristukseen, vaikka sinun täytyisi riippua puun juurissa kynsin ja hampain, jottei tuuli puhaltaisi sinua pois. Pysy siinä kuolemaasi saakka; sinua odottaa parempi maailma, jossa vallitsee selkeys ja kirkkaus.

*
* *

Olen puhunut uskollisuudesta seurakunnalle. On kuitenkin tehtävä selväksi, että et voi olla yhteydessä Jumalaan samanaikaisesti sekä seurakunnan kautta että suoraan. Seurakunta tekee yhteyden epäsuoraksi. Omantunnonvapaus merkitsee myös sitä, että Jumala on suurempi auktoriteetti kuin seurakunta. Kirkon on aina ollut vaikea hyväksyä pyhimyksiään, se on julistanut monet jumalaapelkäävät ihmiset harhaoppisiksi.

Sinun täytyy muistaa, että juokset turhaan, ellet juokse todellisen seurakunnan mukana. Samalla sinun täytyy kuitenkin säilyttää tietty välimatka aidompaankin seurakuntaan.

*
* *

Älä koskaan salli mielesi masentua siitä, mitä näet seurakunnassa. Kerrotaan eräästä juutalaisesta, joka kääntyi kristinuskoon nähtyään vatikaanin Borgia-suvun aikana. Hän sanoi: »Kirkon, joka on olemassa tuollaisista johtajista huolimatta, täytyy olla Jumalasta.»

Rakastan seurakuntaa ennen kaikkea sen vikojen vuoksi. Kun ihminen astuu sairaalaan, häntä aluksi inhottavat haju, mätä, veri ja valitukset.Tämä on sairaalan kauneutta: se ottaa vastaan sairaita ihmisiä, ja tohtorit ja hoitajat ovat valmiit viettämään päivänsä epämiellyttävissä olosuhteissa auttaakseen heitä. Seurakunnan kauneus on siinä, että se ottaa vastaan syntisiä ja rikollisia, jotka kuitenkin myöhemmin jatkavat pahoja tekojaan, tällä kertaa kristillisyyden kaavun suojassa. Ja seurakunta on kuin rakastava äiti, se pitää heitä kaikesta huolimatta hellästi sylissään.

Minun mielestäni se on kaunista.

Kirkolla on toisetkin kasvot; kaikki sen jäsenet eivät ole jumalattomia.

Kirkolla on sellaisia miehiä kuin paavi Gregorius Suuri, joka pukeutuessaan messukasukkaan sai tie-

don, että eräs mies oli kuollut nälkään. Paavi riisui kaavun yltään sanoen: »Jos yksikin mies kuolee Roomassa nälkään, paavi ei ole arvollinen pitämään messua.»

Kirkolla on ollut ja on vieläkin miehiä, jotka rakastavat Jumalaa ja lähimmäistään koko sydämestään ja antautuvat näiden palvelukseen.

Ne rikkaat kokemukset, joita kirkolla on ollut historiansa aikana Jumalan ja ihmisten kanssa, ovat kuin ulottuvillasi oleva aarreaitta.

Tapahtuipa kirkolle sitten hyvää tai pahaa, yksi äärimmäisen tärkeä tosiasia pysyy muuttumattomana: Jeesuksen ylösnousemus. Se on varmasti totta.

Oletetaan, että koko kertomus Jeesuksen ylösnousemuksesta olisi väärennetty kuten jotkut väittävät. Miksi sen väärentäjät keksisivät esimerkiksi sellaisen kohtauksen, missä Maria Magdaleena ei tunne ylösnoussutta Herraa? Luuk 24:16 ja Joh 21:4 mukaan Jeesuksen lähimmät opetuslapsetkaan eivät tunteneet Häntä. Kuvittelepa sellainen tilanne, että useat ihmiset tekevät salajuonen syyttäen jotakin miestä rikoksesta, jota tämä ei ole tehnyt. Ja kun he sitten joutuvat todistamaan oikeudessa, jokainen sanoo vuorollaan, ettei hän tunne syytettyä eikä tiedä, onko tämä rikollinen. Koko juttu raukeaisi. Väärentäjäthän ovat yleensä hyvin älykkäitä ihmisiä. Jos apostolit olisivat olleet väärentäjiä, miksi he kaikki olisivat toistaneet sen anteeksiantamattoman typeryyden, että he eivät tunteneet edessään seisovaa miestä ylösnousseeksi Jeesukseksi? Selitys on

yksinkertainen: he olivat totuutta rakastavia ihmisiä ja kertoivat asiat juuri niinkuin ne olivat tapahtuneet. Myöhemmin Jeesus teki tunnustekoja, jotka riittivät karkottamaan kaiken epäilyn heidän sydämestään. He tiesivät, että Hän eli, ja niin tiedämme mekin.

Hän ei elä ainoastaan taivaassa. Hän elää meidän sydämessämme. Jos hengelliset silmäsi ovat avoimet ja katsot uskovaa ihmistä, näet Jeesuksen hänen sydämensä valtaistuimella, tai toista kuvaa käyttääksemme näet uskovan itsensä Jeesuksen sylissä, turvallisesti Hänen käsivarsillaan.

Takerru aina tähän varmaan tosiasiaan: Jeesus nousi kuolleista. Hän elää. Hän oli kuollut – mitä Hänen ruumiilleen tapahtui? Varastivatko Hänen opetuslapsensa sen? Siinä tapauksessa he olisivat tienneet, että Jeesus ei ollut täyttänyt lupaustaan nousta kuolleista. He olisivat kadottaneet uskonsa. Kuitenkin lähes jokainen heistä kuoli myöhemmin marttyyrikuoleman. Kukaan ei antaudu kidutettavaksi ja kuolemaan asian puolesta, jonka hän tietää olevan valhetta. Niinpä Jeesuksen ruumis ei joutunut Hänen opetuslastensa käsiin.

Jos se olisi joutunut Hänen vihamiestensä käsiin, kristinuskoa ei koskaan olisi ollut olemassakaan. Kun apostolit saarnasivat Jeesuksen ylösnousemusta, ylipappien, jotka olivat tuominneet Hänet kuolemaan, olisi vain tarvinnut aukaista hautakammio ja osoittaa Jeesuksen ruumista. Ne kolmetuhatta ihmistä, jotka tulivat yhtenä päivänä uskoon Jerusalemissa – totisesti raskas isku fariseuksille! – eivät

olisi koskaan uskoneet Jeesuksen ylösnousemukseen, jos he olisivat nähneet, että Hänen ruumiinsa oli vielä haudassa. Olisi ollut helppoa nöyryyttää ja häväistä Pietari, jos hänen väitteensä Jeesuksen ylösnousemuksesta olisi voitu todistaa vääräksi.

Jeesuksen ruumista eivät vieneet Hänen ystävänsä eivätkä vihollisensa, sillä kolmantena päivänä Jeesus ei ollut enää ruumis, vaan Hän eli. Hän elää tänään ja iankaikkisesti.

Sinulla saattaa olla ahdistuksia maailmassa ja seurakunnassa, mutta elävä Jeesus antaa sinulle ilon ahdistustenkin keskellä.

*
* *

Sinun on oltava tekemisissä ihmisten kanssa, kuunneltava heitä, vastattava heille. Mutta lähde heidän luotaan niin pian kuin voit. »Yksi vain on tarpeen.» Maria valitsi hyvän osan: hän istui hiljaa Jeesuksen jalkojen juuressa ja kuunteli Hänen sanojaan.

Maria Magdaleena tarvitsi Jeesuksen, jopa silloinkin kun Hänet oli ristiinnaulittu, kun Hän oli vain ruumis. Maria rakasti Jeesusta ja vain Häntä. Ja Jeesus rakasti Maria Magdaleenaa niin paljon, että otti suuren riskin salliessaan tämän suudella ja hyväillä itseään. Siihen aikaan kukaan rabbi ei olisi sallinut naisen koskettaa itseään. Myös Jeesukselle oli vain yksi asia tarpeen: osoittaa rakkautta syntisille.

Silmät, joilla Maria näki Jeesuksen, olivat samat silmät, joilla Jeesus näki hänet. On paljon ruumiillisia silmiä, mutta hengellinen silmä on yksi. Se on yhteinen Jumalalle, enkeleille ja uskoville.

*
* *

Paimen sanoi satakielelle: »Laula!» Satakieli vastasi: »Sammakot pitävät niin kovaa meteliä, että se vie minulta laulamisen ilon. Etkö kuule, kuinka ne kurnuttavat?» Paimen sanoi: »Kuulen, mutta vain siksi, että sinä olet hiljaa.»

Vaella maailman halki laulaen Jeesuksen laulua. On sinun häpeäsi, jos maailmassa kuuluu paljon vihan ja epäuskon sanoja.

*
* *

Jos olet uskollinen Kristukselle ja Hänen seurakunnalleen, tuotat kunniaa paratiisille saapuessasi sinne maallisen elämäsi päätyttyä. Mutta sinulla on korkeampi kutsumus kuin paratiisi ja taivaallinen Jerusalem. Sinut on kutsuttu istumaan Jeesuksen kanssa Hänen valtaistuimellaan, jolta käsin maailmankaikkeus on luotu ja josta sitä hallitaan; niinkuin Jeesus on voittanut ja istuu valtaistuimellaan Isän kanssa, niin sinäkin. (Ilm 3:21). Paratiisi on sinulle vain levähdyspaikka. Pyhät tehtävät odottavat sinua, koska sinusta on tullut Kristuksen kaltainen ja olet osallinen jumalallisesta luonnosta.

*
* *

Olen puhunut sinulle Jumalan sanan. Se auttaa sinua, jos kuuntelet sitä. En tiedä, kuunteletko, mutta tämä kirja on auttanut minua.

Tultuani länteen yhdeksän vuotta sitten olen kirjoittanut väsymättä kristittyjen vainoista kommunistimaissa. Siitä on jo kauan, kun pääsin kommunistien vankiloista, mutta tähän asti vankilat eivät ole lähteneet minusta.

Erään psykoterapeutin nuori potilas maalasi kymmenittäin naisten muotokuvia, joiden kaikkien kasvot olivat säröilleet kuin särkyneet maljakot, raukeat kuin kuihtuneet kukat, ja silmät kovat ja peräänantamattomat. Vasta kun hän maalasi kokonaiset, terveet kasvot, hän tiesi, että hän saattoi tulla terveeksi ja olla taiteilija.

Ensimmäistä kertaa olen nyt kirjoittanut kirjan, jonka ainoa aihe on Kristus. Sen kautta mieleni on parantunut, mieleni joka oli jatkuvasti kommunismin ja sen vankiloiden raskauttama.

*
* *